

Noi, fondatoarele Fației, stabilim următoarele reguli de folosire a Pantaloniilor:

1 Nu ai voie să speli Pantaloniile.

2 Nu ai voie să răsucești manșetele pantalonilor. Site. De prost just ți întotdeauna va fi așa.

3 Nu ai voie. Să pronunți cuvântul „grasă” cât timp porți Pantaloniile. Nu ai voie, sub nicio formă, să gândești despre tine să ești grasă cât timp porți Pantaloniile.

4 Nu ai voie să lași niciun brăiaș să-ți scoată Pantaloniile; este totuși permis să îi dai joi tu însăși în prezența unui băiat.

5 Nu ai voie să te scobsești în nas cât timp porți Pantaloniile. Este premii să te scobești în nas doar dacă reușești să te prefaci că, de fapt, te scarpini ușor pe nări.

6 La întrunirile noastre, trebuie să urmezi întocmai procedurile necesare pentru a justifica ce ai făcut cât timp ai fost în posesia Pantaloniilor:

Pe cracul stâng al Pantaloniilor, vei scrie care a fost cel mai interesant loc pe care l-ai vizitat în timp ce ai purtat Pantaloniile.

Pe cracul drept, vei scrie care a fost cel mai interesant lucru care ți i-a întâmplat în timp ce ai purtat Pantaloniile. (Spre exemplu: „M-am reîntâlnit cu vărul meu, Ivan, în timp ce purtam Pantaloniile”).

7 Trebuie să le scrii colegelor tale din frăție de-a lungul verii, chiar dacate. Distrezi de minune și fără ele.

8 Trebuie să transmiți Pantaloniile mai departe în conformitate cu regulile stalilite mai joi de Frăție; dacă nu vei respecta aceaită regulă, vei primi muștruluieli zdravene în cadrul următoarei întâlniri.

9 Nu ai voie să porți Pantaloniile cu cămașa băgată în ei și nici să aibă curea. Vezi regula nr. 2.

10. Tine minte: Pantaloniile = iubire. Iubește-ți prietenele. Iulește-te pe tine îniași.

Nimic nu este prea frumos ca să fie adevărat.

Michael Faraday

Prolog

Au fost odată ca niciodată patru fete care împărțeau aceeași pereche de pantaloni. Fiecare dintre fete purta altă mărime și erau foarte diferite una de cealaltă, și totuși pantalonii le veneau ca turnați.

Ați putea să vă imaginați că ăsta nu este altceva decât un mit al zilelor noastre. Dar eu știu că este adevărat, pentru că eu sunt una dintre cele patru fete: eu fac parte din Frăția Pantalonilor Călători.

Am descoperit că avem niște pantaloni magici vara trecută, din pură întâmplare. Noi, cele patru prietene, ne despărțeam pentru prima dată. Carmen îi cumpăraseră, așa, într-o doară, dintr-un magazin de haine vechi, fără să se mai obosească să îi și probeze. Mai târziu, ea era cât pe ce să-i arunce, dar șansa a 12

făcut ca Tibby să-i observe. Mai întâi, i-a încercat ea, apoi eu, Lena, apoi Bridget, iar Carmen a fost ultima.

Când i-a încercat și Carmen, am înțeles că se întâmpla ceva neobișnuit. Dacă aceiași pantaloni ni se potriveau fiecăreia dintre noi, și nu numai că ni se potriveau, dar ne veneau perfect, atunci nu erau niște pantaloni obișnuiți. Pantalonii ăștia nu aparțin întru totul lumii reale, în care lucrurile sunt vizibile și palpabile. Sora mea, Effie, susține că eu nu cred în magie, și chiar a fost o vreme când într-adevăr nu credeam. Dar după prima vară a Pantalonilor Călători, am început să cred.

Pantalonii Călători sunt cei mai frumoși blugi care au existat vreodată și, în plus, ei te tratează cu bunătate, blândețe și cu înțelepciune. Pe lângă toate astea, te mai și fac să arăți trăsnet...

Noi, membrele Frăției, eram prietene cu mult înainte să apară Pantalonii Călători. Ne cunoșteam încă dinainte

să ne naștem. Mamele noastre fuseseră toate înscrise la același curs de gimnastică aerobică pentru femei însărcinate și toate trebuiau să nască în septembrie. Lucrul ăsta vă spune câte ceva despre noi, nu? De fapt, ceea ce avem noi în comun este faptul că mamele noastre au făcut prea multă gimnastică atunci când erau însărcinate și ne-au zguduit prea tare capetele în timpul vieții noastre intrauterine.

Ne-am născut fiecare la o diferență de șaptesprezece zile față de cealaltă. Întâi m-am născut eu, mai devreme decât ar fi trebuit, la sfârșitul lui august, iar ultima a fost Carmen, mai târziu decât ar fi trebuit, la mijlocul lui septembrie. Știți cum sunt oamenii ăia care fac mare caz despre gemenii care s-au născut la diferență de trei minute unul față de celălalt, de parcă asta ar avea vreo importanță? Așa suntem și noi. Este foarte important că eu sunt cea mai mare, așadar cea mai matură și mai responsabilă, iar Carmen este mezina.

La început, mamele noastre erau foarte apropiate. Până când ne-au dat la grădiniță, se întâlneau de cel puțin trei ori pe săptămână, pentru ca noi să ne putem juca împreună. Își ziceau „Tomnaticele44 și, în cele din urmă, numele ăsta ne-a rămas nouă. Se întâlneau să stea de vorbă la aer, în grădina vreuneia dintre ele. În timp ce ele beau ceai cu gheață și mâncau roșii, noi ne jucam până nu mai puteam și, mai rar, ne și încăieram. Să fiu sinceră, îmi aduc aminte de mamele prietenelor mele, așa cum erau pe acea vreme, la fel de bine cum îmi aduc aminte de mama mea.

Noi, urmașele, ne mai amintim de vremurile acelea din când în când; ne place să le considerăm ca fiind o vârstă de aur, pentru că, treptat, pe măsură ce am crescut, prietenia mamelor noastre s-a destrămat. Apoi mama lui Bee a murit, lăsând în urmă un gol enorm, pe care niciuna

dintre ele nu a știut cum să îl umple. Sau poate că pur și simplu n-au avut curajul să o facă.

Mi se pare că termenul „prieten” nu are atâta putere încât să redea pe deplin semnificația relației noastre. Suntem atât de legate una de cealaltă, încât uneori nici nu mai facem diferența între noi. Când stau lângă Tibby la cinema, ori de câte ori se întâmplă ceva amuzant sau înfricoșător în film, mă lovește zdravăn cu călcâiul chiar sub genunchi, dar eu nici nu observ decât a doua zi, când îmi apare o ditamai vânătaia. În timpul orei de istorie, Carmen mă ciupește mereu de coate, iar Bee își reazemă bărbia pe umărul meu când încerc să îi arăt ceva la computer, clănțănind plictisită din dinți dacă vreau să îi explic ceva. Așa că, după cum vedeți, ne călcăm una pe alta pe picioare mai tot timpul, pentru că suntem atât de apropiate (bine, recunosc: adevărul este că, de fapt, eu am picioarele neobișnuit de mari, dar ce să-i faci?!?).

Înainte să apară Pantalonii Călători, nu știam cum să ținem legătura atunci când trebuia să ne mai și despărțim. Nu ne dădusem seama că nu timpul petrecut împreună ne-a conturat personalitatea, ci despărțirea ne-a făcut mai puternice și mai mature. Lucrul acesta l-am învățat noi în prima vară a Pantaloniilor.

Pe parcursul anului care a urmat am tot așteptat și ne-am întrebat ce avea să ne aducă nou această a doua vară. Am învățat să conducem. Ne-am străduit să ne facem temele și să învățăm pentru examenele de sfârșit de an. Effie s-a îndrăgostit de mai multe ori, iar eu m-am chinuit din răspuțeri să scot acest capitol din viața mea. Brian a devenit o prezență permanentă acasă la Tibby, care a început să vorbească despre Bailey din ce în ce mai rar. Carmen și Paul din frați vitregi au devenit prieteni, însă toate trei o urmăream cu îngrijorare și cu afecțiune pe Bee.

În tot acest timp, Pantalonii au stat cuminți în șifonierul lui Carmen. Așa cum convenisem, erau niște Pantaloni de vară. Întotdeauna vara a fost anotimpul care ne-a marcat viața. În plus, din cauza regulii numărul 1 - nu aveam voie să-i spălăm - nu trebuia să îi purtăm prea mult. În schimb, m-am gândit la ei în fiecare zi de toamnă, iarnă și primăvară; parcă îi și vedeam cum stau împăturiți în șifonier, căpătând noi puteri magice și pregătindu-se pentru momentele când aveau să fie folosiți iar.

Vara asta a început altfel decât cea din anul trecut. În afară de Tibby, care urmă să se înscrie la un curs de artă cinematografică la un colegiu din Virginia, noi, celelalte fete, am crezut că vom rămâne acasă. Eram foarte curioase să aflăm cum „se descurcă” Pantalonii Călători atunci când nu au unde să călătorească.

Dar, cum nu există pe lume un plan pe care Bee să nu își dorească să îl schimbe imediat, vara noastră nu a fost câtuși de puțin așa cum ne-am așteptat.

Oh, fie-ți milă de sufletul celui ce-a iubit!

Lordul Byron

Bridget stătea pe podea, în camera ei, iar inima îi bătea nebunește. Pe covor erau împrăștiate patru plicuri cu timbre de Alabama, avându-i ca destinatari pe Bridget și pe Perry Vreeland. Scrisorile erau de la Greta Randolph, bunica ei din partea mamei.

Prima scrisoare era veche de vreo cinci ani și prin ea erau invitați să participe la o slujbă ținută în memoria lui Marlene Randolph Vreeland, la Biserica Metodistă din Burgess, în statul Alabama. Cea de-a doua scrisoare era de acum patru ani și îi anunța pe Bridget și Perry că bunicul lor murise. În plic mai erau și două cecuri, fiecare de câte 100 de dolari; niciunul nu fusese încasat. Mai era atașată și o explicație, cum că banii le fuseseră lăsați de bunicul lor, prin testament. A treia fusese trimisă cu doi ani în

urmă și conținea arborele genealogic detaliat al familiilor Randolph și Marven. În partea de sus a paginii, Greta adăugase câteva cuvinte: „Asta este moștenirea voastră”. Ultima scrisoare data de acum un an și îi invita pe Bridget și Perry să vină în vizită la bunica lor oricând aveau puțin timp.

Bridget nu văzuse și nici nu citise vreuna dintre scrisorile astea până acum. Le găsisese în biroul tatălui său, alături de certificatul ei de naștere, carnetele de note și fișa medicală, de parcă i-ar fi aparținut ei, ca și cum ar fi vrut, cândva, să i le dea ei.

Când intră în camera lui, mâinile îi tremurau puternic. Tatăl ei abia venise de la serviciu; era așezat pe pat și se descălța, așa cum făcea în fiecare zi. Când era mică, lui Bridget îi plăcea să îl ajute ea, iar el obișnuia să îi spună că acela era cel mai frumos moment al zilei. Chiar și pe atunci, ea era îngrijorată că în viața tatălui ei nu erau prea multe lucruri de care acesta să se poată bucura.

— De ce nu mi-ai dat astea până acum?

Se apropie un pic, atât cât el să își poată da seama despre ce era vorba.

— Sunt pentru mine și pentru Perry! îi strigă ea din nou.

Tatăl ei o privea de parcă de-abia o auzea. De fapt, tatăl ei o privea așa mereu, oricât de tare ar fi țipat la el. Îi trebui ceva timp ca să își dea seama ce îi flutura Bridget pe sub ochi, apoi clătină încet din cap:

— Știi bine că eu nu vorbesc cu Greta. Te-am rugat să nu iei legătura cu ea!

Din tonul lui, lucrurile astea păreau simple și evidente pentru oricine, nicidecum importante.

— Dar sunt ale mele!

Pentru ea erau importante. Ba chiar foarte importante.

Tatăl ei era obosit. Oricum el își ducea viața undeva foarte departe, în adâncul ființei lui. Cuvintele ei ajungeau cu greu până la el; la fel de greu era și să vorbească.

— Tu ești minoră, iar eu sunt tatăl tău!

— Și dacă eu le vreau?

El îi privi în tăcere chipul furios.

Bridget nu avea chef să aștepte până se hotăra el să îi răspundă. Nu voia să fie el cel care stabilea direcția în care se îndrepta conversația.

— Ei bine, eu o să mă duc acolo! M-a invitat și o să mă duc!

Cuvintele îi țâșniseră de pe buze ca din senin, fără să aibă timp să se gândească vreun pic. Tatăl ei se frecă nedumerit la ochi:

— Vrei să te duci în Alabama?

Bridget dădu din cap în semn de provocare, între timp, tatăl se descaltă de tot. Pentru prima dată, picioarele lui i se păreau foarte mici.

— Și cum intenționezi să faci tu una ca asta?

— Păi e vară. Am și niște bani...

Tatăl ei se gândi puțin, dar nu reuși să găsească niciun motiv care să o împiedice să plece.

— Nu-mi place bunica ta și nici nu am încredere în ea, îi spuse în cele din urmă. Dar nu am de gând să te opresc să pleci.

— Bine faci!

Bridget se întoarse în camera ei, gândindu-se cum se sfârșise vara trecută și cum i se deschidea în față o nouă aventură: urma să plece într-o călătorie. E un sentiment plăcut să știi că trebuie să pleci undeva.

— N-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat!

Ori de câte ori auzea cuvintele astea venind de la

Bee, Lena știa că trebuie să asculte cu mare atenție.

— Ce s-a întâmplat?

- Măine o să plec.
- Măine o să pleci?
- Plec în Alabama.
- Glumești, nu?

Întrebarea era inutilă, iar Lena știa lucrul ăsta foarte bine: doar era vorba despre Bee. Ea nu glumea cu chestii din astea.

— Mă duc să o vizitez pe bunica mea, îi explică Bee. Mi-a trimis niște scrisori.

— Când s-a întâmplat asta?

— Păi... adevărul e că mi le-a trimis acum vreo cinci ani. Adică atunci a trimis-o pe prima.

Lena rămase șocată la gândul că ei nu îi spusese nimic până acum.

— Eu abia acum le-am găsit. Tata nu intenționa să mi le dea vreodată.

Bridget nici măcar nu părea supărată. Faptul era deja consumat.

— Bine, dar de ce?

— El o învinovățește pe Greta pentru fel și fel de lucruri. I-a interzis să ia legătura cu noi și s-a enervat pentru că ea nu l-a luat în seamă.

Lena nu era prea optimistă în ceea ce privea comportamentul tatălui lui Bee, așa că noutățile astea nu o surprindeau deloc.

— Cam cât timp crezi că o să stai acolo?

— Nu știu. O lună sau două. L-am întrebat pe Perry dacă vrea să vină și el cu mine. A citit scrisorile, dar m-a refuzat.

Lena nu găsea nimic extraordinar în atitudinea lui Perry. El fusese un băiețel tare drăguț, dar acum se transformase într-un adolescent retras.

O îngrijora însă schimbarea de planuri. Stabiliseră să-și găsească niște slujbe și că aveau să-și petreacă toată

vara împreună. Însă dacă se gândea mai bine, gestul ăsta impulsiv îi plăcea. Îi aducea aminte de vechea Bee, cea de vara trecută.

— O să-mi fie dor de tine!

Vocea îi tremură puțin. Îi venea să plângă, așa din senin. Era și normal să îi fie dor de Bee. De obicei, Lena presimțea când urma să se întâmple ceva trist. Acum totul se desfășura exact pe dos. Chestia asta o luase prin surprindere.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, Lenny!

Bee îi vorbi cu tandrețe, uimită de emoția pe care o simțise în vocea prietenei sale. Ea se schimbase în ultimul timp, dar unele lucruri rămăseseră la fel. Majoritatea oamenilor, inclusiv Lena, se închid în sine atunci când simt vreo emoție nebunească, în timp ce Bee o întâmpină cu brațele deschise. În momentul ăsta, Lena aprecie această calitate.

Tibby pleca a doua zi, dar nu își făcuse încă bagajele și nici nu fusese la cumpărături în onoarea „spargerii” bianuale pe care o dădeau la sala de gimnastică Gilda. Când Bridget apăru la ea în cameră, Tibby împacheta de zor.

Bridget se așeză pe biroul lui Tibby, urmărind-o cum răsturna tot conținutul sertarelor pe podea. Nu găsea cablul de la imprimantă.

— Vezi poate e în dulap!

— Nu-i acolo!

Vocea lui Tibby era morocănoasă. Cum ar fi putut ea să deschidă dulapul, când îl umpluse cu fel și fel de lucruri inutile, pe care nu se îndura să le arunce (spre exemplu, cușca porcușorului ei de Guineea, care murise). Era de ajuns să întredeschidă puțin ușa, și tot maldărul avea să cadă peste ea și să o strivească.

— Pun pariu cu tine că mi l-a luat Nicky.

Nicky era fratele ei, în vârstă de trei ani. El obișnuia să îi ia lucrurile și să le strice exact atunci când ea avea mai mare nevoie de ele. Bee nu îi răspunse. De fapt, Bee era din cale-afară de tăcută. Tibby se întoarse și o privi cu atenție.

Cineva care nu o văzuse pe Bee de un an, n-ar mai fi recunoscut-o! Nu mai era nici blondă, nici slabă și părea să fie ținută în loc mai tot timpul, încercase să-și vopsească părul castaniu-închis, dar vopseaua abia acoperise faimosul ei păr blond care se străduia să iasă din nou la lumină. Bee era în mod normal foarte slabă și avea mușchii foarte bine dezvoltati, încât cele aproape 8 kilograme pe care le luase în timpul iernii și al primăverii se depuseseră la vedere, pe brațe, picioare și pe abdomen. Corpul ei refuza să absoarbă excesul de grăsime, care rămăsese la suprafață, așteptând ca în curând să dispară de la sine, la fel cum apăruse. Tibby era sigură că mintea lui Bee mergea într-o cu totul altă direcție decât corpul ei.

— Am pierdut-o pentru totdeauna!

— Pe cine?

— Pe mine.

Bee trase un șut zdravăn într-un sertar închis. Tibby se ridică. Lăsa baltă tot dezastrul din cameră, se apropie ușor de pat și se așază, fără să-și întoarcă privirea de la Bee. O conversație de genul ăsta era ceva rar. De luni de zile, Carmen se chinuia să o facă pe Bee să spună ce avea pe suflet, dar nu reușise. Lena fusese plină de compasiune și de atenție, dar Bee nu voise să i se destăinuie. Tibby își dădea seama că ăsta era un moment important.

Dintre toate prietenele ei, Tibby era cea mai reticentă când venea vorba de apropierea fizică de cei din jur, dar de data asta ar fi vrut ca Bee să stea chiar lângă ea. Dar, pe de altă parte, știa prea bine că Bee se așezase pe birou din anumite motive. Nu dorea să stea într-un loc

mai potrivit pentru îmbrățișări sau alte gesturi de consolare. De asemenea, mai știa că Bee a ales-o pe ea tocmai pentru că, oricât de mult ar fi ținut la ea, Tibby nu era omul care să o copleșească cu încurajări sau compasiune.

— Ce vrei să spui?

— Când mă gândesc cum eram mai demult, mi se pare că e vorba despre altă persoană, care acum este foarte departe. Ea era extrem de rapidă, eu de-abia mă mișc. Ea se culca târziu și se trezea devreme, eu dorm mai tot timpul. Am impresia că, dacă o să se îndepărteze mai mult de-atât, o să pierd orice legătură cu ea.

Dorința lui Tibby de a o îmbrățișa pe Bee era atât de puternică încât trebui să-și proptească bine coatele pe genunchi pentru a alunga tentația. Bee își strânsese brațele în jurul corpului, ca într-o cochilie.

— Și tu ai vrea... să păstrezi legătura cu ea sau...?

Tibby vorbea rar, aproape în șoaptă, iar cuvintele ei aungeau până la Bridget rând pe rând, sacadate.

Bee se străduise din răspuțeri să se schimbe de-a lungul întregului an. Tibby bănuia că știe de ce. Când Bee nu-și putea rezolva problemele, avea un stil numai al ei de a se proteja împotriva lor. Tibby știa prea bine cum e să pierzi pe cineva la care ai ținut și mai știa și cât de tentant este să dai uitării partea aceea din ființa ta care este tristă și dezamăgită, să renunți la ea ca și cum ar fi o haină care ți-a rămas mică.

— Dacă vreau?

Bee își cântărea cuvintele cu atenție. Erau unii oameni, ca Tibby, de exemplu, care ascultau în liniște ce aveai să le spui. Bee era exact opusul acestor oameni.

— Da, cred că vreau...

Ochii lui Bee se umplură de lacrimi care i se prelingeau pe genele blonde. Tibby simți că și pe ea o

îneacă lacrimile.

— Atunci trebuie să o găsești! îi răspunse ea cu vocea gătuită de emoție.

Bee își întinse mâna cu palma în sus. Fără să se gândească ce face, Tibby se ridică și o prinse de mână. Bee își sprijini capul pe umărul lui Tibby, mângâind-o cu părul ei mătăsos. Tibby simți cum lacrimile îi picurau pe piele.

— De-asta plec.

Ceva mai târziu, când Tibby se desprinsese de Bee, se gândi un pic la propria persoană. Ea nu avea tendințe distructive, ca Bee. Nu avusese niciodată o atitudine așa dramatică. Ea prefera să se îndepărteze încet, pe furiș, de toate fantomele din viața ei.

Târziu, în aceeași după-amiază, Carmen stătea întinsă pe pat, foarte fericită. Tocmai se întorsese de la Tibby, unde mai apoi apăruseră și Bee, și Lena. În seara asta urmau să se întâlnească din nou, pentru obișnuita ceremonie a Pantalonilor, ce avea loc la salonul Gilda. Carmen fusese convinsă că o să se simtă oribil în asemenea momente; fiindcă ea nu pleca nicăieri. Totuși despărțirile se dovedeau adesea mai ușoare decât se aștepta ea. Poate pentru că își petrecea atâta timp făcându-și griji înainte.

Și, în plus, faptul că văzuse o schimbare la Bee nu putea decât să o bucure. Bee avea un plan, iar Carmen era fericită. Știa de pe-acum că urma să-i fie un dor groaznic de ea, dar important era că Bridget se schimbase în bine.

Vara asta nu se anunța prea rea pentru ea. Trăsese ră la sorti ca să hotărască cine lua prima Pantalonii, iar Carmen câștigase. Așadar, mâine seară urma să aibă nu numai Pantalonii, ci și o întâlnire cu unul dintre cei mai arătoși tipi din clasa ei. Asta era un semn al destinului, nu? Cu siguranță trebuia să însemne ceva...

Toată iarna se chinuise să își imagineze ce aventuri

aveau să-i aducă Pantalonii vara asta, iar întâlnirea asta era un semn. În vara asta, vor fi Pantalonii Dragostei.

Carmen se ridică imediat când auzi un sunet familiar venind dinspre computer. Primise un mesaj de la Bee.

Beezy3: împachetez. Nu cumva sunt la tine șosetele mele violete cu o inimă pe gleznă?

Carmabelle: Nu. De parcă eu aş purta șosete de-ale tale...

Carmen își plecă apoi privirea spre picioare. Spre surprinderea ei, șosetele pe care le purta erau în două nuanțe de violet. Își răsuci piciorul ca să se uite mai bine pe gleznă.

Carmabelle: Hm! S-ar putea să am totuși șosetele!

Nu era nimic mai ușor decât să intri prin efracție în sala de gimnastică aerobică Gildas din Bethesda. Dar când ajunseră în capul scărilor, mirosul greu de transpirație era atât de pregnant, încât Carmen se întreabă cine altcineva în afară de ele și-ar putea dori să se afle într-un astfel de loc sau, și mai bine, cine s-ar deranja atâta ca să pătrundă acolo prin efracție.

Fetele se apucară imediat de pregătiri, pătrunse de importanța momentului. Era deja destul de târziu. Bee trebuia să prindă autobuzul de 5.30 dimineața spre Alabama, iar Tibby pleca spre Colegiul Williamston după-amiaza.

Fiindcă așa era tradiția, Lena aprinse luminările, iar Tibby aranjă jeleurile în formă de viermișori, pufuleții cu gust de brânză, sfărâmați, și sticlele cu suc. Bridget pregătise muzica, dar nu pomi casetofonul.

Toți ochii se întoarseră spre punga pe care o ținea Carmen în brațe. Fiecare dintre ele scrijelise câte ceva pe Pantaloni și apoi, printr-o ceremonie organizată de ziua lui Carmen, în septembrie, îi puseseră la păstrare. Niciuna dintre ele nu-i mai văzuse de-atunci.

Se auzi un murmur când Carmen deschise punga. Fata profită de moment, mândră că ea fusese cea care găsisese Pantalonii, deși, ca să spunem adevărul, tot ea fusese și cea care voise să-i arunce la gunoi. Carmen lăsa punga să alunece pe jos, fluturând Pantalonii cu mișcări lente. Aerul parcă se umpluse de amintiri.

Într-o tăcere solemnă, Carmen întinse Pantalonii pe podea, iar fetele se strânseseră în cerc în jurul lor. Lena despături Manifestul și îl așează peste Pantaloni. Toate cunoșteau regulile, nu mai era nevoie să le citească încă o dată. Traseul pe care trebuiau să îl urmeze Pantalonii era deja stabilit, așa încât activitățile organizaționale pentru vara asta nu necesitau prea mult efort.

Fetele se luară de mâini.

— A venit momentul, șopti Carmen...

Și era un moment mareț. Carmen își amintea foarte bine jurământul pe care îl depuseseră vara trecută. De fapt, toate și-l aminteau, așa că îl rostiră împreună:

„În cinstea Pantaloniilor și a Frăției noastre, în cinstea clipei de-acum și a verii care urmează, în cinstea vieții care ne așteaptă. Fie că suntem împreună, fie că suntem despărțite”.

Era miezul nopții, momentul când erau nevoite să se despartă... dar, într-un fel, ăsta era doar începutul.

Nu e nimic mai interesant decât să te întorci într-un loc care a rămas neschimbat pentru a-ți da seama cât de mult te-ai schimbat tu.

Nelson Mandela

Deși orașul Burgess din Alabama, cu o populație de 12 042 de locuitori, se contura puternic în mintea lui Bridget, stația respectivă a autobuzului Triangle nu avea nimic deosebit. De fapt, Bridget fu cât pe ce să rămână în autobuz, întrucât adormise tun. Din fericire, șoferul se opri brusc, scuturând-o puțin. Bridget sări buimacă de pe

scaun, își înșfăcă valizele și se repezi să coboare, uitându-și sub banchetă haina de ploaie.

Pomi spre centrul orașului, observând cât de frumos erau dispuse pietrele din caldarâm. Acasă, trotuarul era plin de crăpături în care era îndesat ciment, dar aici lucrurile stăteau altfel. Bridget păși apăsător și sfidător peste liniile fine unde pietrele se îmbinau între ele. Soarele o mângâia plăcut pe spate și își simțea pieptul cuprins într-o explozie de energie. În sfârșit, era din nou în mișcare. Nu știa exact ce făcea, dar oricum era mai bine decât să stea și să tot aștepte.

Uitându-se în jur, Bridget observă două biserici, un magazin de electrocasnice, o farmacie, o spălătorie, o cofetărie cu terasă și o clădire care arăta a tribunal. Mai departe pe Market Street era un hotel cam demodat, care sigur era și prea scump, așa că Bridget o coti pe Royal Street. Acolo descoperi o casă în stil victorian, cu o firmă roșie cam decolorată pe care scria: „ROYAL STREET ARMS – închiriem camere”.

Bridget urcă treptele și sună la ușă. Îi deschise o femeie mărunțică de vreo cincizeci de ani. Bridget arătă spre firmă:

— Am observat firma dumneavoastră. Aș vrea să închiriez o cameră pentru câteva săptămâni.

„Sau poate chiar pentru câteva luni”, adăugă ea ca pentru sine.

Femeia aprobă din cap, studiind-o cu atenție pe Bridget. Era clar că asta era locuința ei. Casa era spațioasă și cândva fusese chiar luxoasă, dar acum veniseră timpuri grele.

Cele două făcură cunoștință, iar doamna Bennet, căci așa o chema pe proprietăreașă, o pofti pe

Bridget într-un dormitor de la etajul doi ale cărui ferestre dădeau spre stradă. Camera era simplă, dar, pe de

altă parte, era mare și înșorită. În tavan era montat un ventilator; mai avea în dotare o plită și un frigider micuț.

— Camera asta are baie la comun și costă șaptezeci și cinci de dolari pe săptămână.

— E foarte bine. O închiriez.

Ca să nu i se mai ceară cartea de identitate, care ar fi dat-o de gol, Bridget plăti un avans mare. Cum avea la ea 450 de dolari și intenționa să își caute și o slujbă, nu credea să fie probleme.

Doamna Bennet îi prezentă regulile casei, iar Bridget își plăti chiria. Se gândi cu uimire la viteza și simplitatea cu care se încheiase tranzacția în timp ce își căra valizele în cameră. Era în Burgess de mai puțin de-o oră și deja avea unde locui. Viața de hoinar era mult mai ușoară decât crezuse ea.

Nu avea telefon în cameră, în schimb era un telefon cu fise pe culoar. Bridget îl folosi pentru a suna acasă. Lăsă un mesaj pentru tatăl ei și pentru Perry, anunțându-i ca ajunsese cu bine.

Apoi pomi ventilatorul din tavan și se întinse pe pat. După un timp, se trezi că lovea cu piciorul în rama albă de metal a patului, imaginându-și momentul în care avea să meargă acasă la Greta. Încercase fix de atâtea ori să își închipuie cum va fi, dar nu reușise. Pur și simplu nu putea, iar chestia asta nu-i plăcea deloc. Lucrul pe care și-l dorea ea de la Greta, oricât de ciudat ar fi fost, s-ar fi compromis de la prima îmbrățișare. Erau două străine, dar între ele exista un trecut care cântărea greu. Oricât de curajoasă ar fi fost Bee, îi era teamă de femeia asta și de toate lucrurile pe care le știa. Bee voia să le afle și ea, dar apoi se răzgândea. Cel mai bine ar fi fost să le afle în felul ei.

Bee se simți cuprinsă de o energie ciudată.

Se ridică din pat și se uită în oglindă. Oglinzile întotdeauna pot să te surprindă cu lucruri noi.

La început, se vedea decăderea cu care se obișnuise deja și care începuse când se lăsase de fotbal. De fapt, începuse chiar mai înainte, de la sfârșitul verii trecute, când se îndrăgostise de un tip mai mare decât ea. Se îndrăgostise atât de tare, încât lăsase relația lor să meargă mult mai departe decât ar fi trebuit. Șmecheria care o scotea pe ea din orice încurcături era să nu stea locului. Bee se mișca întruna, într-un ritm amețitor, chiar nebunesc. Dar după vara trecută, pur și simplu se oprise, și o ajunseseră din urmă fel și fel de amintiri dureroase, în noiembrie se lăsase deja de fotbal, deși tocmai atunci roiau în jurul ei iscoade de la facultăți. De Crăciun, când toată lumea sărbătorise nașterea lui Iisus, ea își amintise de moartea cuiva drag. Își ascunsese culoarea adevărată a părului sub un tub întreg de vopsea în nuanța „Castaniu-închis nr. 3”. Prin februarie, dormea până târziu și se uita toată ziua la televizor, înfulecând gogoși și cutii întregi de cereale. Singurul contact pe care îl mai avea cu lumea fusese prin Carmen, Lena și Tibby, care aveau întotdeauna grijă de ea. Refuzau să o lase de una singură și tare le mai iubea pentru asta.

Tot uitându-se în oglindă, Bridget observă ceva nou: o mască. Se ascunsese în spatele unui strat de grăsime și al unuia de vopsea. Era un lucru care putea s-o apere la nevoie.

Nu mai semăna nici pe departe cu Bee Vreeland. Cine-a zis că trebuie să semene cu ea?

— Asta e un fel de avanpremieră, nu?

Mama lui Tibby vorbea emoționată, în timp ce tatăl ei parca mașina argintie în spatele colegiului Lowbridge Hall. Pe Tibby n-ar fi deranjat-o prea tare cuvintele astea dacă ar fi fost prima dată când le-ar fi auzit. Adevărata întrebare era, de fapt, cât de încântată era să scape de Tibby trimițând-o la colegiu? Trebuia să i-o arate chiar așa, pe

față? Acum Alice putea să se bucure de familia ei fotogenică fără să o mai deranjeze adolescența mofturoasă din fundal.

De obicei, copilul trebuie să se bucure că scapă de acasă, iar părinții trebuie să fie triști. Cu ea totul se întâmpla exact pe dos: Tibby era tristă. Fericirea pe care o afișa mama ei o obliga să fie așa. „Am putea să ne bucurăm amândouă”, își spuse ea în gând, dar era prea cârcotașă pentru așa ceva.

Cu mare atenție, Tibby împacheta noul minicomputer în cutia lui. Era un cadou de ziua ei oferit anticipat – adică un fel de mită. La început, Tibby se simțise vinovată pentru toate cadourile de genul ăsta: televizorul, linia telefonică separată, computerul, camera de filmat digitală. Apoi își dădu seama că avea de ales între a fi ignorată pur și simplu și a fi ignorată și a primi o groază de produse electronice sofisticate.

Campusul Williamston reprezenta o imagine clasică de viață universitară: alei pietruite, iarbă bogată, clădirea internatului acoperită de iederă. Singurii nelalocul lor erau „studenții” care se învârteau cu ochii cășcați prin holul principal. Arătau ca niște figuranți care o luaseră razna pe platoul unde se turnează un film supraréalist. Toți erau, de fapt, niște liceeni și se simțeau stingheri, de parcă ar fi intrat în clădirea facultății prin efracție. Tibby își aminti brusc de fratele ei, Nicky, cum se plimba prin casă cu ghiozdanul ei în spate.

Lângă lift era lipit un anunț care prezenta împărțirea pe camere a noilor studenți. Tibby îi arunca o privire neliniștită. „Să fie o cameră de o singură persoană! Dă Doamne să fie o cameră de o singură persoană!” Iată și numele ei! Era repartizată în camera 6B4 și nu părea să aibă vreo colegă. Tibby se postă lângă lift și apăsă pe buton. Lucrurile păreau să meargă bine.

— Peste aproape un an o să o luăm de la capăt cu toată chestia asta! Îți vine să crezi una ca asta? Întrebă mama ei.

— Uimitor, răspunse tatăl lui Tibby.

— Mda...

Tibby își fixa enervată ochii în tavan. De ce erau ei așa de siguri că ea o să meargă facultate? Dacă ea voia să stea acasă și să lucreze la Wallman? Duncan Howe îi spusese mai demult că ar putea să ajungă chiar și asistent manager dacă își schimba puțin atitudinea și își dădea jos cerceul din nas.

Ușa camerei 6B4 era deschisă, iar cheia se legăna într-un cui înfipt în afișier. Pe birou, o întâmpinară o grămadă de hârtii și alte chestii de genul ăsta. În cameră mai erau un pat de o persoană, o noptieră și o masă foarte uzată. Podeaua era acoperită cu un linoleum maroniu, cu un model de pete albe, pe care parcă tocmai vomase cineva.

— E... minunat! Uite-te ce priveliște ai...

Mama lui Tibby lucra de cinci ani ca agent imobiliar și, după cum vedeți, stăpânea la perfecție arta manipulării clientului: când nu există nimic plăcut într-o cameră, pune în evidență priveliștea pe care o oferă.

Tatăl lui Tibby lăsa valizele lângă pat:

— Mă scuzați că vă întrerup!

Toți trei se întoarseră deodată:

— Tu ești Tabitha?

— Nu mă cheamă Tabitha, mă cheamă Tibby. Fata care intrase purta un tricou pe care scria

„Williamston”. Părul ei castaniu și ondulat ieșea cu încăpățănare din coadă. Era palidă la față și avea o groază de alunițe. Tibby se apucă chiar să le numere.

— Eu sunt Vanessa, se prezentă fata, făcându-le un semn prietenesc din mână.

— Eu sunt RA-ul tău. Adică „surioara44 ta mai mare. Eu te ajut în orice problemă. Cheia ta este acolo; ai și o șapcă de base-ball.

Tibby aruncă o privire sfidătoare spre noptieră.

— Pe birou ai diverse materiale ajutătoare, iar instrucțiunile pentru folosirea telefonului sunt pe noptieră. Dacă pot să te ajut cu ceva, să mă anunți!

Fata își spusese poezia exact ca un chelner care are prea multe specialități de memorat și se grăbește ca să nu le uite.

— Vanessa, îți mulțumim! îi răspunse tatăl ei.

După ce împlinise patruzeci de ani, căpătase obiceiul să tot repete numele oamenilor cu care stătea de vorbă.

— Minunat! adăugă și mama ei.

În momentul acela, telefonul mamei sale începu să sune. În loc să țârâie, ca orice telefon normal, se auzea Menuetul lui Mozart. Lui Tibby îi venea să intre în pământ de rușine când îl auzea, pentru că asta era ultima piesă muzicală pe care învățase să o cânte înainte ca profesoara ei de pian să renunțe la orice speranță în privința ei, pe când avea vreo zece ani:

— Oh, nu!

Mama ei ascultă în tăcere un moment, apoi oftă și se uită la ceas.

— În piscină? Oh, Doamne... Bine... Lui Nicky i s-a făcut râu în timpul orei de înot, spuse ea întorcându-se spre tatăl lui Tibby.

— Bietul de el...

Vanessa era prinsă în mijlocul evenimentelor și părea să fie jenată. În instrucțiunile de orientare sigur nu scria nimic despre cum se procedează în cazurile de urgență, când i se face rău lui

Nicky în piscină. Tibby se întoarse spre Vanessa, ignorând conversația părinților ei:

— Mulțumesc. Dacă vreau să te întreb ceva, o să te caut.

— Bine. Mă găsești la camera bl1. Puțin mai încolo pe hol, adăugă ea, arătând cu degetul peste umăr.

— Excelent, spuse Tibby, urmărind-o cum se grăbea să iasă din cameră.

Când se întoarse spre părinții ei, aceștia aveau o privire vinovată:

— Iubito, Loretta trebuie să o ducă pe Katherine la ora de muzică, așa că trebuie să ajung repede...

Mama lui Tibby păru că își pierde șirul gândurilor.

— Mă tot gândesc. Oare ce a mâncat Nicky dimineață?

Apoi, amintindu-și dintr-odată că tocmai se străduia să o dezamăgească pe Tibby cu delicatețe, reveni la ideea inițială:

— Trebuie să lăsăm pe altă dată planurile pe care le aveam să luăm masa toți trei. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Tibby nici măcar nu avusese chef să ia masa cu ei în oraș până când nu o anunțară că trebuie să amâne. Tatăl ei se întoarse spre ea și o îmbrățișă. Tibby îl îmbrățișă și ea, din obișnuință, iar el o sărută pe creștet.

— Sper să te distrezi, iubito! O să ne fie dor de tine.

— Mda... îi răspunse ea, fără să-l creadă nici cât negru sub unghie.

Alice se opri în pragul ușii și se întoarse spre ea.

— Tibby! o strigă ea încetișor.

Își deschise brațele ademenitor, pentru o îmbrățișare, de parcă nu ar fi fost atât de zăpăcită, încât aproape că plecase fără să îi spună la revedere. Tibby se apropie de ea și o îmbrățișă. Pentru o clipă, se sprijini cu toată greutatea de mama ei, dar se redresa imediat:

— Mai vorbim!

— O să te sun diseară, ca să văd dacă te-ai acomodat aici, îi promise Alice.

— Nu-i nevoie. O să fie bine.

Tibby vorbea destul de greu. Spusese aceste cuvinte încercând cumva să se protejeze. Dacă mama ei ar uita din întâmplare să sune, ceea ce era posibil, amândouă ar putea găsi o scuză.

— Te iubesc, strigă mama ei în timp ce ieșea din cameră.

„Bla, bla...” cam asta avea chef Tibby să-i răspundă. Părinții aveau o părere foarte bună despre ei înșiși numai pentru că spuneau chestia asta de câteva ori pe săptămână. Nu necesita niciun efort și câștigau multe bile albe.

Tibby înșfăca broșura cu instrucțiuni pentru folosirea telefonului din campus. Se aplecă asupra ei, studiind-o cu atenție, că își mai alunge tristețea.

Pe la pagina unsprezece, la al treilea paragraf, Tibby descoperi nu numai că avea propria casuță poștală vocală cu parolă personală, ci și faptul că primise deja cinci mesaje. Unul era de la Brian, altul de la Lena. Carmen îi trimisese două mesaje deja, ceea ce o amuză teribil. Până și Bridget îi lăsase un mesaj scurt de la un telefon public, de undeva, de pe drum. Și uite așa Tibby își dădu seama de un adevăr general valabil: e adevărat că sângele apă nu se face, dar prietenia e mai presus de orice alt fel de relații.

— Scumpo, vreau să opresc aici o clipă.

Lena fusese „recrutată” de mama ei să o însoțească la farmacie, de unde avea de luat o rețetă, și să o aștepte în mașină, ca să nu mai fie nevoită să parcheze. Dar treaba asta nu a făcut decât să degenereze într-un număr și mai mare de comisioane. Așa se asigura mama ei că avea să petreacă ceva timp în compania fiicei ei – prin înșelătorii și furtişaguri. Lena ar fi refuzat-o categoric, dar, cum încă nu

își găsisese o slujbă, avea o părere foarte proastă despre propria persoană.

Lena își strânse părul lung, căci era cald afară și transpirase. Era mult prea cald ca să ții trapa de la mașină deschisă și să stai să aștepti prin parcări. Mai presus de toate, era prea cald ca să își petreacă timpul cu mama ei.

— Uite. Am ajuns.

Erau la Basia's, un magazin plin de femei care arătau toate exact ca mama ei.

— Vrei să te aștept în mașină ca să nu trebuiască să parchezi? o întrebă Lena, în timp ce mama ei parca într-un loc liber chiar în fața magazinului.

— Bineînțeles că nu, îi răspunse ea pe un ton prefăcut indiferent.

Mama fetei era mereu surdă la ironiile ei.

Lena își petrecuse atâta timp tânjind după Kostos anul acesta, încât căpătase obiceiul de a-și imagina că el era lângă ea, că o însoțea pretutindeni. Era un joc al ei. Și, nu știa nici ea de ce, prezența lui imaginară o făcea să aibă o părere mai bună despre ea ca ființă umană. Acum și-l imagina stând liniștit pe bancheta din spate a mașinii și ascultând-o pe ea cum se comportă ca un plod răsfățat și nerecunoscător.

„E groaznică fata asta”, ar fi gândit Kostos în timp ce transpira pe scaunul de piele închisă la culoare.

„Nu sunt groaznică decât atunci când vine vorba de mama”, se auzi Lena apărându-se.

— Nu-mi ia decât un minut.

Lena dădu binevoitoare din cap, ca să îl impresioneze pe Kostos cel imaginar.

— Știi, vreau să îmi cumpăr ceva pentru petrecerea de absolvire pe care o dă Martha.

Martha era fina verișoarei ei. Sau poate era verișoara finei ei. Una din astea două.

— Bine.

Lena coborî din mașină și o urmă pe mama ei.

În magazin era un frig de parcă ar fi fost în luna februarie. Țsta era un lucru bun. Mama ei se îndreptă fix spre rafturile cu haine bej. La o primă privire, alese niște pantaloni bej de in și o cămașă de aceeași culoare.

— Sunt drăguțe, nu-i așa?

Le ridică puțin, pentru ca Lena să le admire mai bine. Lena se mulțumi să ridice din umeri. Erau atât de plictisitoare hainele astea, încât nici nu putea să se uite cu atenție la ele. Ori de câte ori mergea la cumpărături, mama ei își lua haine care arătau exact ca toate celelalte pe care le avea deja. Lena ascultă fără să vrea conversația dintre mama ei și vânzătoare. Vocabularul acestora o făcu să se crispeze. „Pantaloni... bluza... crem... ecru... gri”. Accentul grecesc făcea ca toate cuvintele este să sune și mai ridicol. Lena se refugie în partea din față a magazinului. Dacă ar fi fost și Effie acolo, ea s-ar fi apucat să probeze diverse haine înflorate, alături de mama ei.

Lena aruncă o privire spre ochelari și spre fleacurile de prins în păr de pe tejghea. Se uita pe fereastră. Pe ușă era un afiș: „LANOSREP MÂJAGNA”, citi ea de-a-ndoaselea.

Mama ei reduse teancul de haine bej la o „bluză adorabilă galben-pai” și la o „minunată fustă crem”. La toate astea adăugă și o broșă pe care Lena n-ar fi purtat-o nici în glumă. Când, în sfârșit, ieșeau din magazin, mama ei se opri și o prinse de braț:

— Uite, scumpo!

— Mda...

— Hai să întrebăm despre ce este vorba.

Și uite-așa Lena se trezi înapoi în magazin.

— Fiți amabilă, vă rog. Am văzut afișul de pe ușă. Eu mă numesc Ari, iar aceasta este fiica mea, Lena.

Numele adevărat al doamnei Kaligaris era Ariadna, dar nimeni nu-i spunea așa, în afară de mama ei.

— Mamă! șopti Lena printre dinți.

După ce tocmai încasase niște bani de pe seama lor, vânzătoarea se prezintă cu amabilitate ca fiind Alison Duffers, directoarea magazinului, și ascultă cu atenție oferta doamnei Kaligaris.

— Slujba aceasta ar fi perfectă, nu credeți? termină Ari nerăbdătoare.

— Păi...

Lena nu apucă să-și termine fraza:

— Lena, gândește-te la reduceri!

— Ăăă... mamă!

Dar doamna Kaligaris vorbea în continuare, adunând fel și fel de informații utile, cum ar fi programul (de luni până sâmbătă, de la zece la șase) sau salariul (se începea cu șase dolari și șaptezeci și cinci de cenți pe oră, plus un comision de 7%). Află, de asemenea, că era nevoie ca ea să completeze niște formulare, în care să menționeze și numărul de asigurare socială!

— Minunat, le zâmbi doamna Duffers. Ești angajată!

— Mamă! o strigă iar Lena, în timp ce se îndreptau spre mașină.

În ciuda voinței ei, îi era imposibil să nu se amuze pe seama situației.

— Da, dragă!

— Cred că tocmai ți-ai făcut rost de o slujbă.

Carmen tocmai inaugura cea de-a doua vară a Pantaloniilor Călători, când sună telefonul.

— Ghici ce s-a întâmplat?

Carmen dădu muzica mai încet:

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost vreodată într-un magazin care se cheamă Basia's?

— Basia's?
— Da, pe Arlington Boulevard.
— A, da... cred că mama merge uneori pe acolo.
— Ăla e. M-am angajat acolo.
— Pe bune?
— Păi, de fapt, maică-mea s-a angajat acolo. Da' o să mă duc eu în locul ei.

Pe Carmen o umflă râsul:

— Nu mi-am imaginat niciodată că o să îți faci o carieră în modă.

— Mersi. Îmi faci niște complimente...

Carmen se studie în oglindă:

— Ce zici, să mă îmbrac în Pantaloni în seara asta sau nu?

— Mai întrebi? Îți vin ca turnați. De ce să nu te îmbraci în ei?

Carmen se răsuci în fața oglinzii, ca să se vadă mai bine.

— Dacă lui Porter o să-i pară ciudată?

— Dacă nu-i plac Pantalonii, atunci nu-i de tine.

— Dacă mă întreabă ceva despre ei?

— Păi, atunci chiar că ai noroc. O să aveți subiect de conversație pentru toată seara.

Carmen își dădea seama că Lena zâmbea. Mai demult, când era în clasa a opta, Carmen fusese atât de disperată să nu rămână fără subiecte de conversație când vorbea cu Guy Marshall la telefon, încât scrisese o întreagă listă pe un bilet roz, ca să aibă surse de inspirație. Ar fi fost bine dacă n-ar fi povestit nimănui despre asta.

Când Carmen intră în bucătătrie, mama ei o anunță hotărâtă, în timp ce scotea farfuriile din mașina de spălat vase:

— Mă duc să îmi iau aparatul de fotografiat!

Carmen își ridică privirea; tocmai își făcea

manichiura și își tăiasse pielița degetului mare până ajunsese la carne vie.

— Să faci chestia asta numai dacă vrei să mă împingi la sinucidere! Sau omucidere. Sau matricid – cred că așa i zice.

Carmen se apucă din nou să își jupoie pielițele, fără niciun fel de milă.

— De ce nu pot să fac și eu o fotografie?

— Vrei să fugă tipul urlând de-aici?

Carmen se încruntă în semn de consternare:

— În fond, nu-i decât o întâlnire stupidă. Nu e balul de absolvire sau ceva de genul ăsta!

Fata se străduia să pară mai dezinteresată decât era de fapt. Adevărul era că își petrecuse toată ziua împreună cu Lena, făcându-și manichiura, pedichiura, epilându-se și făcându-și felurite tratamente cosmetice. De fapt, după pedichiură, Lena își pierduse tot interesul pentru activitățile de genul ăsta, așa că își petrecuse restul timpului citind Jane Eyre lungită în patul lui Carmen.

Mama lui Carmen o privi înțelegătoare și îi surâse ca o adevărată mamă-martir a unei adolescente.

— Da, nena, dar e prima ta întâlnire, chiar dacă ție ți se pare stupidă sau nu.

Carmen se întoarse oripilată spre mama ei:

— Dacă pomenești ceva de chestia asta când o să vină Porter...

— Bine, gata, am înțeles!

Christina ridică din umeri și râse. „Nici măcar nu este prima mea întâlnire”, își spuse Carmen bosumflată. Pur și simplu nu mai avusese parte de chestii de-astea gen anii '50, când băiatul vine, te ia de acasă și tu te faci de râs în fața părinților tăi.

Ceasul din bucătărie indica ora 20.16. Asta era o chestie tare periculoasă. Întâlnirea lor era stabilită pentru

ora opt seara. Dacă Porter venea mai devreme de 20.15, atunci părea din cale-afară de nerăbdător, și asra nu era bine. Ar fi fost clar că nu era nimic de capul lui. Pe altă parte, dacă venea după 20.25, asta însemna că nu o place prea mult.

Opt și șaisprezece minute era bine. Dacă nu ajungea în nouă minute, abia atunci se schimba situația.

Carmen se repezi în camera ei ca să își ia ceasul, refuzând să mai aibă încredere în nenorocitul ăla de ceas din bucătărie. Cu cifrele lui mari și negre și cu secundarul lent și enervant, era cel mai neîndurător ceas din toată casa. Dacă s-ar fi luat după el, ar fi întârziat la școală în fiecare zi și n-ar fi ajuns niciodată acasă la miezul nopții, așa cum ar fi trebuit. Își spuse că ar trebui să îi facă mamei sale cadou unul nou. Un ceas mai modern, fără cifre sau alte semne. Cu un ceas ca ăsta, ar putea și ea să piardă vremea în liniște.

Telefonul sună chiar în momentul când ea se întoarce în bucătărie. Mintea ei o luă razna. Sigur era Porter, care nu mai avea chef să iasă cu ea în oraș... Ba nu! Dacă era Tibby? Dacă o suna să îi amintească să nu poarte sandalele de plastic, din cauza căroră îi transpirau groaznic picioarele? Se uită cu nerăbdare pe afișaj, să verifice identitatea celui care suna... destinul ei atârna doar de un fir de păr... dar... ce să vezi, era numărul firmei de avocați unde lucra Christina. La naiba!

— E șeful tău cel obsedat! țipă ea enervată, fără să ridice receptorul.

— Nu mai vorbi așa despre domnul Brattle!

Christina oftă și, luându-și aerul înțepat pe care îl afișa la serviciu, răspunse la telefon:

— Alo?

Carmen se plictisise deja de conversația încă neînchepută a mamei ei. Oricum o știa pe de rost. Domnul

Brattle era șeful Christinei. Era genul ăla de om care purta pe deget un inel de prost gust și repeta întruna cuvântul „proactiv”. O suna mai toată ziua pe Christina, pentru că avea mereu probleme urgente: de exemplu, nu putea să-și găsească hârtiile cu antetul firmei.

— Ah... sigur... Bună!... Scuză-mă... am crezut că este altcineva...

Chipul mamei ei se destinsese brusc și se înroși toată. Deodată, Christina începu să chicotească. Era clar că nu sunase domnul Brattle. El nu spusese niciodată în viața lui ceva amuzant, nici măcar din greșeală. Hmm... Carmen se străduia să dezlege misterul, când se auzi soneria. Fără să vrea, se uită la ceasul cel rău. În sfârșit, o veste bună. Era 20.21. O oră numai potrivită. Apăsă pe butonul interfonului ca să deschidă ușa de jos. Ce rost mai avea să întrebe cine e? Mai așteptă puțin până să îi deschidă și ușa apartamentului. Se străduia să arate de parcă nu l-ar fi așteptat pe el până acum, ci ar fi avut niște preocupări mult mai elevate.

Faptul că se afla acum lângă ea nu schimba prea mult situația. E-adevărat că arăta bine: n-avea părul nici prea lung, nici prea scurt și părea să fie atent la ce se întâmpla în jur. Totuși, ea nu vedea nimic în plus la el față de băiatul pe care îl întâlnea mereu pe coridor, la liceu.

Porter era îmbrăcat într-o cămașă gri și niște blugi drăguți. Asta însemna că îi plăcea de ea mai mult; dacă ar fi fost îmbrăcat într-un tricou, ar fi zis că nu.

— Bună! Arăți foarte bine, îi spuse el, când intră în casă.

— Mersi.

Carmen își scutură ușor pletele. Chiar dacă arăta bine sau nu, replica fusese potrivită.

— Ești gata?

— Da, așteaptă numai să-mi iau geanta...

Carmen intră în dormitorul ei, de unde își luă geanta cea albastră, care zăcea aruncată pe pat. Când se întoarse, constată cu surprindere că mama ei încă nu își făcuse apariția. Cel mai ciudat era că vorbea în continuare la telefonul din bucătărie.

— Păi, sunt gata. Putem să mergem.

Carmen își aruncă geanta pe umăr și se îndreptă ezitând spre ușă. Oare mama ei chiar avea de gând să rateze unica sa șansă de a o face de râs?

— Pa, mamă!

Carmen intenționase să se furișeze ușor afară din casă, dar nu se putu abține să nu-și întoarcă privirea: mama ei se ivi în pragul ușii de la bucătărie, cu telefonul la ureche, și le făcu semne energice cu mâna.

— Distracție plăcută!

Foarte ciudat!

Cei doi meraseră umăr lângă umăr de-a lungul holului îngust.

— Am parcat chiar în față.

Porter se uita la pantalonii ei. Parcă ridicase ușor din sprâncene. Oare îi admira?

Nu, era clar: îl intrigau.

Era oare posibil să nu-și dea seama dacă îi plăceau sau îl intrigau pantalonii? Ăsta nu era un semn bun.

M-am distrat de minune, dar nu în seara asta.

Groucho Marx

Bee ar fi comandat o porție mare de spaghete. Nu ar fi interesat-o câtuși de puțin dacă ar fi arătat aiurea în timp ce le mânca, de parcă gura i-ar fi fost plină de tentacule. Pe Bee nu o interesa câtuși de puțin lista de mâncăruri pe care ai voie să le comanzi la o întâlnire.

Cu Lena, era altfel. Ea ar fi comandat ceva de bun gust. Poate o salată. O salată care să arate foarte bine.

Tibby ar fi comandat ceva îndrăzneț. De exemplu,

caracatiță. Sigur ar fi vrut să îl provoace pe partenerul ei cu ceva de genul ăsta, dar n-ar fi comandat niciodată ceva care să-i rămână printre dinți și să se streseze din cauza asta.

— Piept de pui sote, se hotărî ea.

Carmen nici nu își dădu seama că ospătarul pistruiat era un coleg de-ai lui Tibby de la cursul de olărit. Puiul era o alegere bună, dar nespectaculoasă.

Ar fi vrut atât de mult să comande o quesadilla, dar o simplă plăcintă cu brânză ar fi putut isca probleme etnice. Și-așa îi era teamă să nu îl audă pe Porter comandând mâncare mexicană numai ca să o facă să se simtă în largul ei.

— Eu vreau un hamburger!

Porter îi mulțumi chelnerului, în timp ce îi înapoia meniul. Carmen era mulțumită de comanda pe care o făcuse el: fără mâncăruri de fete, fără prostii. Ar fi deranjat-o dacă ar fi comandat cine știe ce mâncare fițoasă.

Carmen mototoli șervețelul în mână și îi zâmbi. Era foarte drăguț. Era înalt. Ba chiar părea din cale-afară de înalt acum, când era așezat la masă. Hmm. Să fie un semn că, de fapt, ea avea picioare scurte? Carmen avea o aversiune ciudată față de picioarele scurte, deoarece era convinsă că ea are această problemă. Gândurile ei o luară razna. Dacă se îndrăgostea de el, se căsătoreau și făceau niște copii cu picioare foarte scurte?

— Mai vrei o Cola dietetică? o întrebă el politicos.

Carmen dădu din cap:

— Nu, mulțumesc!

Dacă ar mai fi băut încă o Cola dietetică, ar fi trebuit să se ridice de pe scaun și să se ducă la toaletă, dându-i astfel ocazia lui Porter să observe ce picioare scurte avea.

— Și... te-ai gândit la ce facultate vrei să mergi?

Întrebarea parcă rămăsese suspendată undeva, în aer. Carmen ar fi dat oricât să nu fi pronunțat cuvintele astea. Era exact genul de întrebare pe care ar fi pus-o mama ei, dacă n-ar fi vorbit la telefon când ajunsese el. Era interzis să îi pui întrebarea asta unui tovarăș de suferință. Problema era că epuizaseră deja toate subiectele de conversație de genul „Tu câți frați mai ai?” chiar înainte de a comanda.

Gabriella, verișoara ei care ieșea mai des în lume, îi spusese că poți să îți dai seama cât de bine a mers o întâlnire după cât de repede ți s-a părut că a trecut timpul. Probabil că era un semn rău dacă nu mai aveai nimic de discutat înainte ca măcar să apuci să comanzi.

Carmen se uită la ceas. Deodată, simți că îi îngheață sângele în vine. Ce tâmpenie făcuse! Dacă era un gest nepoliticos? Se uită repede la Porter, dar acesta nu părea deloc jignit:

— Probabil că o să merg la Maryland, răspunse el, în sfârșit.

Carmen dădu aprobator din cap.

— Și tu?

Excelentă întrebare! Acum avea ocazia să mai adauge pe puțin vreo trei fraze.

— Păi, prima mea alegere ar fi Williams, dar acolo se intră foarte greu.

— E o facultate foarte bună.

— Mda.

Bunica ei se enerva îngrozitor când o auzea zicând „mda” sau „îhî” în loc să spună, pur și simplu, „da”. Porter, în schimb, nu făcu decât să dea din cap cu admirație.

— Tatăl meu a studiat acolo.

Carmen nu se putu abține să nu se mândrească de lucrul ăsta. Întotdeauna simțea nevoia să strecoare informația asta în orice conversație. Dar așa se întâmplă

când tatăl tău nu este niciodată lângă tine te bazezi pe faptele care îl descriu cel mai bine.

Chiar în acel moment, în restaurant intră Kate Barnett, însoțită de Judd Orenstein. Fata asta era îmbrăcată în cea mai scurtă fustă pe care o văzuse Carmen vreodată. Era din denim și avea un tiv verde. În cazul ei, fusta se cam rezuma la tivul cel verde.

Carmen ar fi avut chef să se distreze pe seama ei, dar, când îi aruncă o privire lui Porter, își dădu seama că el n-ar fi gustat gluma. Carmen se strădui din răsputeri să se uite în altă parte, gândindu-se că de distrat, o să se distreze mai târziu, când avea să-i povestească lui Tibby ce văzuse.

Era bine să ieși cu un băiat. Era chiar plăcut. Dar să te trezești spunându-i unui băiat „Uite-o pe

Kate Barnett! A împrumutat fusta de la sora ei de patru ani!”, asta nu era bine. Nu îi rămânea decât să își imagineze că ești bârfitoare, ba chiar rea.

Așadar, una dintre problemele mari cu Porter era faptul că era băiat. O specie despre care ea nu știa prea multe. În viața ei nu existau decât mama ei, Bee, Tibby și Lena. După ele, mai apăreau, undeva, pe fundal, mătușa ei, verișoara și bunica. Într-o vreme se înțelegea bine cu Perry, fratele lui Bee, dar asta fusese înainte ca ei să ajungă la pubertate, deci nu avea nicio importanță. Prin urmare, singurul care mai rămânea era Paul. Alta era situația cu el. Deși student, el era hotărât și responsabil, ca un bărbat de patruzeci de ani. Paul făcea parte dintr-o sferă superioară.

Dragă Kostos,

Ce mai faci? Ce mai face bunicul tău? Dar echipa de fotbal?

N-o să ghicești niciodată ce mi s-a întâmplat: m-am angajat. Am găsit o slujbă la un magazin de haine care este cam la un kilometru jumătate de casa noastră. Primesc 6,75\$ pe ora, plus un comision din vânzări. E binisor, nu-i așa?

Nu știu dacă ți-am zis, dar Effie este ajutor de ospatar la restaurantul Olive Vine. I-a fermecat cu cele șapte cuvinte grecești pe care le știe; din păcate, toate se referă la săruturi sau alte chestii de genul ăsta. Aseară am auzit-o la duș cum repeta cântecul aniversar tradițional de la Olive Vine.

Salută-i pe toți din partea mea.

Adevărul era că ei îi plăceau băieții. Îi plăcea cum arătau, cum miroseau, cum râdeau. Citise destule reviste, încât să cunoască și ea regulile și complicațiile care interveneau atunci când ieșeau cu un băiat. Totuși, acum când trebuia să-și pună în practică toată teoria, băiatul ăsta putea să fie la fel de bine un penguin. Despre ce naiba puteau ei să vorbească?

Din februarie, de când se despărțise de Kostos, Lena îi tot trimitea scrisori din astea, scurte, ca-ntr-o amici, cam o dată pe lună. De fapt, nici ea nu știa prea bine de ce-i mai scria. Probabil că era chestia aia pe care o au în comun toate fetele: mai bine rămâi prietenă cu un tip, decât să înceapă să împrăstie zvonuri neplăcute despre tine după ce vă despărțiți (nu că ar fi fost Kostos genul de om care să facă așa ceva). Sau poate că o făcea ca să nu-i dea pace, să nu cumva să o uite de tot.

Scrisorile pe care i le trimisese la început erau diferite - dese și pline de dor. Scria întâi în creion, și abia după aceea trecea totul în stilou. Apoi strângea cu ardoare scrisoarea la piept, ca să absoară puțin din ființa ei, o sigila, dar o mai ținea puțin până să o timbreze. Întotdeauna ezita în fața cutiei poștale, de parcă tot viitorul ei depindea de ea.

Lena crezuse că din moment ce se despărțiseră, nu avea să se mai gândească la el și nici dor n-avea să-i mai fie. Își imaginase că o să fie liberă. Și, totuși nu era așa.

Ironia cea mai mare era că pentru Kostos totul părea să fi mers ca pe roate. Aparent, el o uitase și nici nu îi mai era dor de ea. (Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu chestia asta). Nu îi mai scrisese de luni de zile.

Lena își coborî privirea în josul paginii, întrebându-se cum ar fi mai potrivit să se semneze.

Dacă nu l-ar fi iubit cu adevărat pe Kostos, i-ar fi fost ușor să scrie: „Cu dragoste, Lena”. Ea întotdeauna scria „cu dragoste” la sfârșitul scrisorilor pe care le trimitea persoanelor la care nu ținea deloc. Scrisorile de mulțumire pentru mătușa Estelle (fosta soție extrem de enervantă a unchiului ei) le încheia întotdeauna cu mențiunea asta. Dacă stai să te gândești puțin, este atâta iubire în scrisori! E foarte ușor să scrii cuvântul ăsta, când pentru tine nu înseamnă nimic.

Dacă îl mai iubea pe Kostos?

După cum îi plăcea lui Tibby să spună, dacă o puneți pe Lena să aleagă între situația A și situația B, ea o să prefere C-ul.

Îl iubea?

A: Nu B: Da

C: Păi, s-ar putea spune și-așa, ținând seama că se gândea atât de mult la el. Și totuși, poate că nu fusese decât o atracție de-o vară. Cum poți să deosebești atracția

de iubire? Și cum e posibil să crezi că iubești pe cineva pe care de-abia îl cunoști, nu l-ai mai văzut de nouă luni și probabil că n-o să-l mai vezi niciodată?

În ultimele ore petrecute pe insula Santorini, Lena era ferm convinsă că îl iubea. Da' ce fel de nebun își planifică viața doar după câteva ore petrecute împreună? Oricum, era mai deșteaptă de-atât: nu putea să se bazeze pe memoria ei, pentru că ea fusese orbită de dorință. Kostos cel pe care și-l amintea ea probabil că nu mai avea mare lucru în comun cu Kostos cel adevărat.

Și-i imaginează pe cei doi Kostos luând naștere printr-un fel de diviziune celulară, așa cum învățase în clasa a noua la biologie. Totul începea cu o celulă care se extindea, creștea, se întindea și dintr-odată, poc!, te trezeai cu două celule... și cu cât celulele astea petreceau mai mult timp despărțite (pentru că una voia să facă parte din creier, iar cealaltă voia, să zicem, să facă parte din inimă), cu atât erau mai diferite una de cealaltă...

Așadar, răspunsul ei era clar: ca întotdeauna, C.

Lena scrisese „Cu drag” în josul paginii, împături scrisoarea și o introduse în plic.

Cât timp parcurse coridorul împreună cu Porter, Carmen se gândi la toate punctele importante ale întâlnirii. Trebuia să poată face față milionului de întrebări pe care, cu siguranță, dorea să i le pună mama ei.

— Bună seara! spuse ea încetișor când deschise ușa.

Iat-o! Era chiar ea, Carmen Lucille, în vârstă de șaisprezece ani, care adusese un băiat în casă. Așteptă puțin, să vadă dacă apare mama ei de după colț, îngrijorată să nu-i prindă sărutându-se.

Și Carmen tot așteptă, și așteptă... Ce se întâmplase oare? Poate că adormise iar în fața televizorului, în vreme ce se uita la un episod din Prietenii tăi care se dădea în reluare.

— Mamă!

Carmen se uită la ceas. Era trecut de unsprezece.

— Ia loc. Mă întorc imediat, îi spuse ea lui Porter.

Se duse să-și caute mama în camera ei.

Surprinzător, dar nu era acolo. Carmen începuse deja să simtă un gol în stomac în momentul în care aprinse lumina din bucătărie. Nu era nici acolo, în schimb pe masa trona un bilet:

Carmen.

Am leșit în oraș cu un couec, se serviciu... Sper. Că te-ai distrat pe minune.

Mama

Un coleg de serviciu? Să se distreze de minune?

O schimbase cineva pe mama ei cu o altă persoană? Christina nu folosea niciodată cuvinte din astea și, mai ales, ea nu avea prieteni la serviciu.

Șocată, Carmen se întoarse în sufragerie:

— Nu-i nimeni acasă!

Abia după ce se uită la Porter își dădu seama de implicațiile cuvintelor ei.

Nu părea să-și fi făcut deja speranțe, dar probabil că se întreba ce intenții avea Carmen. La urma urmei, ea fusese cea care îl invitasese să intre.

Nu-i venea să creadă: mama ei chiar plecase de-acasă în noaptea în care Carmen avusese prima ei întâlnire adevărată? Ce naiba fusese în capul ei?

Carmen n-avea decât să-l ia pe Porter de-o mânecă, să-l târască în dormitor și să-și facă de cap dacă avea chef. Da, putea să facă orice.

Se uită la Porter. Avea părul puțin cam ciufulit la spate, iar pantofii lui îi păreau dintr-odată prea mari. De unde stătea, se putea uita direct în dormitorul ei prin ușa larg deschisă. Gândul că el stătea pe canapea și se uita drept la patul ei o făcu să se simtă prost. Hm! Dacă te

deranjează faptul că un tip îți vede patul, ăsta este un semn clar că nu e cazul să mergi mai departe cu el.

— Știi, eu trebuie să mă trezesc devreme mâine dimineată, ca să mă duc la biserică.

Carmen se strădui să caște, ca să fie mai convingătoare. De fapt, căscatul începu ca o prefăcătorie, dar se dovedi că era, într-adevăr, obosită. Porter se ridică brusc. Combinația între Dumnezeu și căscat își făcuse efectul:

— Păi, în cazul ăsta ar fi mai bine să plec.

Părea puțin dezamăgit. Ba nu, mai degrabă era ușurat. Oare era posibil ca ea să nu facă deosebirea dintre „dezamăgit⁴⁴ și „ușurat⁴⁴? Poate că nu o plăcuse. Poate că abia aștepta să plece. Dacă Pantalonii mângăliți, în combinație cu picioarele ei scurte, fuseseră cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse vreodată băiatul ăsta?

„În schimb, are un nas foarte drăguț”, remarcă ea în timp ce el se apropia. Acum stătea în pragul ușii, foarte aproape de ea, și se aplecă încet:

— Îți mulțumesc pentru că ai ieșit cu mine. Eu m-am simțit foarte bine.

Apoi o sărută pe buze. N-a fost decât un sărut la repezeală, dar nu părea nici dezamăgit, nici ușurat. Era chiar încântat.

Oare chiar se simțise bine? Carmen evalua situația uitându-se la ușa închisă. Dacă el înțelegea prin distracție cu totul altceva decât ea? Câteodată Carmen rămânea uimită de învălmășeala de gânduri care îi treceau prin cap într-o singură secundă. Oare toți oamenii gândesc la fel de mult?

Succesul unei întâlniri era în funcție de așteptările pe care le aveai, iar așteptările lui Carmen erau întotdeauna cât se poate de mari. Se întoarse spre apartamentul gol. Unde naiba era Christina? Mama ei o luase razna cumva?

Cum putea ea să își transforme experiența într-o poveste numai bună de spus, dacă nu avea cine să o asculte? Ce naiba mai înseamnă și chestia asta?

Se îndreptă spre bucătărie și se așează nerăbdătoare la masa cu blat termorezistent. Pe vremea când părinții ei încă mai era împreună, locuiseră într-o casă micuță cu grădină. De-atunci, ea și mama ei trăiau în acest apartament. Mama sa era ferm convinsă că nu se putea să ai o grădină dacă nu era un bărbat prin preajmă care să tundă iarba. Fereastra bucătăriei dădea spre ferestrele altor trei apartamente. Suprafața dintre ele era denumită de agenții imobiliari „curte”, dar pentru oamenii obișnuiți nu e decât o gură de aerisire. Carmen se obișnuise de mult cu gândul că nu avea voie să se scobească în nas în bucătărie.

Nu era corect. Nu putea să se ducă la culcare și cu asta basta. Trebuia neapărat să povestească despre noaptea asta cuiva. Nu putea să o sune pe Bee în Alabama. Încercă la Tibby, simțindu-se de parcă ar fi sunat într-o altă galaxie. Probabil tocmai de-aia telefonul suna, și tot suna. În galaxia asta, nimeni nu răspundea la telefon la ora unsprezece și jumătate noaptea. Se hotărî cu greu să sune la Lena, de teamă să nu-l trezească pe tatăl ei, care era cam morocănos din fire, dar, în cele din urmă, nu se putu abține.

Dacă nu îi răspundea nimeni după ce suna de două ori, n-avea decât să închidă repede.

— Alo? se auzi vocea șoptită a prietenei sale.

— Bună.

— Bună. Hei, cum a fost la întâlnire?

Lena părea să fie cam adormită.

— A fost... bine.

— Mă bucur. Deci îți place?

— Dacă-mi place?

Carmen repetă întrebarea de parcă nu ar fi fost destul de limpede. Se gândise la fel și fel de lucruri toată seara, mai puțin la asta.

— Crezi că Porter are picioare scurte? o întrebă Carmen, în loc să îi răspundă.

— Ce? Nu, în niciun caz! De ce mă întrebi așa ceva?

— Crezi că eu am picioare scurte?

Asta era, de fapt, întrebarea cea delicată.

— Nu, Carma!

Carmen căzu pe gânduri pentru câteva minute:

— Lena, ție ți s-a întâmplat să nu mai ai nimic să-i spui lui Kostos?

Lena izbucni în râs:

— Nu, dimpotrivă! Problema era că aveam prea multe de spus. Dar poate pentru că noi nu ne-am împrietenit decât la sfârșitul verii, după ce se întâmplaseră fel și fel de lucruri ciudate.

De obicei, Carmen era la fel de sinceră cu Lena cum era cu ea însăși. Totuși, din motive necunoscute, nu-i venea să recunoască că faimosul ei debit verbal dispăruse, iar ea rămăsese mută în prezența unui băiat. În schimb, preferă să se lanseze într-o lungă dizertație despre mama ei, făcând felurite presupuneri despre locul în care se afla și din ce motiv plecase ea de acasă.

Lena tăcuse atâta timp, încât Carmen crezuse că adormise.

— Len? M-auzi? Ce părere ai?

Lena căscă zdravăn:

— Cred că e foarte drăguț, că mama ta se mai și distrează câte puțin. Ar trebui să te duci la culcare.

— Bine. E clar că tu asta ai chef să faci.

Carmen tot nu putu să adoarmă, așa că îi trimise un e-mail lui Paul. Paul era atât de scump la vorbă, încât uneori aveai senzația că nu faci decât să vorbești singur,

dar ea îi scria des, chiar și în condițiile astea.

Apoi se hotărî să îi scrie și lui Tibby. Începu prin a-i descrie cum arătase Porter la întâlnire. Ar fi vrut să îi scrie ceva despre ochii lui, dar, când se opri puțin ca să-și amintească ce culoare aveau, își dădu seama că n-avea habar. Nici măcar nu se uitase în ochii lui.

La mâine cealaltă, ai alte degete.

Jaeck Handey

— Tomko-Rollins, Tabitha!

Tibby clipi. În sală, domnea o tăcere profundă. Ar fi vrut să își poată schimba numele de pe certificatul de naștere, de pe foaia matricolă și de pe asigurarea socială.

— Ăă, Rollins e de-ajuns. Tibby Rollins, o informă ea pe doamna Bagley, profesoara de scenografie.

— Păi Tomko de unde vine?

— E... al doilea nume.

— Păi dacă ăsta e al doilea nume, atunci Anastasia ce mai e?

— O greșeală de ortografie!? auzi Tibby o voce răutăcioasă chiar în spatele ei.

— În sfârșit! Tibby zici că te cheamă, da? Așa să fie! Tibby Rollins.

Bagley o notă pe lista de prezență.

Era una dintre nenumăratele ironii ale sortii faptul că Tibby era singura persoană dintr-o familie de cinci membri căreia îi rămăsese și numele de Tomko. Era numele de fată al mamei ei. Pe vremea când părinții ei erau tineri hippy, comuniști, feminisți sau orice altceva mai era la modă, mama ei lua în răs orice femeie care își schimba numele când se căsătorea. Când s-a născut Tibby, pe mama ei o chema Alice Tomko. Tibby moșteni de la ea nu numai numele ăsta stupid, ci și o cratimă pretențioasă care să îl lege de numele tatălui ei. După treisprezece ani, când s-a născut Nicky, mama ei a renunțat din proprie inițiativă la

numele de Tomko. „Se complică prea mult lucrurile...” bombănise ea în chip de scuză. Și, uite așa, mama ei se transformase în Alice Rollins. Ca să o liniștească pe Tibby, îi spunea că numele de Tomko nu mai este valabil nici pentru ea. Dar cu certificatele de naștere nu te pui! Acolo e scris tot adevărul...

Lui Tibby îi trebui ceva vreme să își regăsească un strop din demnitatea pierdută și să-și ridice privirea de la pupitrul în fața căruia stătea așezată. Când se uita în jur, recunoscuse o fată care era cazată tot la etajul șase. Mai erau câțiva colegi pe care îi văzuse și la cina festivă din seara trecută, apoi la petrecerea de bunvenit. Majoritatea se uitau și ei în jur cu priviri iscoditoare. Aveau nevoie să-și facă repede niște prieteni; nu îi interesa ce fel de prieteni, numai să fie...

Într-un colț, erau un băiat și o fată care nu aveau privirea aia nerăbdătoare. Băiatul arata foarte bine. Părul lung și ciufulit îi intra în ochi; părea că de-abia se dăduse jos din pat. Se întinsese comod în scaun, întinzându-și picioarele până în mijlocul sălii. Lângă el stătea o fată micuță de statură, cu părul negru, care purta ochelari cu lentile rozalii, dar fără rame. Tricoul ei părea să fie cumpărat de la raionul de copii, atât era de strâmt. Era clar că ei se cunoșteau de mai multă vreme.

Sophie, fata de la camera 6B3, o invitase deja pe Tibby să ia masa împreună. O tipă, Jess, și colega ei de cameră, al cărei nume începea tot cu J, de prin camera 6D, voiau și ele să iasă împreună cu Tibby în seara asta. Dar Tibby preferă să-i evite pe toți cei care erau la fel de disperați și singuri ca ea.

Îi urmări cu interes pe Ciufulit și pe Ochelaristă. Ochelarista îi șopti ceva Ciufulitului, iar el râse cu poftă. Dacă se uita mai bine, parcă era cam mahmur. Băiatul alunecă și mai tare pe scaun. Tibby murea de curiozitate

să știe ce-i spusese Ochelarista.

Ei erau genul de prieteni pe care și-i dorea, tocmai pentru că ei nu păreau să aibă nevoie de alți amici.

— Fiți atenți, oameni buni!

În sfârșit, Bagley terminase de făcut prezența.

— Haideți să facem un joc care o să ne ajute să ne cunoaștem și să reținem numele celorlalți.

Ochelarista se încruntă și se lăsă și ea să alunece pe sub pupitru. Tibby se trezi imitând-o.

— Sunteți gata? Uitați care-i jocul: fiecare dintre voi trebuie să-și spună numele și două lucruri care îi plac și a căror denumire începe cu aceeași literă ca numele. O să fiu eu prima!

Bagley își fixă privirea în tavan pentru câteva momente. Să tot fi avut vreo treizeci de ani - cel puțin așa își imagină Tibby. Avea sprâncene groase și negre, care se uneau deasupra nasului, gen Frida Khalo. De-aici, Tibby deduse că era necăsătorită.

— Mă cheamă Caroline. Ăă... îmi place crapul și îmi mai place... Caravaggio.

Tibby o urmări pe Ochelaristă cum şușotea cu prietenul ei, în timp ce o fată pe care o chema Shawna îi anunță că ei îi plăceau shaorma și Shaquille O'Neal. Ochelarista păru surprinsă când își dădu seama că era rândul ei. Era clar că nu ascultase nimic din ce spusese ceilalți.

— Păi... numele meu este Maura și... trebuie să mai spun și două lucruri care îmi plac?

Bagley dădu afirmativ din cap.

— Ăă... îmi plac merele și... automobilele.

Qțiva dintre cei prezenți râseră pe înfundate. Tibby dădu dezaprobat din cap. Dacă ar fi spus și ea „mașinile”, ca orice om normal, atunci ar fi răspuns cerinței.

Pe Ciufulit îl chema Alex, iar lui îi plăceau aricii și alunele. Pe „a” îl pronunța trăgănat. Tibby bănuia că dorea să le facă și pe Maura, și pe profesoară să se simtă prost. Avea, în schimb, o voce plăcută, puțin răgușită, și îi aruncă Maurei un zâmbet cuceritor.

„Vreau și eu un zâmbet ca ăsta!” se gândi Tibby.

Apoi observă că nu purta șosete în adidașii Puma.

„Oare îi miroseau picioarele?”

Era rândul lui Tibby:

— Numele meu este Tibby. Îmi plac tomatele și... topoarele.

Tibby habar n-avea ce-i venise de spus așa ceva. Își întoarse capul și îl observă pe Alex care o privea de undeva de sub clauza de păr care-i intra în ochi. Apoi îi zâmbi.

Dacă se gândea mai bine, Tibby știa exact de ce dăduse un astfel de răspuns. Sau, mai precis, pentru cine îl dăduse.

Bridget își târșâi pașii de-a lungul potecii care ducea la ușa casei de cărămidă cu două etaje. Pe o parte a potecii se înșiruiau mușuroaie mici de furnici. Ici și colo, iarba răzbătea victorioasă prin pavajul de beton. În prag era un preș decolorat pe care erau imprimate flori roz și galbene, iar pe el scria: „ACASĂ ESTE ACOLO UNDE TE POARTĂ SUFLETUL”. Bridget își amintea foarte bine de preșul ăsta; la fel de bine își amintea și de ciocănelul de alamă în formă de porumbiță. Sau de porumbel. Parcă totuși era un porumbel.

Bridget bătuse cu ciocănelul în ușă mai tare decât ar fi vrut. Și fu nevoită să bată în continuare.

„Haide, Haide!” murmură ea. Apoi se auziră pași. Își frecă mâinile, ca să își pună sângele în mișcare.

„Acu-i acu’!”

Clanța se răsuci ușor și ușa se deschise. În prag stătea bunica. Bătrâna avea vârsta potrivită, așadar putea

fi Greta, dar Bridget nu o recunosc.

— Bună ziua! i se adresa femeia ferindu-și privirea de lumina prea puternică.

— Bună ziua! Numele meu este Gilda și tocmai m-am mutat în oraș. Dumneavoastră sunteți Greta Randolph?

Femeia dădu din cap. Ei, totul era cât se poate de limpede.

— Vrei să intri? o invită femeia cu o ușoară reținere.

Bridget păși înăuntru, pe covorul alb care se întindea din perete în perete, uimită de mirosul care plutea în casă. Era un miros aparte, dar nu putea să îl definească... sau poate era, de fapt, un miros familiar din copilărie. Respirația i se opri pentru o clipă.

Femeia o invită să se așeze pe canapeaua cadrilată din sufragerie:

— Vrei o ceașcă de ceai cu gheață?

— Nu, nu chiar acum, mulțumesc.

Femeia clătină ușor din cap și se așază într-un balansoar, în fața canapelei. Bridget nu știa sigur la ce se așteptase, dar în niciun caz nu la asta. Greta Randolph era supraponderală, iar grăsimea era distribuită inegal în partea superioară a corpului ei. Părul îi era grizonant, tuns scurt și făcut permanent. Avea dinții îngălbeniți, iar hainele pe care le purta arătau de parcă ar fi fost cumpărate de la talcioc.

— Cu ce pot să te ajut?

Femeia o urmărea cu mare atenție pe Bridget - se părea că îi este frică să nu șterpelească vreuna dintre figurinele de cristal de pe rafturile bibliotecii.

— Am auzit de la vecinii dumneavoastră că ați avea nevoie de un ajutor pe-aici prin casă, pentru treburi domestice, iar eu caut de lucru.

Bridget mințea cu mare ușurință, însă femeia păru

uimită:

— Care vecini ți-au zis așa ceva?

Bridget arată la întâmplare spre dreapta. Era mult mai ușor să minți decât își închipuise ea; esențial era să fii singurul minciunos, pentru că, dacă toată lumea începea să toarne minciuni, atunci se complicau lucrurile.

— Familia Armstrong?

Bridget dădu afirmativ din cap. Femeia își scutură și ea capul, uluită de o astfel de informație:

— Păi, adevărul este că nu mi-ar strica un ajutor, nu-i așa?

— Cu siguranță, adăugă Bridget.

Greta căzu pe gânduri pentru câteva clipe:

— Aveam eu un proiect pe care voiam să-l încep.

— Despre ce este vorba?

— Aș vrea să fac curat în pod și să-l transform într-o cameră de locuit pe care să o închiriez la toamnă. Aș cam avea nevoie de niște bani în plus.

— Pot să vă ajut cu problema asta!

— Trebuie să te previn că podul e plin de vechituri. Sunt o grămadă de cutii pline cu lucruri care trebuie aruncate. Copiii mei și-au lăsat o groază de lucruri aici.

Bridget se afundă cu totul în canapea. Nu-și imaginase că se va deschide subiectul ăsta atât de repede, nici măcar indirect.

— Nu trebuie decât să-mi spuneți ce să fac și se rezolvă.

Greta aprobă ușor din cap, apoi se uită cu atenție la chipul lui Bridget:

— Nu ești de pe-aici, așa-i?

— Nu, am venit doar să-mi petrec vacanța de vară.

— Ești la liceu?

— Da.

— Și unde ți-e familia?

— Păi...

— La naiba! Ar fi trebuit să-și pregătească răspunsurile de genul ăsta dinainte.

— ...Ei călătoresc... Eu am vrut să lucrez, ca să câștig niște bani de buzunar, fiindcă la anu' mă duc la facultate.

Bridget se ridică și se întinse puțin, sperând să evite restul întrebărilor incomode. Se uita prin hol spre veranda din spatele casei; amintirile ei se treziră la viață când văzu copăcelul cu flori roz și cu ramuri joase, numai bune de cățarat, din grădină.

Se întoarse apoi pentru a se uita la polița șemineului. Dintr-o fotografie învechită o urmăreau cu obraznicie două perechi de ochi: ea și fratele ei Perry la vârsta de șase ani. Bridget simți că i se taie răsuflarea și se așază din nou pe canapea. Poate că, în cele din urmă, fusese o greșeală să vină aici.

Greta își luă privirea de la Bridget și se uită îndelung la mâinile noduroase.

— Bine. O să-ți dau cinci dolari pe oră. Ți convine? Bridget se abținu să nu izbucnească în râs. În

Burgess, Alabama, poate că era un salariu bun, dar în Washington nu merita nici să vinzi ziare pentru banii ăștia.

— Ăă, e bine.

— Când poți să începi?

— Poimâine e bine?

— Perfect.

Femeia se ridică, iar Bridget o urmă îndreptându-se spre ușă.

— Vă mulțumesc mult, doamna Radolph.

— Poți să-mi spui Greta.

— Bine, am reținut, Greta.

— Atunci ne vedem poimâine, pe la opt?

— Păi... așa rămâne. Ne vedem poimâine.

Bridget oftă. Își pierduse obiceiul de a se mai trezi

dimineata atât de devreme.

— Care-ai zis că e numele tău de familie, că am uitat...

— Oh! Am uitat să mă prezint. Mă cheamă... Tomko.

Ăsta era un nume bun, care avea nevoie de un stăpân care să-l aprecieze. În plus, îi făcea plăcere să se gândească la Tibby.

— Câți ani ai, dacă nu te superi că te-ntreb?

— Urmează să împlinesc șaptesprezece ani.

— Am o nepoată de vârsta ta. O să facă șaptesprezece ani în septembrie.

— Ce coincidență!

Lui Bridget îi tremura vocea.

— Nepoata mea locuiește în Washington. Ai fost vreodată acolo?

— Nu. Eu stau în Norfolk.

N-avea nici cea mai vagă idee de ce spusese una ca asta.

— Înseamnă că vii de departe!

Bridget aprobă din cap.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Gilda, strigă în urma ei femeia aceea, care era bunica ei.

— La restaurant a fost fabulos! Am crezut că o să mergem pe undeva, prin cartier, și când colo el făcuse rezervări la „Joséphine”. Îți vine să crezi? Mi-era teamă că nu sunt îmbrăcată pentru un așa restaurant, dar el mi-a zis că arăt excelent. Chiar așa mi-a spus: „Arăți excelent”. Îți vine să crezi una ca asta? Mi-a trebuit mult timp să mă hotărâsc ce să comand, că doar nu voiam să mă trezesc cu sos bearnaise pe bluză sau cu frunze de salată printre dinți.

Christina râdea din tot sufletul, de parcă ar fi fost prima femeie de pe fața pământului care trecuse prin chinuri de genul ăsta.

Carmen își plecă privirea la napolitana ei de cereale.

La mijloc era foarte însiropată, iar pe margini, uscată. Toate lucrurile pe care le povestea mama ei erau lucruri pe care ea ar fi trebuit să le povestească. Nu se putu abține să nu remarce cu amărăciune ironia situației. Carmen n-apuca să povestească nimic, pentru că mama ei vorbea întruna și nici prin cap nu-i trecea să tacă.

Christina își dădu disperată ochii peste cap:

— Carmen, îmi pare rău că n-ai avut șansa să guști din desert. A fost delicios! Se numea tarte tatin.

Amestecătura ridicolă de accent franțuzesc și pronunția portorică atât de evidentă o mai îndulcira puțin pe Carmen.

— Mda... spuse ea morocănoasă.

— El a fost atât de drăguț. Un adevărat domn! Mi-a deschis portiera de la mașină. Când mi s-a mai întâmplat mie una ca asta?

Christina se uita la ea așteptând un răspuns.

— Păi... niciodată.

— Știi că a terminat facultatea la Stanford? Ți-am zis?

Carmen îi făcu semn că da, îi mai zisese. Christina era atât de mândră de el, încât Carmen își aminti, fără să vrea, cum se lăudase lui Porter că tatăl ei terminase facultatea la Williams.

Carmen înclină cu atenție sticla de sirop, încercând să acopere toată napolitana.

— Cum ziceai că-l cheamă?

— David.

Christina părea și mai încântată de numele lui, i se părea că e de-a dreptul extraordinar.

— Câți ani ziceai că are?

Christina se bosumflă puțin:

— Are treizeci și patru de ani. E o diferență de doar patru ani, să știi!

— Aproape cinci, aş zice...

Carmen spusese o răutate, prefăcându-se că, de fapt, nu dorea decât să spună adevărul. Mama ei împlinea treizeci şi nouă de ani în mai puţin de-o lună.

— Oricum, pare să fie de treabă, adăugă ea, ca să mai atenueze efectul.

— Aşa este. Să ştii că aşa este! E foarte drăguţ.

Şi Christina o luă de la capăt povestind cât de drăguţ era de fapt David, exact cât îi luă lui Carmen să mai mănânce încă vreo două napolitane. Îi spusese cum îi adusese el de vreo două ori cafea la birou şi cum o ajutase de fiecare dată când i se blocase calculatorul.

— E asociat la firmă de trei ani, adăugă ea, de parcă pe Carmen ar fi interesat-o aşa ceva.

— Nu a făcut Facultatea de Drept imediat după ce a terminat liceul. Mai întâi, a lucrat la un ziar din Memphis. Cred că de-asta este atât de interesant.

După cum pronunţase Christina cuvântul „interesant” părea că David este singura persoană din lume pentru care merita să-l folosească. Carmen îşi turnă un pahar cu lapte. Nu mai băuse lapte de la vreo treisprezece ani. Era foarte curioasă să vadă cam cât avea de gând mama ei să vorbească dacă ea nu scotea absolut niciun cuvânt şi o asculta în continuare:

— A fost mereu atât de prietenos şi de drăguţ, dar niciodată nu m-am gândit că m-ar putea invita să ies cu el în oraş. Niciodată!

Christina începu să se învâртеască prin bucătărie. Pantofii ei de ocazie bocăneau pe linoleum.

— Poate că nu e o idee bună să ies cu cineva de la birou, dar, dacă mă gândesc bine, nici nu lucrăm în acelaşi departament. Nici măcar la acelaşi etaj.

Ea gesticulă, acceptând, în cele din urmă, conceptul de poveste de iubire la birou, deşi nici nu apucase încă să-l

critice cum trebuie.

— Seara trecută, când te-am văzut cum te pregăteai să pleci, mă simțeam atât de singură și de bătrână și m-am gândit cum o să fie la anul, după ce pleci la facultate. Și-atunci să mi se întâmple așa o chestie! Cred că Dumnezeu a vrut ca lucrurile să fie așa.

Carmen se abținu cu greu să nu îi spună că Dumnezeu avea probabil treburi mai importante de făcut.

— N-ar trebui să mă bazez prea mult pe gestul ăsta! Dacă nu se mai întâmplă nimic? Dacă el nu vrea o relație adevărată? Dacă își dorește altceva de la viață decât mine?

În primul rând, Carmen nu putea să suporte când mama ei folosea cuvântul „viață” de parcă ar fi fost cine știe ce metafizician. Și, în al doilea rând, de când își dorea mama ei o „relație”? Nu mai ieșise cu un tip de când terminase Carmen școala primară.

Faptul că o ignora nu a avut niciun efect. Mama ei nu se opri din povestit nici când Carmen se duse la toaletă. Poate dacă încerca să plece de-acasă...

În cele din urmă, Carmen se uită la ceas. Nu era niciodată de partea ei afurisitul ăsta. Pentru prima dată de când își aducea ea aminte, ele întârziaseră la biserică.

— Ar cam trebui să plecăm, sugeră ea.

Mama ei o aprobă și o urmă afară din bucătărie, vorbind încontinuu. Și nu se opri decât atunci când parcă mașina lângă biserică.

— Spune-mi, nena, tu cum te-ai distrat? o întrebă Christina, în timp ce își aruncă cheile în geantă și o împingea pe Carmen spre biserică.

Lenny,

Știu că ești doar la cîteva străzi de mine și că peste vreo cinci (poate chiar zece) minute o să-ți îndes Pantalonii în brațe cînd vin să te iau de la serviciu (bine, recunosc c-o să întirzii). M-am simțit atît de tristă că n-aveam cum să-ți trimit o scrisoare de undeva, de departe, și atunci mi-am dat seama: ce dacă ne putem trimite e-mailuri și ne putem vedea oricînd vrem? Asta nu înseamnă că nu îți pot scrie o scrisore de-aici, de aproape. Nu încalc nici o lege, nu?

Așa că, Lenny, știu că nu e ca vara trecută. Tie nu ți-e dor de mine, pentru că m-ai văzut de nu știu cîte ori ieri și te-am plictisit de moarte la telefon aseară. Dar, deși ne vom vedea în curînd, și foarte probabil o să îți tip pentru că am întîrziat din nou, vreau să profit de ocazia asta ca să-ți spun că ești cea mai de treabă, cea mai minunată și cea mai

meseriașă Lenny de pe fața pămîntului, iar eu te iubesc mult de tot. Așa că te invit să îți faci de cap în Pantalonii ăștia, frumoaso!

Carmen Electrica

Uneori oamenii se împiedică de adevărul care stătea chiar sub nasul lor, dar majoritatea se ridică repede și se grăbesc să plece mai departe, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic

Wiuston Churchill

Lena nu și-a făcut de cap cât timp a avut Pantalonii. În prima zi, i-a lăsat acasă, în camera ei, peste un teanc de scrisori de la Kostos. A doua zi, s-a îmbrăcat cu ei la serviciu, dar doamna Duffers a muștrat-o și a trebuit să se schimbe în altceva înainte de prânz. I-a uitat pe un scaun în spatele magazinului, unde i-a văzut o clientă și voia să-i cumpere.

Inima încă îi bătea nebunește din cauza acestui eveniment, când în magazin intră Effie. Era ora închiderii, dar Lena nu terminase de curățat cabinele de probă.

— Ghici cine a sunat azi!

— Cine?

Pe Lena o enervau cumplit „glumele” lui Effie, mai ales când ea era atât de obosită.

— Ghicește!

— N-am chef!

Effie îi aruncă o privire acră:

— Bine. N-ai decât. A sunat bunica. Am vorbit eu cu ea.

— Da? Ce mai fac ea și bapi?

Lena se opri din aranjatul hainelor.

— Ei sunt bine. Lima trecută au organizat o mare petrecere de ziua lor la vechiul restaurant. Tot orașul a fost acolo.

— Ahaa...

Lena își imagina deja: își amintit de Fira, de insula care ți se desfășura în fața ochilor atunci când stăteai pe terasa restaurantului bunicilor ei.

— Probabil că a fost foarte frumos.

Când se gândea la port, se gândea și la Kostos. Gândul la Kostos îi provoca o senzație stranie în stomac.

— Ce mai face familia Dounas? Întrebă ea ca din întâmplare.

— Bine.

— Mda?

Nu voia să întrebe din prima de Kostos.

— Sigur că da. Kostos a venit cu o fată din Ammoundi la petrecere. Așa mi-a zis bunica.

Lena se strădui din răspuțeri să pară indiferentă. Effie se încruntă:

— Ce ai, Lenny, de ce arăți în felul ăsta?

— Ce vrei să spui?

— Păi... arăți ciudat. Tu te-ai despărțit de el... Effie se uita la chipul deprimat și crispat al fetei.

— Știu foarte bine ce-am făcut. Vrei să spui ceva cu chestia asta?

Lena bocănea spasmodic cu piciorul în oglinda cabinei. Trebuia să o facă pe proasta, altfel se pune pe plâns.

— Nu te înțeleg! Dacă ții atâta la el, de ce te-ai despărțit de el?

Effie ignora în totalitate faptul că Lena nu lua parte la aceeași conversație.

— Că țin la el? De unde știi tu că țin la el?

Lena începu să sorteze pantalonii în funcție de mărime.

Effie clătină din cap, de parcă Lena ar fi fost o nebună demnă de milă, pentru care nu mai exista nicio speranță.

— În caz că te interesează, bunicii nu i-a plăcut deloc fata cu care a venit la petrecere.

Lena se prefăcu total dezinteresată de aspectul ăsta.

— Bunica mi-a spus exact așa: „fata asta nu-i nici pe departe la fel de frumoasă ca Lena”.

Lena se străduia să se prefacă nepăsătoare în continuare.

— Știi ce i-am răspuns? I-am zis: bunico, fata aia

probabil că nu s-ar despărți de el așa, din senin, fără niciun motiv.

Lena își aruncă hainele pe jos:

— N-ai decât să-ți iei adio! Eu nu te mai duc cu mașina la serviciu.

— Lenny! Dar mi-ai promis! Și, în plus, ce te mai interesează? Ai zis că nu-ți mai pasă de el!

Effie avea întotdeauna câștig de cauză. Nu era chip să-i rezisti.

— Nici nu-mi pasă!

Lena bodogănea întruna ca un copil.

— Atunci trebuie să mă duci la serviciu, așa cum ai promis.

Effie era genială când venea vorba să te convingă că nu-i faci un serviciu, ci că e de datoria ta să o ajuți.

Între timp, cerul se întunecase atât de mult încât Lena nu putea crede că nu era noapte. Cu Pantalonii mototoliți în brațe, încuie ușa magazinului și trase până jos grilajul de fier. Picături mari și căldute de ploaie i se prindeau în păr și se prelingeau pe frunte. Effie o zbughi până la mașină, dar

Lena merse încet, ținând Pantalonii strânși sub cămașă. Ei îi plăcea ploaia.

Restaurantul Olive Vine era la distanță de vreo 3 kilometri de magazin. Effie dădu buzna în restaurant, iar Lena conduse mai departe. Ploaia cădea în continuare, iar ștergătoarele scârțâiau pe parbriz. Îi plăcea să conducă în liniște când știa că nu trebuie să ajungă nicăieri. În ultimele luni se obișnuise atât de mult să conducă, încât acționa inconștient. Nu se mai gândea ca la început: „Trebuie să pun frână! Semnalizează!” Acum conducea fără efort, iar mintea îi rățăcea cine știe pe unde.

Trecu pe lângă cutia poștală unde obișnuia să pună scrisorile pe vremea când încă îi mai păsa de Kostos. De

fapt, ținea și acum la fel de mult la el, iar indiferența ei nu era decât o fațadă.

Încă mai ținea Pantalonii strâns lipiți de corp. Fusese îmbrăcată în ei când primise sărutul acela minunat de la Kostos, la sfârșitul verii trecute. Lena trase aer adânc în piept. Poate că o picătură din mirosul lui rămăsese imprimat în Pantaloni. Poate...

Seara asta ploioasă, când era atât de departe de Kostos, însoțită doar de Pantaloni, o făcea melancolică. Parcă pierduse ceva prețios.

Așadar așa stăteau lucrurile acum! Kostos avea altă prietenă. Iar ea? Ea ce avea? Avea o soră afurisită și o slujbă care o obliga să vândă haine bej.

Cine câștigase în toată afacerea asta? Puteți să vă dați seama?

La început, Bridget crezuse că nu mai recunoaște nimic din Burgess. Apoi, în timp ce se plimba prin oraș, amintirile începură să o copleșească. În primul rând, automatul de unde puteai să-ți cumperi alune, așezat în fața fierăriei. Chiar și pe vremea când avea doar șase ani i se păruse tare caraghios și demodat să cumperi alune de la un automat. Și totuși aparatul rămăsese tot acolo. Nu știa de ce, dar Bridget bănuia că și alunele erau în automat tot de pe vremea când avea ea șase ani.

Alt lucru familiar era tunul ruginit rămas din Războiul Civil amplasat pe pajiștea din fața tribunalului. O piramidă de ghiulele prinse unele de altele zăcea la baza tunului. Își aduse aminte cum se prostea când era mai mică, băgându-și capul pe țeava tunului, ca un personaj de desene animate. Ce mai râdea Perry de ea!

Își aminti apoi cum se cățara pe zidul înalt de lângă bancă, iar bunica speriată o ruga să se dea jos. Fusese un copil tare trăsniț! Se cățara în copaci mai bine decât toți copiii din cartier; îi întrecea până și pe băieți, chiar și pe

cei mai mari ca ea. Pe vremea aia, era ușoară și zveltă, nu ca acum.

Bridget conducea degajată; părea că amintirile îi dictau drumul pe care îl mai parcursese cândva. Se plimbă în continuare pe Market Street, până în locul în care satul începea să se împrășteie. Tufe de flori violete creșteau în fața fiecărei case.

Dincolo de biserica metodistă începea un câmp larg, verde și bogat. Se întindea de-a lungul a trei străzi și era mărginit de stejari bătrâni și de bănci micuțe de fier. La capătul celălalt al câmpului se vedeau terenurile de fotbal. Lui Bridget i se tăie respirația. Creierul ei funcționa cu repeziciune, trecând în revistă lucruri de mult uitate.

Se așază pe o bancă și își închise ochii, își aduse aminte cum alerga după o minge de fotbal, și apoi multe alte scene începură să i se perinde prin fața ochilor. Își aminti cum îi învățase bunicul pe ea și pe Perry să joace fotbal. Ei îi plăcuse mult, dar lui Perry nu, pentru că se împiedica tot timpul. Își aduse aminte cum își ținea mereu mâinile la spate, ca să nu pună cumva din greșeală mâna pe minge, sau cum îl dribla pe bunicul, care striga mândru după ea, deși pe teren nu mai era nimeni: „Oameni buni, avem aici un talent înnăscut!”

În vara când avea cinci ani, bunicul ei a înscris-o în Liga de Fotbal a băieților din ținutul Limestone, în ciuda protestelor vehemente ale părinților ei.

Bridget își aminti cum o obligase pe bunica ei să

O tundă băiețește și cum plânsese mama ei când o văzuse la sfârșitul verii. Apoi, când Bridget a condus spre victorie echipa Albinuțele din Burgess două veri la rând, părinții ei au încetat să se mai plângă.

Era prima dată, după atâta timp, când își amintea de echipa asta! Pe vreme aia fusese foarte importantă pentru ea coincidența nemaipomenită dintre porecla ei și numele

echipei. Bunicul ei obișnuia să o încurajeze de pe margine, imaginându-și că e foarte amuzant: „Priviți-o pe cea mai harnică dintre Albinuțe!” Tatălui ei nu-i plăcuseră niciodată sporturile, dar bunicul le adora.

Oare tatăl ei știuse când a murit bunicul?

Bridget își lăsă gândurile să plutească în derivă. Mereu se gândea cum se apucase ea de fotbal, dar asta fusese adevăratul început.

Memoria ei funcționa într-un fel tare ciudat și nu era prima dată când își dădea seama de lucrul ăsta. La unsprezece ani, când s-a întâmplat lucrul acela îngrozitor, creierul ei preferase să uite tot ce avusese loc înainte. Tot ce era legat de perioada aceea se ștersese din mintea ei sau, eventual își amintea unele lucruri care parcă i se întâmplaseră altcuiva, nu ei. Timp de câteva luni după ce îi murise mama o trimiseseră la un psihiatru, care ajunsese la concluzia că Bridget „își acoperise creierul cu un strat protector”. Nu-i plăcuse niciodată imaginea pe care i-o dădeau cuvintele astea.

Stătu mult timp ținându-și capul rezemat de spătarul băncii, până când, ca prin vis, auzi zgomot de pași, țipete și mai ales sunetul inconfundabil al mingii pe terenul de fotbal. Deschise ochii și constată uimită că un grup de vreo 15 - 20 de băieți luase în stăpânire terenul de fotbal. Păreau să fie cam de-aceeași vârstă cu ea, poate puțin mai mari.

Când unul dintre ei trecu prin apropiere, Bridget nu se putu abține să nu îl ia la întrebări:

- Faci parte din echipă?
- Da. Noi suntem Hoinarii din Burgess.
- Mai există liga de vară?
- Sigur că da.

Băiatul ținea în mână o minge de fotbal. Deși nu se mai atinsese de o minge de mai mult de nouă luni, Bridget

îi aruncă o privire plină de regret:

— Acum aveți antrenament?

— Marțea și joia. Seara!

Băiatul vorbea tăgănat, tipic pentru cei din Alabama. Aici cuvintele păreau întotdeauna să aibă mai multe silabe.

Cândva îi plăcuse tare mult accentul ăsta; când își petrecea vara aici, căpăta și ea același accent, de prin august, apoi se întorcea în nord, unde prietenele ei râdeau de felul în care vorbea. Și uite-așa, până în octombrie, accentul dispărea din nou.

Băiatul își tot întorcea capul ca să urmărească exercițiile de pe teren. Era politicos, dar nu mai avea răbdare să stea de vorbă cu ea.

— Aveți meciuri sâmbăta?

— Da. Toată vara. Tre' să plec!

— Bine. Mersi!

Băiatul se grăbi să li se alăture prietenilor lui. Lui Bridget i se părea ciudat modul în care se raportau oamenii la ea. Acum un an, băiatul ăsta s-ar fi uitat la părul ei și ar fi stat cu ea de vorbă oricât. Ar fi vorbit tare și s-ar fi dat puțin în spectacol, ca să-l vadă prietenii cu ce fată frumoasă vorbește el.

De când împlinise treisprezece ani, Bridget se pricopsise cu o groază de fluierături, numere de telefon și replici idioate de agățat. Și nu pentru că era – fusese, mai precis – frumoasă. Lena era cea cu adevărat frumoasă, dar băieții se speriau de ea. Bridget, în schimb, era slabă și îndrăzneată, dar, mai presus de toate, avea părul acela blond.

Îi urmări pe băieți cum își făceau exercițiile. Când începură o mică întrecere, se apropie și mai mult de marginea terenului, ca să-i poată urmări mai bine. Apăruseră deja și alte fete, probabil prietenele jucătorilor.

Urmărindu-i cu atenție, câțiva dintre ei se transformară din străini în cunoscuți. Era uimitor. Pe băiatul ăla care era tot timpul după minge îl chema Corey nu-știu-cum. Și pe mijlocășul cu claia aia de păr roșu îl cunoștea. Arăta la fel ca la șapte ani și, din păcate, tot așa și juca. Îi recunoscuse și pe câțiva dintre fundași, și-apoi, deodată, îl văzu și pe el: „Billy Kline! Mamă, ce surpriză!” Fusesese cel mai bun jucător din echipă, după ea, bineînțeles, și cel mai bun prieten al ei de pe teren. Și-l aducea aminte foarte bine acum. Probabil că mai avea pe undeva o scrisoare de la el.

Incredibil!

„Arăta foarte bine”, observă ea. Era zvelt și puternic, exact genul ei. Acum avea părul mai închis la culoare și puțin ondulat, dar era același. Îi plăcuse dintotdeauna chipul lui, de când era mică.

Bridget îl urmări în timp ce inima îi bătea nebunește, iar mintea i-o luase razna. Casa lui era pe undeva în apropierea râului. Pe vremuri, petreceau ore în șir împreună culegând pietre, convinși că toate erau relicve prețioase pe care le puteau vinde pe bani grei muzeului Indian Mound din Florence.

De pe margine, Billy aruncă mingea în teren. Ea se dădu repede la o parte din calea lui. Băiatul se uită spre ea, dar privirea lui trecu mai departe.

Nu-i era teamă că o s-o recunoască, pentru că pe-atunci era slabă, blondă și plină de energie. Acum era greoaie, cu părul spălăcit și îngândurată. Ce mai încoace și-ncolo, era cu totul altă persoană!

Și totuși se simțea ușurată. Uneori era bine să fii invizibil.

Tibby se așezase undeva în afara grupului de copii de la cursul de cinematografie. Toți erau îmbrăcați în culori închise; ici și acolo se vedeau sclipind în soare cercei prinși în nas sau în sprâncene. O invitaseră și pe ea să ia

împreună masa de prânz înaintea începerii seminarului. Tibby știa că o invitaseră doar pentru că avea un cercel în nas. Asta o enerva la fel de tare ca atunci când oamenii o evitau tocmai pentru că avea un cercel în nas.

O fată pe care o chema Katie se plânse încontinuu de colega ei de cameră, în timp ce Tibby mânca plictisită salata de spaghete. Era tot atât de gustoasă ca o bucată de cauciuc. Mesteca, și dădea aprobator din cap, iar mai mesteca puțin, iar mai dădea din cap. Era foarte încântată că ea avea prietene încă de când se născuse, pentru că, după cum se vedea treaba, nu era în stare să-și facă altele noi.

Câteva minute mai târziu, își urmă grupul la etaj, în clădirea destinată cursurilor de arte, și intrară cu toții în clasă. Se așeză la margine așa încât în jurul ei să rămână scaune libere. În parte, voia să se îndepărteze puțin de grupul ăsta. De fapt, îl aștepta pe Alex.

Inima începu să-i bată cu putere când el sosi împreună cu Maura și se așeză chiar lângă Tibby. Maura se așeză lângă el, pe partea cealaltă. Adevărul este că alte scaune libere nici nu mai erau în încăpere.

Profesorul, domnul Russel, își puse hârtiile în ordine:

— După cum ați aflat deja, ăsta este seminarul vostru de proiecte. Acum, nu trebuie să mai ascultați prelegeri, trebuie să treceți direct la fapte.

Alex își lua notițe în agendă. Tibby nu se putu abține să nu tragă cu ochiul:

„Trecem la fapte”.

Era o glumă, nu? El îi aruncă o privire. Da, glumea, cu siguranță.

— Fiecare dintre voi o să facă un film în vara asta și aveți la dispoziție un trimestru întreg ca să-l realizați. Vreau să vă petreceți timpul afară, în lumea adevărată, nu aici, în clasă.

Alex trecuse acum la desen. Îl desena pe domnul Russel, doar că îi făcuse un cap foarte mic și niște mâini uriașe. Era un desen bunicel. Oare el își dădea seama că se uita peste umărul lui? Oare îl deranja?

— Tema voastră este să faceți un film biografic. Trebuie să vă concentrați asupra cuiva care a jucat un rol important în viața voastră. Aveți voie să folosiți scenarii și actori sau, dacă preferați, puteți să realizați un documentar. Voi alegeți.

Subiectul filmului pe care îl va realiza ea îi picase din senin. Bailey! Prietena ei, Bailey! își aminti cum stătea în cameră, vara trecută, și cum i se prelingea în păr lumina soarelui prin storurile trase. Asta se întâmpla în ultima lună din viața ei, care nu durase decât doisprezece ani. Pe Tibby parcă o dureau ochii, așa că își întoarse privirea.

„E rândul tău!” scrisese Alex cu înflorituri sub desenul domnului Russel. Tibby se frecă la ochi. Nu ăsta va fi în centrul documentarului ei. Nu îi putea permite să-și facă loc în mintea ei. Gândul ăsta n-avea decât să se întoarcă de unde venise.

Tot restul seminarului senzația produsă de idee o bâhtui, deși ideea, în sine, dispăruse. Tibby uită de Alex și de notițele lui. Ochii ei rămăseseră ținuiți la pupitrul din față.

Uitase de el, dar deodată se trezi că-i șoptea în ureche. Îi trebui ceva timp până să-și dea seama că vorbea, într-adevăr, cu ea.

— Vrei să mergi la o cafea?

Maura o privea și ea cu interes.

— Ah... Acum? Întrebă ea după ce se gândi puțin, ca să-și dea seama ce se întâmplase.

— Bineînțeles că acum. Ai alt curs?

Maura preluase firul discuției.

Tibby ridică din umeri. Parcă ea știa dacă mai avea

cursuri sau nu. Mai avea vreo importanță? Se ridică și își aruncă geanta pe umăr.

Se așezară la o masă din spate în cafeneaua studenților. Tibby află ceva ce intuise deja: și Alex, și Maura erau din New York. Mai află, de asemenea, că Maura stătea la etajul 7. Pe Maura o interesa în mod special Vanessa.

— Ai fost vreodată la ea în cameră?

— Nu.

— E plină de jucării și de animale de pluș. Jur că fata asta e dusă!

Tibby dădu din cap. Nu se îndoia ca toate astea erau adevărate, dar ei i se părea mai interesant proiectul lui Alex:

— E vorba de nihilism pur. Mă gândesc la Kafka, doar că o să fie cu multe explozii.

Tibby râse apreciind ideea lui, deși habar n-avea ce era nihilismul și nici nu știa vreo operă scrisă de Kafka. Asta, în cazul în care era scriitor. Sau nu?

Alex zâmbi sec:

— Kafka în combinație cu Schwarzenegger și totul se întâmplă la Pizza Hut.

„Ce deștept e...” se gândi Tibby.

— Și de ce e chestia asta autobiografică?

— Nu știu.

Alex ridică din umeri și se strâmbă, prin asta dându-i de înțeles că nu era cazul să-l deranjeze cu întrebări prostesti.

— Tu te-ai hotărât deja despre ce va fi proiectul tău? o întrebă Maura.

— Nu... nu prea știu... poate ceva de genul...

Tibby nu știa ce să mai spună. Se uită în jos spre adidașii Puma pe care-i purta Alex. Ar fi vrut ca filmul ei să fie amuzant. Ar fi vrut ca Alex să-i zâmbească așa cum îi

zâmbise în timpul cursului lui Bagley.

Se gândi la lucrurile pe care le filmase deja în timpul verii. Reușise să surprindă niște imagini foarte caraghioase: mama ei se agita grăbită prin bucătărie, fără să știe că avea încălțită în păr o acadea de-a lui Nicky. Era o chestie cam prostească, dar amuzantă.

— Mă gândeam să fac un film haios despre mama...

Carmen și-ar fi dorit ca drumul până la familia Morgan să fi fost mai lung, ca să aibă mai mult timp să se vaite. Lena, în schimb, era clar că se plictisise să o tot asculte.

— Te înțeleg, să știi. Vreau doar să spun că mama ta n-a mai ieșit în oraș de foarte mult timp, așa că trebuie să fie foarte plăcut pentru ea.

Lena vorbea pe un ton blând, dar se vedea că își pierduse răbdarea. Parcă în fața casei mari și albe. Se uită apoi la fața ursuză a lui Carmen.

— Poate că totuși ai dreptate. Eu n-am de unde să știu, că nu e vorba despre mama mea. Poate că dacă era vorba despre mama, reacționez și eu la fel.

— Nu, tu n-ai reacționa niciodată așa!

— Păi, mama nu cred că a mai sărutat vreodată alt bărbat în afară de tata și mi-e greu să-mi imaginez o astfel de situație. Dar dacă s-ar întâmpla așa ceva...

Lena se străduia să fie diplomată.

— Tu te-ai purta frumos, nu ca mine, termină Carmen propoziția în locul ei.

— Nimeni nu se poartă frumos cu mama...

— Ba da, tu.

— Ba nu. Nu-i adevărat!

Lena se străduia din răspuțeri să fie convingătoare.

— Len, tu te superi o dată la o sută de ani. E adevărat că din când în când ești puțin nervoasă, dar nu te porți niciodată ca un plod răzgâiat.

— Ascultă-mă pe mine: să fii supărată sau nervoasă e mult mai rău decât să fii răzgâiată!

Ușa roșie și lucioasă de la intrare se deschise și în prag se ivi Jesse Morgan, făcându-le semne de bun venit.

— Trebuie să plec. Poți să vii să mă iei? Conduc eu mâine.

— Nu se poate să conduci tu mâine; asta înseamnă să întârzii iar, protestă Lena.

— Ba nu! Pe bune. Promit să mă trezesc devreme.

Carmen promitea mereau acest lucru, dar nu se ținea niciodată de cuvânt.

— Off... Bine!

Lena îi mai dădea întotdeauna o șansă. Ăsta era micul lor joc.

— Bună, Jesse!

Carmen se grăbi spre intrare. În trecere, îl prinse strâns de umeri pe Jesse. Băiețelul avea patru ani și distracția lui preferată era să pândească cine venea și cine pleca de pe strada Quincy. În afară de asta, îi mai plăcea să strige lucruri urâte oamenilor care treceau pe sub fereastra lui de la etajul doi.

Carmen intră direct în bucătărie, unde doamna Morgan curăța cerealele Rice Krispies de pe podea, cu o mână, în timp ce cu cealaltă mină îl ținea pe Joe, celălalt copil, în vârstă de nouă luni.

Carmen își învățase lecția: nu trebuie să le dea copiilor Rice Krispies, pentru că erau mult mai greu de curățat decât orice alte cereale; spre exemplu, Kix. Ăsta era un lucru pe care un străin îl remarcă într-o zi, dar o mamă nu-l afla toată viața. Cerealele Rice Krispies, umede și sfărâmate, erau corvoada zilnică a doamnei Morgan.

— Bună dimineața!

Carmen se întinse să-l ia pe Joe, dar el se prinsese cu încăpățănare de doamna Morgan. Joe ținea la Carmen, dar

numai când mama lui nu era acasă.

— Bună, Carmen! Ce mai faci?

Între timp, doamna Morgan mai scoase niște alimente împachetate în folie transparentă din frigider.

— Trebuie să plec. Am niște drumuri de făcut, darmântorc pe la prânz. Dacă e nevoie, sună-mă pe mobil!

Prelungind clipele care îl despărteau de momentul inevitabil, Joe o urmărea cu atenție pe Carmen, ținându-și capul pe umărul mamei lui.

Carmen își aminti ce-i spusese Lena – că nimeni nu se poartă frumos cu propria mamă. Joe se purta tare frumos cu mama lui. O adora. Oare ea se purtase frumos cu mama ei când era mică? Poate că nu știai cum să te porți într-adevăr frumos decât când erai foarte tânăr sau foarte bătrân. Carmen îl luă pe Joe în brațe, dar acesta se zbătea și protesta cât îl țineau puterile.

Imediat ce Carmen îl așază pe podea, lângă un morman de cuburi colorate, el își scoase șoseta și începu să o ronțăie. Șoseta avea un mic model de cauciuc în X și o pe talpă. „Probabil, pentru a merge mai ușor”, își spuse Carmen.

— Joe! Nu! N-ai voie să mănânci șosetele!

Jesse urmărea mașinile care treceau pe stradă, printr-un geam micuț care era făcut în ușa de la intrare exact la înălțimea lui.

— Hei, Jess! Ce vezi tu acolo?

Jesse nu îi răspunse. Pe Carmen o amuza faptul că, deși adulții simțeau nevoia să pună fel și fel de întrebări, copiii rareori se sinchiseau să le răspundă.

— Trebuie să fac pipi, spuse el, într-un târziu.

Carmen îl luă pe Joe în brațe și îl urmă pe Jesse la etaj. Din motive necunoscute, Jesse nu folosea decât toaleta de la etaj. Carmen se hotărî să schimbe și scutecul lui Joe, dacă tot era în baie. Îl întinse pe măsuța specială și

îl lăsă să ronțăie tubul cu unguent. Oare oxidul de zinc putea să-i facă rău dacă-l înghițea?

Deschise sertarul de sus al dulapului și rămase cu gura căscată când văzu marea varietate de șosete. Erau toate împerecheate, aveau aceeași culoare și același model de cauciuc pe talpă. Doamna Morgan era o femeie mult prea inteligentă ca să-și petreacă atâta timp sortând șosete. Parcă terminase Dreptul. Probabil că unii oameni erau, pur și simplu, supercalificați pentru meseria de părinte.

Carmen și-o aminti pe mama ei stând la masa din bucătărie în casa cea veche și zgâriind cu furculița tălpile pantofilor noi ai lui Carmen, ca să nu alunece pe podelele lucioase de la Lena de-acasă. Când se întoarseră la parter, Carmen o sună pe mama ei la serviciu:

— Bună!

Cam atât avusese, de fapt, să-i spună.

— Nena, ce bine c-ai sunat! În seara asta iau cina în oraș cu David. Dacă nu te superi, bineînțeles. Ți-am lăsat lasagna în frigider.

Mama ei părea preocupată, dar într-un mod cu totul diferit. Era preocupată cu adevărat.

— Pe bune? Ieșiți iar?

Carmen făcu o pauză scurtă, în speranța că mama ei avea să-și dea seama cam ce dorea ea să-i transmită.

— Nu o să întârzii mult. E o nebunie aici săptămâna asta.

— Bine. Pa.

Lui Carmen îi pieri vocea de tot. Cândva, ar fi fost tare încântată să rămână. Singură în apartament. Dar acum nu era cazul.

După vreo oră, își verifică mesajele. Primise unul de la Paul, care-i răspundea, de fapt, la un telefon pe care i-l dăduse ea mai demult. Mai era și un mesaj de la Porter.

Faimosul telefon de după întâlnire. Dacă tipul te suna maxim în trei zile după întâlnire, te plăcea. Dacă aștepta o săptămână, înseamnă că nu avusese o variantă mai bună de-atât. Dacă nu te mai suna deloc, era clară treaba.

Telefonul lui Porter se încadra în limita necesară de trei zile. O oră mai devreme, lucrul ăsta ar fi făcut-o fericită.

Tibby,

Îți trimit Pantalonii. Trebuie să-ți marturisez că n-am făcut nimic memorabil. M-a certat șefa mea și am asistat la o scenă tare amuzantă când o cucoană elegantă, de vreo cincizeci de ani, a vrut să-i cumpere. Sper ca ție să îți meargă mai bine decât mie.

Nu poți vedea în față decât atât cât luminează farurile mașinii, dar ai să-ți dai seama că drummul în direcția aceea nu se termină niciodată.

E. L. Doctorow

Lena se simțea tare bine în bucătăria lui Carmen. Era un loc sigur și pus la punct, nu ca bucătăria renovată de-acasă, plină de aparatură lucioasă de inox și cu neoane care luminau prea puternic. Lui Lena îi plăcea și mâncarea care se găsea la Carmen în bucătărie. Aici găseai întotdeauna avocado, cartofi prăjiți fără ulei și ceaiuri de plante, adică tot felul de chestii pe care să le poată mânca orice fată. La ea acasă, frigiderul era plin de cutii de bere și cotlete de porc. Într-un apartament de două persoane se făceau mai puține compromisuri decât într-o casă de patru persoane.

— Iubito, vrei să-ți fac un ceai cu gheață?

Lena o privi pe mama lui Carmen, care aranja cratițele din dulapurile de jos. Își strânsese părul în coadă

și arăta de parcă avea douăzeci de ani. Christina arăta întotdeauna bine, dar Lena n-o mai văzuse atât de fericită și de vioaie ca acum.

— Da, aş vrea un ceai.

Carmen se uita la pagina cu filme din ziar.

— Vreau și eu unul, adăugă ea fără să-și ridice privirea.

— Ce mai face mama ta? întrebă Christina cu voce ridicată, ca să acopere zgomotul apei de la chiuvetă.

Ori de câte ori o întreba pe Lena despre mama ei parcă se simțea vinovată, ca atunci când ar fi încercat să-și ridice lucrurile de la curățătorie fără bon.

— Bine.

— Și prietenul tău ce mai face? Am uitat cum îl cheamă.

— Îl cheamă Kostos, dar nu mai e prietenul meu. Ne-am despărțit.

— Of! îmi pare rău. A fost prea dificilă relația la distanță?

Explicația asta era numai bună. Era scurtă, clară și nici nu reieșea de nicăieri că ea era o nebună care rupsesse o relație fără niciun motiv.

— Chiar așa a fost.

Christina scoase o cană mare și plină de ceai din frigider.

— Situația asta îmi aduce aminte de mama ta. Ea știe cel mai bine prin ce treci.

Lena rămase surprinsă:

— Nu prea am vorbit despre chestia asta. Christina nu știuse până acum că nu toate mamele discutau cu fetele lor despre orice.

— Oricum, nu prea cred că știe ea mare lucru despre relațiile la distanță.

Christina înșiră pe masă trei pahare:

— Bineînțeles că știe. Doar a fost împreună cu Eugene pe puțin vreo patru-cinci ani.

Lena îi aruncă o privire neîncrezătoare. Christina și mama fetei nu fuseseră prea apropiate în ultimul timp. Probabil Christina începuse să încurce lucrurile, poate din cauză că era extrem de fericită cu iubitul ei.

— Cine e Eugene?

Carmen își luă ochii de la paginile ziarului și se uita când la Lena, când la Christina.

— Cine e Eugene!?

Expresia Christinei trecu repede de la uimire la nervozitate:

— Păi...

Se întoarse cu spatele la fete și turnă ceai în pahare.

— Mamă! Heeei!

Christinei îi luă mult timp să amestece zahărul în ceai. Când se întoarse spre ele, chipul ei era din nou calm.

— Nu știu ce mi-a venit. Lăsați-o baltă! Am făcut o confuzie. Toate lucrurile astea s-au întâmplat demult.

Christina era o persoană drăguță și foarte generoasă, o dulceață, ce mai! Dar habar n-avea să mintă. Dacă la început Lena chiar crezuse că era o confuzie la mijloc, acum era convinsă că situația era cu totul alta.

Ochii lui Carmen se îngustaseră mult și o sfredeleau pe mama ei ca niște raze laser.

„Nu știi ce ți-a venit!? S-o lăsăm baltă!? Glumești, nu?”

Christina aruncă o privire nerăbdătoare spre ușă:

— Trebuie să o sun pe Mimmy. S-a făcu deja târziu.

— Adică nu ne mai spui nimic?

Carmen părea gata să explodeze.

Christina începu să se uite nervoasă în jur.

— Ce să vă spun? A fost o confuzie. Mă gândeam la altcineva. N-are nicio importanță.

Apoi tăcu brusc și ieși valvârtej din bucătărie. Ea știa mai bine decât oricine că de Carmen nu scăpai prea ușor.

— N-are importanță!? repetă Lena în șoptă.

Carmen o privi cu un aer superior:

— Asta e un semn clar că e vorba despre ceva foarte important.

— Cine e Eugene?

Lena aruncă întrebarea din senin, înainte de cină și de desert, în timp ce mama ei băga farfuriile în mașina de spălat vase. Lena curăța masa și nu erau decât ele două în bucătărie. Effie era la o prietenă, iar tatăl ei citea ziarul în sufragerie.

— Ce-ai spus?

Ari se răsuci spre ea.

— Cine e Eugene?

Lena simți imediat că agitase spiritele.

— De ce mă întrebi așa ceva?

Mama ei ținea câte o farfurie în fiecare mână.

— Pentru că vreau să aflu răspunsul.

— Cine ți-a povestit ție despre el?

— Nimeni.

Dacă mama ei nu-i răspundea la întrebări, ea de ce să-i răspundă? În plus, ce rost avea să o bage în bucluc pe mama lui Carmen? Ari avea o expresie frustrată. Parcă își pregătea răspunsul:

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Atunci de ce vorbești în șoptă?

Lena nu intenționase să o chinuiască pe mama ei, dar îi reușea de minune.

— Dar nu vorbesc în șoptă, murmură ea încet. Lena renunță. Discuția deviasese de la subiect.

Voia să afle despre ce era vorba. Cu cât era mai greu de obținut informația, cu atât i se părea mai importantă. Pe de altă parte, expresia mamei ei o speriasse puțin.

În acel moment intră în bucătărie și tatăl fetei:

— Ce-ar fi să mâncăm niște plăcintă cu brânză? Ari se uită la ea vrând parcă să-i spună: „Dacă îndrăznești să deschizi gura, o să te pedepsesc până la adânci bătrâneți”.

— Eu mă duc la mine în cameră, vorbi Lena ținându-și capul plecat spre tejgheua de granit.

— Nu vrei ceva dulce? o întrebă tatăl ei.

Ei împărtășeau o pasiune comună pentru dulciuri.

— În seara asta, nu!

Mai târziu, când Effie se întoarce acasă, Lena începu să o descoasă:

— Crezi că mama a mai avut vreun prieten înainte de tata?

— Nu. Nimeni care să aibă importanță.

— De ce ești așa de sigură?

— Pentru că ne-ar fi povestit și nouă, nu?

— Poate că nu ne-ar fi spus. Oricum ea nu ne spune niciodată nimic.

Effie își dădu ochii peste cap:

— Mama are o viață tare plictisitoare! Poate că pur și simplu n-are ce povesti.

Lena căzu pe gânduri pentru câteva clipe:

— Cred că mama a avut un prieten pe care îl chema Eugene. Și mai cred că ea locuia aici, iar el locuia în Grecia, și l-a iubit mult de tot.

Effie se încruntă:

— Chiar așa? Poate ar fi mai bine să te limitezi doar la tragica ta poveste de iubire.

— David vrea să ne invite pe amândouă în oraș, la cină!

Christina i-o spusese pe un asemenea ton ciudat, de parcă ar fi anunțat-o că tocmai a câștigat premiul cel mare la loterie.

— De ce?

— Carmen! Pentru că vrea să te cunoască, bineînțeles!

Christina se uita în cartea de bucate, cea cu rețete dietetice, și în paralel urmărea ceapa care sfârâia în tigaie.

— Când?

— Mâine seară e bine?

— Mă duc cu Lena la film.

— Joi?

— Joi sunt baby-sitter!

— Vineri?

Carmen se uită enervată la mama ei. De obicei, oricine pricepea aluzia după ce refuzai de trei ori.

— Vineri... mă întâlnesc cu Porter.

Carmen se simți mulțumită de răspunsul ei, care era, de fapt, o minciună sfruntată. Doar nu era Christina singura din lume care avea prieten! Dar mama ei păru mai degrabă încântată:

— Excelent. Adu-l și pe el! O să ieșim toți patru!

— David vrea să ieșim cu toții să luăm masa în oraș anunța Carmen.

Tonul cu care Carmen îi povestea aceste lucruri lui Tibby la telefon era diferit de tonul pe care primise vestea de la Christina. Tibby respiră adânc:

— Cred că devine serioasă relația asta. Știi, e ca și cum i-ar face cunoștință cu părinții, dar acum situația e inversă.

— Ca să scap, i-am spus că mă întâlnesc cu Porter și i s-a năzărit că trebuie să meargă și el.

— Adică o să mergi cu mama ta la o dublă întâlnire?

Pe Tibby o amuza teribil absurditatea situației.

— Da, știu cum sună! Dar poate că e mai bine așa. O să pot să mă concentrez asupra altor lucruri. Poate că tipii o să poată discuta între ei despre anvelope sau alte chestii de-astea.

— Poate.

Tibby nu părea prea convinsă:

— Singura problemă este că eu nu aveam nicio intenție să ies în oraș cu Porter. Era o minciună.

— Oh, Carmen!

— Mda, acum îți dai seama? Și-acu' trebuie să îl invit. Pe Tibby o umflă râsul, dar în semn de apreciere.

— Măcar îți place tipul?

— Cine?

— Porter!

— Păi, cred că da.

— Crezi?

— Arată bine, nu?

— Da, arată bine.

Tibby devenise puțin nerăbdătoare:

— Carmen, nu cred că ar trebui să-l inviți dacă nu îl plăci. O să înțeleagă altceva și nu e bine.

— Cine-a zis că nu-mi place de el? Poate cămi place.

— Vai! Ce romantic! Poate?

Carmen râse și ea, apoi se apucă să-și roadă pielița de lângă unghia degetului cel mare.

— Ți-am spus că mama gătește numai rețete dietetice?

— Nu.

— Ei, ți-am zis acum!

— Biata de tine!

— Dar eu m-am dus la supermarket și mi-am cumpărat trei feluri de înghețată Ben and Jerry.

— Bravo. Sunt mândră de tine!

Tibby râse din nou.

Salutare, Dee Dee!

Eu sînt o ratată, dar probabil nu-ți spun nimic nou. Marele eveniment de pe lista mea de activități mondene este o întîlnire în patru. Nu glumesc!

Cum de s-a întîmplat una ca asta mă întreb? Acum o săptămînă, cel mai important lucru pe care-l avea mama de făcut era programarea la dentist. Mai nou, iese în oraș cu David în fiecare seară.

Nici să nu îndrăznești să-mi spui că te bucuri pentru ea. Nu ești tu aia care se hrănește cu pizza semipreparată.

Aseară, spre exemplu, a plecat într-o cămașă strînsă pe talie. Pot să jur că i se vedea buricul. Asta nu-i a bună, Dee!

În dimineata asta am sunat-o la serviciu s-o întreb dacă pot să merg la un film de la ora zece seara. Știi ce mi-a răspuns? „Hotărăște-te și singură!” Cum de hotăririle mele nu erau niciodată bune înainte să apară David?

Să fiu eu o egoistă? Răspunde-mi sincer!

Totuși, nu chiar atît de sincer.

Scrie-mi repede și povestește-mi totul despre Gilda Tomko. Mi-e tare dor de tine!

*Carmen Lowell,
supranumită „Pacostea”*

— Dacă vrei, ne putem întâlni la micul dejun. Noi mergem mai încolo pe autostradă, până la cantina studentească, îi strigă Maura, în timp ce ușile ascensorului se închideau.

— Bine, răspunse Tibby prin ușa închisă.

Cum erau newyorkezi, Maura și Alex nu pierdeau nicio ocazie să glumească despre orașele mici, care nu aveau trotuare, ci doar șosele. Tibby intră în jocul lor, de parcă s-ar fi născut chiar în buricul New York-ului.

Luminița computerului ei clipea și o întâmpină voioasă.

— Salut! i se adresă ea computerului.

— Salut! îi răspunse acesta.

Tibby tresări speriată. Simți cum i se accelerează pulsul. Atunci computerul începu să râdă, și râdea cu vocea lui Brian. Tibby aprinse lumina.

— Nu pot să cred! Brian?!? M-ai speriat de moarte!

Brian veni înspre ea zâmbind cu toată fața și o luă de mână.

— Salut!

Tibby îi zâmbi și ea brusc. Îi fusese dor de el:

— Ce naiba faci aici?

— Mi-era dor de tine.

— Și mie, se trezi ea răspunzând.

— M-am gândit să vin să te iau acasă.

— Pentru sfârșitul de săptămână?

— Mda.

— Păi mai sunt trei zile până atunci.

— Știu, dar mi-era dor de tine.

— Cum ai reușit să intri?

— M-a lăsat cineva de jos să intru, iar ușa ta poate fi deschisă fără probleme chiar și de un copil.

— Da? Mă bucur să aflu asta.

Când se gândi la intrare prin efracție și la încuietori

sparte, lui Tibby i se făcu dor de Bee.

— Te superi dacă...

Brian nu-și mai termină întrebarea, dar îi arătă sacul verde de dormit de pe podea.

— Dacă dormi aici?

— Îhî.

— Păi, mi se pare normal! Unde-o să te duci? Brian nu părea prea convins:

— Sigur nu e nicio problemă?

Dacă stătea să se gândească puțin, era un lucru important să dormi în aceeași cameră cu un băiat. Chiar că se simțea ca o fată de colegiu.

Pe de altă parte, Brian nu era tocmai „un băiat”. Adică era, teoretic vorbind, dar, când erau împreună, Tibby nu se comporta cu el cum se purta în prezența celorlalți băieți pe care-i cunoștea. Oricât de mult ar fi ținut ea la el, Brian era la fel de sexy ca o pereche de șosete folosite.

Tibby îl studie câteva clipe. Era ciudat cât de mult se schimbaseră de când îl cunoscuse. Era mult mai înalt acum (probabil și pentru că mânca la ea acasă de vreo trei ori pe săptămână). Ba chiar își spăla și părul. (Tibby își făcea duș de câteva ori pe zi; probabil că se decisese și el să-i urmeze exemplul). Începuse să poarte curea (bine, s-o spunem p-aiă dreaptă, îi cumpărase ea una). Dar, cu toate astea, rămăsese același Brian.

— Aș putea să am probleme dacă te vede cineva.

Brian o aprobă:

— M-am gândit deja la chestia asta. O să am grijă să nu mă întâlnesc cu nimeni.

— Bine.

Tibby știa că pe părinții ei nu i-ar deranja dacă ar ști. Asta clar nu era o problemă. Brian se așeză pe noptieră:

— Ieri i-am văzut pe Nicky și pe Katherine.

— Și?

— Katherine a căzut pe scări. Voia să vii tu s-o iei în brațe ca să-i treacă.

— Eu?!

— Îhî.

Pe Tibby o cuprinse un ciudat sentiment de tandrețe. În cea mai mare parte a timpului ea se străduia să se țină la distanță de cele două creaturi. Știa cât de mult ar fi vrut părinții ei să o vadă jucându-se cu ei. Ori de câte ori Katherine i se urca în brațe, mama ei nu pierdea niciodată ocazia: se simțea de la o poștă că își dorea un baby-sitter pe gratis. Trebuie să priviți situația în felul următor: atunci când Bugs Bunny se uita la Daffy Duck pe o insulă pustie, vedea o friptură mare și gustoasă. Când Alice se uită la Tibby, vede o adolescentă capabilă, numai bună de baby-sitter.

— Ieri am jucat Dragon Spots cu Nicky.

— Probabil că s-a distrat grozav!

Brian îl iniția pe Nicky în tainele jocurilor video. Era cam straniu că Brian se tot ducea pe la ea pe-acasă chiar dacă ea nu era acolo. Oare lui îi plăcea mai mult de Tibby sau de familia ei?

— Ție cum îți merge pe-aici?

Brian se uită prin notițele ei împrăștiate pe birou.

— Binișor.

— Cum merge filmul? Te-ai hotărât despre ce-o să fie?

Tibby discutase cu Brian de multe ori de când începuse să lucreze la proiect. Dar, din cine știe ce motive, nu-i spusese niciodată mare lucru. Se apucă să-și strângă notițele într-un teanc.

— Cred că m-am hotărât.

— Și? Despre ce-o să fie?

— Despre mama.

— Nu avea chef să intre în detalii.

— Pe bune? Grozav!

Lui Brian i se luminează fața, poate pentru că avea o tendință enervantă de a o aprecia pe Alice peste măsură.

— Mda...

— Dar prietenii tăi cum sunt? Mă refer la ăștia noi...

Brian îi aruncă privirea aceea dezarmant de sinceră pe care o avea câteodată.

— Sunt...

Ar fi vrut să spună „drăguți”⁴⁴, dar n-ar fi fost adevărat. Dacă zicea „minunați”⁴⁴ se înțelegea altceva.

— ...De treabă...

— Poate-i cunosc și eu mâine.

Brian începu să-și despacheteze sacul de dormit.

— Sigur.

De fapt, asta nu era o idee prea bună...

El își ținea pasta de dinți și periuța într-o pungă mototolită de plastic de la Wallman. Trusa ei de toaletă era albastră, transparentă și avea fermoar.

— Poți să te duci tu primul dacă vrei.

Tibby se uită prin ușa întredeschisă. Toaleta era doar la câțiva pași mai încolo, pe coridor.

— Fugi!

Cât îl așteptă pe Brian să se întoarcă, Tibby caută în dulap încă o pătură, ca să nu îl lase să-și pună sacul direct pe podea. Odată cu pătura, scoase și un plic mare pe care se vedea ceva scris de Lena.

Știa că înăuntru erau Pantalonii, dar nici măcar nu-l deschisese. De ce?

Era clar de ce: dacă vedea Pantalonii, își amintea de vara trecută, de Bailey și de Mimi... Ar fi fost obligată să se uite la inima strâmbă pe care o cususe pe genunchiul stâng al Pantaloniilor. N-ar fi fost chip să nu-și amintească de zilele alea ciudate și foarte lungi de după înmormântarea lui Bailey, când stătuse pe terasa din

spatele casei și cususe de zor. Nu era încă pregătită să se gândească la toate astea.

Câteva minute mai târziu, în cameră era întuneric, iar Tibby și Brian stăteau amândoi cu ochii pironiți în tavan. Era prima dată când dormea în aceeași cameră cu un băiat!

— Chiar ți-ai dat demisia de la Travel Zone?

— Mda.

Brian își schimba mereu serviciul. Era un geniu al computerelor și putea să se angajeze pentru 20 de dolari pe oră oriunde avea el chef.

În cameră se făcu liniște. Tibby îl ascultă cum respiră și își dădu seama că nu adormise încă. Parcă i se uscaseră gâtul și o durea când trăgea aer în piept.

La începutul prieteniei lor fuseseră multe momente de tăcere, dar pline de înțeles. Atunci, Brian aducea vorba despre Bailey. Lui Tibby îi era greu să-l audă vorbind despre ea, așa că după un timp îl rugă să înceteze. Îi spuse că atunci când o să stea împreună fără să vorbească despre nimic, o să știe amândoi la cine se gândesc.

În noaptea asta, în camera ciudată de cămin, se gândeau amândoi la aceeași persoană.

Doar îndrăgostiții știu să se învâluie în lumina soarelui.

E E Cummings

David n-avea defecte fizice evidente. Avea toți dinții în gură și nici nu era chel. Carmen îi aruncă o privire fugară, să vadă cum era îmbrăcat. Acceptabil. Fără tricouri cu Star Trek sau alte prostii dintr-astea. Din păcate, nici încălțăminte ortopedică nu purta. Era sănătos tun!

— El este Porter. Porter, ea este mama mea, Christina, iar el e David.

Îi urmări pe David și pe Porter cum dădeau mâna, prefăcându-se că asta nu era cea mai ciudată întâlnire pe

care o avuseseră vreodată.

— Porter o să fie student la anul. El și Carmen sunt prieteni de la școală.

Carmen se strâmbă. Christina simțea nevoia, nu se știe de ce, să îi explice totul lui David.

Șeful de sală îi întâmpină și îi conduse la masa lor. Era un separeu. De ce tocmai un separeu?

Christina și David se așezară pe o parte, iar ea și Porter, pe cealaltă. David se apropie de Christina și îi înconjură talia cu brațul. Carmen simți că înțepenește pe scaun.

Se holbă la mama ei, întrebându-se ce naiba văzuse omul ăsta perfect sănătos la ea? Oare nu observase că era bătrână? Nu știa că purta chiloți ca de bunicuță în loc de bikini? Că îngâna melodiile formației Carpenters fără să aibă pic de voce? Dacă era vreun dement care avea o slăbiciune pentru secretarele hispanice care lucrau în cabinetele de avocatură?

Apoi, uitându-se la chipul ei surâzător, Carmen își dădu seama că mama ei era chiar drăguță. Avea părul des și ondulat și nici măcar nu se vopsea. Era zveltă, nu ca un supermodel, dar nici grăsană nu era. Avea un râs plăcut și sincer, pe care-l auzai întruna dacă îți petreceai timpul în preajma ei. Mai ales dacă era și David pe-acolo.

— Carmen?

Porter o privea de parcă ar fi așteptat un răspuns la o întrebare pe care probabil o pusese de mai multe ori. Carmen deschise gura, dar...

— Ahaaa...

— Sau poate nu, adăugă el politicos.

— Hm?

Acum toți trei se uitau ciudat la ea. Carmen tuși discret:

— Scuze. Ai zis ceva?

— Vrei și tu spaghete cu susan?

Porter regreta probabil că va trebui să-și împartă cu ea mâncarea, din moment ce repetase aceeași întrebare de câteva ori.

— Ăă, sigur...

Ar fi fost de-a dreptul ridicol să mai și mănânce din aceeași farfurie. Dar cum să-l refuze, după ce îl ignorase atâta timp?

— Ați putea să ne aduceți încă o farfurie? o rugă Carmen pe chelneriță, în timp ce comandau.

Se simțea la fel de înțepată ca bunica Lois. Era bunica lui Tibby și avea optzeci de ani. Probabil că era la fel de cuceritoare ca bunica Lois când își tăia spaghetele cu cuțitul.

Mama ei nu arăta ca bunica Lois. Ea se sprijinea relaxată de David și râdea din toată inima de ceva ce-i spusese el. Era roșie în obraji și mâncase din farfuria lui David fără nicio jenă.

Tot ea cu Porter erau cei ridicoli. „Nu-i nimic. Fericirea voastră e de scurtă durată”, se gândi Carmen cu răutate.

— Carmen?

Porter iar se uita ciudat la ea.

— Scuză-mă. Ce ziceai?

Nu se cunoșteau atât de bine, încât să o tulbure din meditațiile ei, cu atât mai puțin să o ia peste picior pe tema asta. Pur și simplu, era nedumerit. Arăta ca soțul bunicii Lois. Răposatul.

— Nu, n-am zis nimic.

Carmen tăia de zor la spaghete, simțindu-se de parcă nici nu participa la întâlnirea asta. La un moment dat, deveni conștientă că murmurul conversației din jur încetase. David se uita fix la ea:

— Mama ta mi-a spus că vara asta ești baby-sitter la

familia Morgan.

David o privea drept în ochi. Parcă voia să-i spună: „Vreau să fim prieteni⁴⁴. Carmen se uita, în schimb, la oricine altcineva din restaurant, numai la el nu.

— Mda. Îi cunoști?

— Jack Morgan e partener la firmă. Drăguți copii, nu? Cum îl cheamă pe băiețelul lor, c-am uitat?

— Jesse?

— Da, Jesse. E de groază! La picnicul organizat de firmă a numărat toate cuburile de gheață din pahare.

Christina și Porter râseră, Carmen, nu.

— Mie mi-a strigat de la fereastră că sunt o bestie când m-am dus ieri să o iau pe Carmen de-acolo.

Pe Christina o amuza situația; Carmen, în schimb, n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului așa ceva în fața prietenului ei.

Carmen observă ca prin vis cum David o sărută ușor pe păr pe mama ei. Apoi Porter spuse și el ceva, dar cine să-l asculte...

Când, în cele din urmă, fu adusă și nota de plată, David o plăti fără să se dea mare. Când Porter își scoase portofelul, el adăugă cu seriozitate:

— Data viitoare!

Galant, David se ridică și îi aduse Christinei haina din cuier. Carmen se uită pe furiș dacă avea picioare scurte. Ghinion!

Lena se ridică din pat și puse CD-ul cu Lucinda Williams pe care îl primise în ianuarie de la Kostos. Tibby era plecată, Bee era plecată, Carmen era în oraș la o întâlnire împreună cu maică-sa - lucru nebunesc, desigur. Muzica o făcea să tânjească după Santorini și după sentimente pe care acum le pierduse. Poate că nici nu le avusese vreodată. Poate că fusese doar o părere. Nici nu putea să le dea un nume. Era ceva frumos și profund, dar

și dureros.

Lena știa prea bine că își petrecuse prea mult din viață temându-se, așteptând să se întâmple ceva îngrozitor. Când duci așa o viață, un sentiment de ușurare e toată fericirea la care poți să speri.

Lena se întrebă de unde provenea teama asta a ei. De ce îi era frică? Nu i se întâmplase niciodată nimic îngrozitor. Poate era vreo reminiscență dintr-o viață anterioară. Nici nu trăise încă atât de mult încât să aibă timp să se înfrunte cu greutățile vieții. Poate la ea era ca la câini; cine știe cât însemna un an la ea... Oare trăia o viață de câine? Oare asta era, de fapt, o viață?

Se îndreptă spre șifonier și scoase o cutie de pantofi. Împrăstie scrisorile din ea pe pat. Se străduia să nu facă lucrul ăsta prea des, mai ales de când aflate despre noua prietenă, dar în seara asta nu se putu abține.

Citise scrisorile lui Kostos de atâtea ori, încât extrăsese din ele fiecare nuanță, fiecare subînțeles, fiecare strop de sentiment. Le citise cu atâta ardoare, încât se mira că nu se rupseseră deja în mii de bucățele. Își aduse aminte cât de tare o bucura o scrisoare nouă. O scrisoare necitită era plină de promisiuni. Își aduse aminte cât de greu cântărea plicul în mâinile ei, din cauza atâtor emoții noi.

Se așază turcește pe pat și le deschise una câte una; se afla parcă sub efectul unei vrăji. La început, o surprinsese cât de formale erau scrisorile lui Kostos. Lucrul ăsta îi aducea mereu aminte că el nu era american și că era mai mare decât ea. Apoi n-a mai deranjat-o aspectul ăsta. Așa era el.

Prima scrisoare era de la începutul lui septembrie, imediat după ce plecase ea din Santorini.

Amintirile sunt atât de proaspete, încât mi se pare că mă însoțești pretutindeni. Mă întristează gândul că o să

treacă timpul, și amintirile despre tine vor fi din ce în ce mai îndepărtate. O să-mi fie greu să îmi imaginez pensulele tale împrăștiate pe rocile din Ammoudi; o să-mi fie greu să mi te imaginez pe tine, cum stăteai la soare cu picioarele rezemate de zidul grădinii. Acum te văd aieuea. În curând, totul o să fie doar o simplă amintire. Nu mult după aceea, o să fie totul ca un vis. Nu vreau să ne despartă atâta timp. În seara asta îmi fac bagajele ca să plec va Londra. Urăsc faptul că trebuie să plec din locul acesta unde am fost împreună.

Următoarea era din aceeași lună, dar avea timbru de Anglia, unde Kostos se dusese să studieze la Academia de Studii Economice.

Suntem cinci colegi într-un apartament cu trei camere -, Yusef din Iordania și niște englezi din nord care de-abia s-au mutat. Londra e gălăgioasă, strălucitoare și plină de atracții. Am așteptat atâta să ajung aici, și tot mă mai surprinde faptul că am reușit. Cursurile încep marți. Seara trecută am ieșit la o bere (așa se zice aici: „o bere”, chiar dacă tu bei până nu mai poți) cu Yusef. Am fost într-un pub de pe strada noastră. Nu m-am putut abține să nu-i povestesc despre tine. M-a înțeles. Are și el o iubită care îl așteaptă acasă.

A treia scrisoare era din octombrie. Își aduse aminte cât de mult o surprinsese timbrul de Grecia, îi scrisese exact după ce bunicul lui făcuse un infarct. Kostos, responsabil ca întotdeauna, se întorsese în Santorini. În loc să studieze macroeconomia cu profesori renumiți, el construia componente pentru bărci în străvechea fierărie a familiei. Așa era Kostos.

Iena, te rog să nu-ți faci griji pentru mine. Eu am ales să mă întorc. Vorbesc serios. Academia de Studii Economice nu pleacă nicăieri. Am obținut deja o amânare. Nu a fost o problemă să găsesc pe cineva care să se mute

în apartament în locul meu. Nu regret nimic. Starea de sănătate a lui dapi se îmbunătățește pe zi ce trece. Azi a stat cu mine în atelier cât am lucrat. Pretinde că o să își revină complet până la Crăciun și că mă voi putea întoarce la școală la anul, dar eu nu mă grăbesc. Întâi vreau să mă ocup de afacerile lui dapi.

Am fost la înot în luminișul nostru de măslini în noaptea în care m-am întors. M-am gândit tot timpul la tine.

La început scrisese: „Mi-am imaginat cum ar fi să fac dragoste cu tine”, dar apoi mâzgălise pe deasupra cu creionul. Când Lena a citit scrisoarea în lumină puternică, a putu descifra și cuvintele cenzurate. Ori de câte ori ar fi citit scrisoarea, efectul pe care îl avea asupra ei era la fel de puternic. Fiecare cuvânt ardea ca o flacără în sufletul ei. Dor. Agonie. Fericire. Durere.

Oare făcuse dragoste cu noua lui prietenă? Gândul ăsta îi înfieră mintea ca un cărbune fierbinte, așa că îl alungă cât de repede putu.

Următoarea scrisoare pe care o extrase din teanc era din decembrie. Scrisorile din perioada asta încă o mai stânjeneau. Era bucuroasă că nu putea să-și citească propriile scrisori.

Ultima ta scrisoare a fost atât de distantă, 1 Am încercat să te sun luni. Ai primit mesajul meu? Te simți bine? Ce mai fac prietenele tale? 3 ee?

Îmi tot spun că poate erai tristă în ziua când mi-ai scris. Tu ești bine, și relația noastră merge bine. Sper să fie adevărat.

Apoi a sosit luna ianuarie. Orice urmă de speranță care se născuse în sufletul ei în august s-a ofilit de tot pe timpul iernii. Lena se transformase iar într-o ființă retrasă și inaccesibilă. Îi trimisese o scrisoare plină de lașitate, iar el îi răspunsese:

Poate că suntem prea departe. Oceanul Atlantic părea mult mai mic în septembrie. Acum chiar și Caldera mi se pare o limită de care nu o să o trec niciodată. Visez mereu că înot, înot, și, orice-aș face, mă trezesc pe alt țărm al insulei acesteia. Cred că am fost despărțiți prea mult timp.

Atunci ea a rupt relația, promițându-și că în felul ăsta va redeveni o ființă întreagă, stăpână pe ea. Dar a fost o iluzie. Încă îi era dor de el.

Sigur că te înțeleg, Lena. Mă așteptam la așa ceva. Dacă aș fi fost încă la Londra, la facultate, totul mi s-ar părea altfel. Par să stau aici, pe insula asta, în timp ce îmi doresc să fiu în cu totul altă parte... Îmi va fi dor de tine.

Noapți de-a rândul a crezut că lui chiar îi era dor de ea. Îi plăcea să-și imagineze mereu ce se întâmpla atunci când doi oameni care se iubeau atât se vedeau după o îndelungată absență. Își derula în minte aceleași scenarii de mii și mii de ori. N-avea nicio importanță că ea era rezervată, total neinformată și, mai ales, virgină. O fată avea tot dreptul să viseze.

Dar acum Kostos avea o nouă prietenă. O uitase. Probabil că n-o să-l mai vadă niciodată.

Visele nu mai sunt la fel de plăcute atunci când știi sigur că nu se vor împlini niciodată.

A doua zi, când Tibby se trezi, Brian era deja îmbrăcat și stătea răbdător în fața biroului.

Era conștientă de cât de ciufulit îi era părul când se dădea jos din pat. Se grăbi să și-l îndrepte bine cu ambele mâini.

— Ți-e foame? Întrebă el pe un ton amical.

Tibby își aminti de micul dejun. Își aminti de cantină și de autostradă. Ar fi vut să-i spună și lui Brian despre planul ăsta și să-l invite și pe el, dar n-o făcu.

— Am un curs acum, devreme.

— Oh!

Brian nu se deranjă să-și ascundă dezamăgirea. El nu se prefăcea niciodată că e indiferent atunci când, de fapt, îi păsa.

— Nu vrei să ne întâlnim la prânz? O să iau niște sandvișuri de la bufet și putem să le mâncăm lângă lac.

Lui Brian îi plăcu ideea. Se duse la toaletă, în timp ce ea se îmbrăca. Apoi plecară împreună. Ea își ticluse bine evadarea. Nu era prea complicat. Brian nu și-ar fi imaginat niciodată că ea l-ar minți tocmai pe el.

Tibby îi arată clădirea unde era liga studenților:

— Au jocul Dragon Master la subsol.

— Daa?

Brian părea brusc mai interesat de facultate decât până acum.

— Da. Ne vedem acolo la prânz!

Tibby știa că Brian putea să joace ore în șir doar cu un dolar. Se grăbi să ajungă la clădirea centrală. Camera lui Alex era la primul etaj. Acolo se întâlneau de obicei. El stătea în fața computerului, cu căștile pe urechi. Maura citea una dintre revistele lui de hip-hop, tolănită pe pat. Niciunul din ei nu își ridică privirea când apăru Tibby, așa că ea rămase în ușa. Știa că o să iasă când aveau ei chef. Era mulțumită că le cunoștea deja obiceiurile.

Alex își remixa CD-urile, ca de obicei. Erau munți de CD-uri pe biroul lui. Majoritatea erau înregistrate prin vreun subsol sau erau formații despre care Tibby nu auzise în viața ei, dar pretinsese că le știe. Alex deconecta căștile, pentru ca Maura să poată auzi muzica. Erau niște sunete stranii, ascuțite și neliniștitoare, acompaniate de un scârțâit îngrozitor. Tibby nu știa precis dacă asta era sau nu muzică, dar, cum Alex părea satisfăcut, dădu și ea din cap aprobator.

— Hei, Tomko! Tre' să băgăm niște cofeină în noi!

Alex se ridică și le conduse spre ușă. Tibby se întrebă dacă stătuse treaz toată noaptea.

Teoretic, trebuiau să semneze o condică ori de câte ori părăseau campusul, dar Tibby renunțase să le mai aducă aminte detaliul ăsta. Merseseră aproape un kilometru pe marginea autostrăzii, în timp ce mașinile și camioanele treceau în goană pe lângă ei.

Tibby se întristă atunci când chelnerița grizonantă care purta șapcă îi aduse o farfurie plină cu clătite. Brian era înnebunit după clătite.

Alex discuta de zor despre un tip plin de coșuri, mare jucător de șah, care stătea în camera de lângă el. Băiatul ăsta era ținta preferată a glumelor lui.

Tibby se gândi la Brian, la tricoul lui cu Dragon Master și la ochelarii lui murdari cu rame aurii. Apoi râse de ceva ce spusese Alex. Până și ea își dădea seama cât de fals îi suna râsul.

Oare de ce nu-l adusese pe Brian? îi fusese teamă de ce o să creadă Alex și Maura despre ea? Sau îi fusese teamă de ce avea să creadă Brian despre ea?

Viața nu e un joc cinstit. Doar că totuși e mai bine să fii viu decât să fii mort. Asta-i tot.

William Goldman

Primele zile petrecute în podul Gretei au fost zile de muncă grea. Bridget a avut de cărat cutii uriașe, piese de mobilier și tone de cărți până jos, la subsol.

În dimineața celei de-a cincea zile, Pantalonii se înființaseră deja la poștă. La început, era încântată, pentru că urma să înceapă o muncă și mai dificilă și simțea că avea nevoie de ei. Dar când se întoarse în cameră, o cuprinsese panica.

Se învârtea ca un leu în cușcă. Cu răsuflarea tăiată, începu să-i tragă pe ea. La coapse întâmpină rezistență. Trebui să se oprească. Nu putea să mai insiste. Dacă-i

rupea? Cât de oribil ar fi fost gestul ăsta?

Îi scoase repede de pe ea și se îmbracă iar în pantalonii ei scurți, gâfâind. Nu voia să acorde o prea mare importanță chestiei asta. Știa prea bine că trebuia să slăbească. Se așează pe pat, își rezemă ceafa de perete și se strădui din răputeri să nu plângă.

Încă mai ținea Pantalonii în brațe. Nu putea pur și simplu să-i ignore. Poate că nu trebuie neapărat să te îmbraci cu ei ca să fie magici. Se putea, nu-i așa?

Amorțită, Bridget ieși din cameră și plecă înspre casa Gretei cu Pantalonii în brațe. Odată ajunsă, intră pe ușa din spate, după cum primise instrucțiuni. Greta era în bucătărie, unde se înțepa în deget pentru o probă de sânge. Bridget își întoarse repede privirea. Bănuia deja că Greta era diabetică. Nu era prima dată când vedea așa ceva. Și mama ei avusese diabet în ultimii ani de viață.

— Bună dimineața, Greta!

Bridget nu-și ridică ochii din pământ:

— Bună! Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mersi.

— Atunci poate un suc de portocale?

— Nu, dar așa vrea să iau niște apă cu mine, dacă se poate.

Se îndreptă spre frigider ca să își ia singură apa. Greta se uita curioasă la Pantaloni:

— Sunt ai tăi?

Bridget îi răspunse afirmativ din cap.

— Nu vrei să ți-i spăl? Cu puțin clor, iese toată mizeria aia de pe ei.

— Nu! Nu-i nevoie, mulțumesc! îmi plac așa cum sunt!

Îngrozită, Bridget strânse Pantalonii cu un gest protector.

Greta plescăi dezaprobat din buze și clătină din

cap:

— Fiecare cu gusturile lui...

„Nu ai niciun pic de magie în tine!” se gândi Bridget.

Era foarte cald în casă, iar în pod erau cu cel puțin 15 grade în plus. Bridget nu făcuse decât să urce scările și deja era lac de sudoare.

Într-un colț era un teanc de cutii pe care scria mare, cu un marker negru: „MARLY”. Acum începea partea cu-adevărat dificilă. Era partea pe care o așteptase și de care-i era tare frică. Atârnă pantalonii de bibliotecă și se apucă de treabă. Bridget nu își permise să se gândească prea mult. Luă prima cutie și o deschise.

Cu grijă, scoase din ea câteva caiete rămase din școala primară. Bridget simți o strângere de inimă când văzu scrisul cursiv al mamei ei. Apoi niște manuale: Studii sociale, Engleză, Algebră. Sub ele era un plic cu fotografii. Petreceri, picnicuri, chiar și un târg. Mama ei îi atrăgea atenția în fiecare poză. Părul îi strălucea și nu părea să stea locului o clipă. Bridget știuse dintotdeauna că părul îl moștenise de la mama ei.

Cutia mai conținea fel și fel de fleacuri făcute de mama ei, mai cu seamă desene făcute pe farfurii de carton și pe hârtie creponată. Bridget salvă tot ce se putea salva și aruncă restul în punga cu gunoaie.

Cutia următoare data de pe vremea când mama ei era în liceu. Bridget scotoci printre cărți și caiete înainte să ajungă la fotografii: Marly la dans, Marly pe vremea când era majoretă, Marly în costum de baie, Marly flirtând, Marly la petreceri cu fel și fel de băieți scorțoși. Erau patru albume, toate pline cu același gen de fotografii. Marly apărea în toate pozele. Paisprezece numere ale ziarului Huntsville Times conțineau poza lui Marly; în afară de astea, mai erau o groază de alte tăieturi din ziare locale în care apăruse ea. Bineînțeles, în toate pozele arăta

splendid. Era ca o vedetă de cinema: zâmbea, râdea, țipa, se dădea în spectacol. Bridget nu putu să-și reprime mândria care o cuprinse. Nu era vorba numai de frumusețea ei uimitoare. Pur și simplu, în fiecare fotografie îi atrăgea atenția ca un magnet.

Bridget rămase profund impresionată de tânăra pe care o descoperise în poze, dar pe care avea senzația că n-a cunoscut-o niciodată. Marly nu părea să aibă nicio legătură cu femeia pe care și-o amintea ea atunci când se gândea la mama ei. Pentru o secundă, îi apărură în minte imaginea mamei sale, cum zăcea întinsă pe pat în camera întunecată.

— Gilda!

Era ora douăsprezece. Greta o chema la masă. Ca prin vis, Bridget coborî la parter. O urmări pe Greta cum rânduia pe masă sanvișurile cu salam și cartofii prăjiți, chinuindu-se să împăturească șervețelele cu degetele ei afectate de artroză.

„Nu pot să cred că tu ești rudă cu mama mea!”

Carmen își petrecu după-amiaza la Lena, pregătind negrese și prăjiturile cu bomboane M&M, pe care le împacheta apoi cu grijă pentru Tibby și pentru Bee. Pentru că era ora cinei, se bucura foarte tare că era la Lena acasă. Nu pentru că i-ar fi plăcut ce gătea tatăl ei sau pentru că s-ar fi simțit bine în bucătăria luminată prea tare cu becuri de halogen. Nu-i plăcea nici faptul că i se impregnase în nări mirosul greu al ojei lui Effie. Dar, cel puțin, nu mai rămăsese singură acasă pentru a treia seară la rând.

În seara asta, mama ei se dusese cu David la un meci de base-ball. Christina își făcuse o coadă școlărescă și pusese o șapcă pe care scria „Orioles”, ceea ce, după părerea ei, era de-a dreptul ridicol.

— Totul e delicios, domnule Kaligaris!

Carmen își învărti furculița printr-o mâncare în care era sigură că zărise și niște spanac.

— Mersi.

— Carmen, am auzit că mama ta s-a îndrăgostit la nebunie, se auzi vocea lui Effie, care se străduia să-și țină furculița în așa fel încât să nu-și strice manichiura.

Carmen înghiți cu noduri, apoi se uită încruntată la Lena, căutând să descopere semne de reacredință.

— Mda, cam așa e.

— Să știi că nu Lena mi-a spus, ci Melanie Foster. O cunoști? E șefă de sală la Ruby Grill. I-a văzut pe mama ta și pe prietenul ei sărutându-se la o masă.

— Chiar trebuie să ne povestești chestiile astea? Carmen simți că mâncarea cu spanac nu o lua pe unde trebuia.

— Îți place tipul? insistă Effie.

— E de treabă.

Doamna Kaligaris părea să fie curioasă, jenată și puțin șocată, toate astea în același timp:

— Mă bucur că mama ta a găsit pe cineva la care ține cu adevărat.

— Da, e bine.

După o tăcere stânjenitoare, Carmen își lăsă privirea spre farfurie. Effie, care nu era deloc proastă, abandonă subiectul. Carmen începu să se uite la ceas.

— Dacă tot ați pomenit de... ar trebui să vină să mă ia în câteva minute...

Se uită la ceilalți, ca să se asigure că toți terminaseră de mâncat.

— Ar trebui să-mi strâng lucrurile. Mă scuzați că mănânc și plec așa, imediat...

— Nu-i nimic, iubito! Mie îmi pare rău că am mâncat atât de târziu în seara asta.

Dar familia Kaligaris mereu târziu mânca. Carmen își

imagina că așa se obișnuiește în Grecia. De-a lungul celor cincizeci și cinci de minute care au urmat, Lena și Carmen au stat în sufragerie, așteptând-o pe Christina.

— Ar fi putut să dea măcar un telefon!

Mai spusese chestia asta de câteva ori. Deodată, își dădu seama că ăsta era lucrul pe care i-l reproșa mama ei ori de câte ori avea ocazia. Lena căscă.

— Durează mult până ieși de pe stadion. Probabil că au rămas blocați prin parcare sau ceva de genul ăsta.

— E prea bătrână ca să mai meargă la meciuri, bombăni Carmen.

Doamna Kaligaris coborî la parter ca să-și ia ceva din bucătărie. Aproape toate luminile din casă erau stinse.

— Carmen, știi bine că poți dormi aici dacă vrei.

Carmen dădu din cap. Îi venea să plângă.

La 22.44, în fața casei se opri o mașină. Era mașina lui David. Lena, care se trezea întotdeauna devreme, aproape că adormise pe canapea. Se deșteptă brusc și o trase pe Carmen de umăr, în timp ce aceasta se îndrepta spre ușă.

— Se mai întâmplă, îi șopti ea.

— Nena, a fost o nebunie! îmi pare atât de rău, izbucni mama ei de îndată ce Carmen deschise portiera.

Christina era prea fericită pentru a se putea preface că îi părea rău.

— Carmen, mă simt îngrozitor! îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat, adăugă și David cu sinceritate.

„Atunci de ce naiba zâmbești așa?”

Carmen trânti ușa. Christina și David își șopteau diverse lucruri în timp ce parcau mașina în fața blocului. Carmen nici nu se strădui să deslușească ce vorbeau. Sări repede din mașină, ca să nu trebuiască să asiste și la sărutul de noapte bună. Nu se deranjă nici să țină ușa liftului deschisă, așa încât mama ei trebui să o ia la fugă ca

să îl prindă. În spațiul acela strâmt, Carmen simți cu dezgust că respirația mamei ei mirosea a bere.

— Iubito, crede-mă! Știu că am întârziat, dar dacă ai fi văzut în ce hal se circula... A fost foarte aglomerat pe stadion, iar pe tine nu te-a deranjat niciodată să stai mai mult la Lena acasă.

Mama ei parcă era în al nouălea cer, iar ochii îi străluceau. Se vedea că și-ar fi dorit să rămână în lumea ei fericită, fără reproșurile lui Carmen.

Carmen i-o luă înainte și descuie ușa cu cheile ei. Nici prin cap nu-i trecea să o lase în pace.

— Te urăsc! îi spuse ea.

În timp ce se îndreptă spre camera ei, rușinea și disperarea o copleșiră.

În seara aceea, Tibby a stat cu Brian. Ar fi putut să se furișeze și să plece cu el la cafenea, dar respinse ideea asta de la bun început. Preferă să comande o pizza în cameră.

După aceea, amândoi stăteau întinși pe podea, înarmați cu hârtii, creioane și carioca. Brian deschisese radioul și asculta un post care difuza muzică clasică.

— Ce desenezi acolo? o întreabă el, uitându-se la pătratele pe care le desena ea pe două foi mari de hârtie.

— Cred că e un fel de... poveste.

Și el era preocupat. Încerca să facă o bandă desenată. Personajele lui aveau capetele și ochii prea mari. Nu îi ieșiseră prea bine. Îi aminteau de pozele alea de duzină cu copii triști. Când se concentra, Brian își mușca partea interioară a obrazului și mormăia încet ceva.

Tibby era concentrată asupra poveștii ei, când deodată deveni conștientă de muzica pe care o ascultau. Era ca o simfonie. Atunci își dădu seama că Brian fluiera. Partea cea mai ciudată era că fluiera exact în ritmul muzicii. Sute și sute de note pe care el nu le rata deloc. Se

opri și îl urmări cu privirea, dar el nu o observă. El colora și fluiera liniștit.

Muzica era sublimă, orice ar fi fost. Dar de unde o știa el atât de bine? De unde o știa pe note? Tibby își sprijini bărbia în palme. Oare mereu fusese așa de talentat la muzică?

N-ar fi vrut să spună nimic. Îi era teamă că l-ar fi întrerupt, iar ea voia ca el să fluiera mai departe, își lăsă capul pe podea și își închise ochii. O străbătu un fior. Îi venea să plângă, dar nu știa de ce. Toate hârtiile se mototoliră sub capul ei.

Brian colora și fluiera nestingherit. Viorile se tânguiau în continuare, iar violoncelul îi răscolea sufletul. Apoi se auzi doar pianul, fără alt acompaniament în afară de fluieratul lui Brian.

Și-apoi totul se termină, iar Tibby se întristă foarte tare. Se simțea de parcă pentru scurt timp ar fi trăit în lumea aceea armonioasă a muzicii, iar acum cineva o izgonise înapoi afară, unde îi era frig.

Îi privi pe Brian, care desena în liniște. Nici nu-și ridicase privirea.

— Ce-a fost asta?

— Ce?

— Muzica asta pe care-am ascultat-o.

— Ăă, cred că a fost Beethoven.

— Știi cum se numește piesa?

— E un concert de pian. Probabil al cincilea.

— Câte sunt de toate?

— Concerte de pian? Ale lui Beethoven? Nu știu sigur. Cred că doar cinci.

— De unde îl știi?

Brian ridică din umeri:

— Le-am auzit de multe ori. Le tot difuzează la radio.

Tibby se uită la el atât de insistent, încât Brian

înțelese imediat:

— Tatăl meu cânta concertul ăsta!

Tibby se crispă și își plecă ochii, spre deosebire de Brian:

— Tatăl meu era muzician. Pianist, mai precis. N-ai știut? A murit.

Tibby rămăsese cu gura căscată. Nu, nu știuse. Nu știa mai nimic despre viața lui Brian, dar ăsta nu fusese un început bun. Înghiți în sec și începu să-și înfigă vârful creionului în deget.

— A murit? Vreau să zic, era muzician?

— Da.

Brian își scoase ochelarii și Tibby își dădu seama că avea ochii adânc afundați în orbite. Îi trebui o grămadă de timp ca să-și curețe ochelarii cu marginea tricoului.

— Și cânta chestia asta?

— Da.

— Aha.

Tibby își mușcă limba. Ce fel de prietenă era ea, dacă nu știa despre el un lucru atât de important? Știa că Brian avusese o viață singuratică și cam tristă. Știa lucrul ăsta, dar niciodată nu se sinchisise să-l întrebe de ce.

Evitase să afle informații de genul ăsta despre el, la fel cum evitase atâtea alte lucruri. Era convinsă că Bailey, în schimb, știuse totul despre tatăl lui Brian. Probabil că aflase toate astea în prima oră în care făcuse cunoștință cu el.

Pe de altă parte, Tibby își petrecuse ore în șir cu Brian, mulțumindu-se să nu afle nimic despre el.

În unele lucruri trebuie să crezi ca să le poți vedea.

Ralph Hodgson

— Rusty e liber!

Billy Kline se întoarse și se îndreptă spre Bridget:

— Ai zis ceva?

— Rusty! Băiatul de-acolo! Colegul tău... E mai rapid decât crezi tu.

Bridget nu știuse niciodată să-și țină gura când se afla pe terenul de fotbal. Băiatul scutură ușor din cap, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor.

Cine e fata asta ciudată care stă pe margine și-i dă indicații? Bridget ridică din umeri. Stătea la soare și mesteca un fir de iarbă, exact ca atunci când era mică. Uitase cât de mult îi plăcea să urmărească un meci, chiar dacă pe teren era o adunătură de amatori.

— Era o simplă idee!

Billy era chiar drăguț când se încrunta așa.

— Te cunosc de undeva? Întrebă el.

— Nu știu. Tu ce crezi?

Felul ei de-ai răspunde îl descumpăni puțin.

— Cred că te-am mai văzut pe-aici.

— Păi sunt un fan al vostru.

El înclină scurt din cap, sugerându-i parcă faptul că mai degrabă era cam nebună, și se întoarse pe teren. Dacă ea ar fi fost tot Bee cea de vara trecută, el ar fi știut că ea flirta cu el și ar fi invitat-o deja în oraș până acum. Dar după cum se vedea acum...

În ultimele minute de antrenament, Rusty rămăsese din nou liber, iar Billy îi pasă mingea. Rusty marcă imediat.

Bridget aplaudă zgomotos pe margine. Billy se uită la ea și nu se putu abține să nu zâmbească.

Carmabelle: Salut Len. În sfârșit, am vorbit cu Tibby. I-am spus că o să fim aici când ajunge ea acasă, pe la șapte. Brian e la ea în vizită și o aduce el acasă.

Lennykl 62: Am vorbit și eu cu ea E caraghioasă. Tot nu știe că Brian e îndrăgostit de ea

Carmabelle: Crezi că Brian o iubește în felul ăla?

Lennykl 62: Cred că Brian o iubește în toate felurile posibile.

— Tibby, oprește camera. Te rog!

— Bine. O să filmez pe altcineva!

Pe cât de fericită era să o vadă pe Tibby, pe-atât de tare o enerva camera ei de filmat. Lena întotdeauna se simțea stânjenită când era filmată.

— Vrei să mai cureți niște porumb sau ți-a ajuns pe ziua de azi? Tu decizi!

În timp ce vorbea, mama lui Tibby ținea în mână o pungă maro de hârtie, plină cu porumb.

Lena se uită la ceas. Mai avea o jumătate de oră până când trebuia să ajungă la serviciu.

— Îl curăț eu, se offeri ea.

Chiar îi făcea plăcere să curețe porumb. Stătea la masa rotundă din bucătăria familiei Rollins. Mama lui Tibby făcea o salată pentru petrecerea de patru iulie de a doua zi, iar Loretta, menajera, îi supraveghea pe Nicky și pe Katherine, care se stropeau unul pe altul cu apă în piscina gonflabilă din grădină.

Lena scoase un știulete din pungă și trase cu blândețe de coaja aspră. Niciodată nu știi când o să dai peste un vierme gras și albicios sau peste o pată neagră plină cu insecte agitate. Dar știuletele ăsta era perfect. Ei îi plăcea și mătasea porumbului, pentru că îi amintea de părul lui Bridget. Mai precis, de părul lui Bridget cea de odinioară.

— Lena, ce mai face prietenul tău? o întrebă mama lui Tibby, ridicând insinuant din sprâncene.

De fapt, voia să-i demonstreze că era dispusă să stea la o bârfă mică, ca și cum ar fi făcut și ea parte din gașcă.

Lena se strădui să nu se strâmbe prea tare. Cuvântul „prieten” o stânjenea chiar și pe vremea când avea așa ceva, dar acum și mai și. În plus, i se părea oribil că toată lumea era la curent cu problemele ei personale.

— Ne-am despărțit. N-a mers relația la distanță.

— Ce păcat!

— Da.

Lena nu se putu abține să nu observe că toate mamele erau cam nerăbdătoare să ajungă la subiectul „prieteni”. De parcă viața ta începea doar atunci când îți găseai unul. Oribil! Așteptă un timp până să schimbe subiectul.

— Ăă... Alice?

Imediat după ce fetele începuseră să vorbească, mama lui Tibby insistase ca toate să îi spună pe nume.

— Spune!

Ideea asta o tot chinuia pe Lena de câteva zile. La început i se păruse din cale-afară de diabolică. Ei nu îi stătea în fire să se poarte așa. Dar acum avea ocazia perfectă, așa că n-avea ce să meargă râu.

Lena inspiră adânc. Vocea ei trebuia să sune foarte indiferentă și nevinovată:

— Mama ți-a povestit vreodată ceva despre Eugene?

Alice se opri din curățat cartofi. În camera luminoasă, Lena putea să vadă clar toți pistruii lui Alice. Erau la fel ca pistruii lui Tibby, doar că erau mai deschiși la culoare.

— Eugene? Nu e grecul ăla pe care l-a iubit ea la nebunie?

Lena își ținu respirația. Nu se așteptase să fie atât de ușor.

— Da, despre el e vorba.

Se simțea ca o impostoare, prefăcându-se că știe despre ce este vorba. Alice căzuse pe gânduri.

— I-a frânt inima mamei tale, nu?

Lena își fixă privirea asupra porumbului. Parcă tot sângele i se sui în cap, colorându-i puternic obraji. Asta era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă.

— Da, cam așa a fost.

Alice lăsă jos cuțitul și fixă tavanul. Părea să o

încânte incursiunea asta în trecut.

— Doamne, n-am să uit niciodată cum a venit atunci să o vadă, când erai tu mică. Ți-a povestit asta, nu?

Lena își mușcă buza:

— Mi-a zis ceva...

Deja se simțea prost. Auzise mai mult decât ar fi trebuit. Informația primită în cantități așa mari parcă își pierdea din valoare.

Lena rămăsese cu ochii pironiți asupra lui Alice. I se părea urât din partea ei că nu avea mai multă grijă cu secretele altor oameni.

— Sunt sigură că o să-ți povestească și asta cândva. Dar de ce vrei să știi despre el?

Părea să-și fi dat seama că a vorbit prea mult, așa că se concentrează din nou asupra cartofilor.

Bună întrebare, dar n-avea niciun răspuns pregătit! Din fericire, Katherine dădu buzna prin ușile glisante, plângând și încercând să le explice ceva despre Nicky și despre o găleată. Podeaua bucătăriei se umplu de apă, noroi și iarbă. Lena simți o profundă recunoștință pentru cei doi copilași, deoarece mama lui Tibby dădu copilul afară din bucătărie și se apucă să spele podeaua, uitând imediat de Eugene, hoțul de inimi.

Bridget se trezi lac de sudoare. Era cald, într-adevăr, dar mai erau și visele astea... Ziua se uita cu nesaț la lucrurile mamei ei, iar noaptea le visa. Visele asta îi ofereau o imagine fragmentară a lui Marly, exact ca toate cutiile din pod. Erau o mulțime de episoade dramatice, dar nu se putea raporta la persoana care trebuia să facă legătură între ele.

Bridget se obișnuise să își facă dușuri lungi anul trecut, dar aici, la etajul trei pe Royal Street Arms, se spăla foarte repede, pentru că împărțea baia cu doi muncitori cărunți. Se consola cu gândul că apa maro care

se scurgea în cadă era din părul ei, dar, orice-ar fi făcut, tot avea sentimentul neplăcut că, în loc să iasă mai curată de la duș, ieșea mai murdară.

Greta o aștepta cu micul dejun. Suc și pâine cu unt și gem – exact așa cum îi plăcea ei. Zilele trecute menționase ceva de genul ăsta, iar a doua zi Greta îi și pregătise masa după preferințele ei.

Bridget bău și măncă repede. N-avea chef să stea la taclale cu Greta. Voia să se urce cât mai repede în pod.

Într-una dintre cutii, găsi un formular de internare la Shepard's Hill. Era din anul când Marly terminase liceul. La început, Bridget crezuse că era vorba despre o școală sau o altă instituție de genul ăsta, dar nu era așa. Din hârtii reieșea clar că era un spital pentru boli mintale. Marly stătuse acolo trei luni, timp în care i se prescrisese un medicament numit litiu. Unul dintre doctori notase că Marly vorbea uneori despre sinucidere. Ochii lui Bridget se umplură de lacrimi, pe măsură ce citea rândurile așternute negru pe alb.

Lăsă hârtiile pe jos și se așează la geam, urmărind mașina poștei care se deplasa încet pe șosea. Se simțea vlăguită. Fusesse prinsă atât de tare în povestea asta cu Marly, frumoasa orașului, încât uitase cum s-a sfârșit povestea.

Când Greta o strigă să meargă jos la masă, Bridget răsufă ușurată. Pomenise zilele trecute că nu mai mâncase de mult legume, așa că se simți impresionată când găsi morcovii curățați cu atenție și întinși pe farfurie.

— Mulțumesc, Greta.

— Pentru puțin, drăguță!

Din prima săptămână, Greta încetase să-i mai zică Gilda și îi zicea „drăguță”. Își mâncară sandvișurile în tăcere, dar, după ce terminară, Greta nu se ridică de la masă. Azi parcă avea chef de companie.

— Am avut doi copii, ți-ai dat seama? Se vede după lucrurile din pod...

Bridget dădu din cap. Asta era alt lucru de care-i era teamă, dar la care se așteptase.

— Fata mea a murit acum șase ani și jumătate.

Bridget dădu din cap, admirându-și mâinile:

— Îmi pare rău să aud una ca asta.

Greta dădu aprobator din cap:

— Era tare frumoasă. O chema Marlene, dar toți îi spuneam Marly.

Bridget nu se simți în stare să-și ridice ochii.

— Era faimoasă în Limestone County când era de vârsta ta. Toată lumea spunea că, dacă ar fi concurat pentru Miss Alabama, ar fi câștigat.

— Pe bune?

Absurditatea propriei întrebări îi oferi lui Bridget șansa de a-și reveni puțin.

— Da... Dar ea era prea ocupată să se întâlnească cu băieți. N-avea chef să învețe fel și fel de chestii pe care trebuiau să le știe fetele astea care participau la concursuri.

Bridget zâmbi.

— A fost aleasă cea mai frumoasă fată din promoția ei, atât în primul, cât și în ultimul an de liceu. Nu s-a mai întâmplat niciodată chestia asta.

Bridget se strădui să pară destul de încântată, încât să îi fie pe plac bătrânei.

— Mai vrei niște ceai cu gheață?

— Nu, mersi. Ar trebui să-mi văd de lucru.

Greta dădu din mână:

— E tare cald acolo sus! De ce nu mai rămâi puțin aici cu mine?

— Bine.

Greta mai turnă niște ceai cu gheață în pahare. Deși

o refuzase, parcă ar mai fi băut puțin.

— Iubito?

— Da?

— Părinții tăi știu unde ești?

— Da.

Obrajii lui Bridget se înroșiră puternic. În sfârșit, spusese și ea ceva adevărat. De fapt, nici ăsta nu era un adevăr pe de-a-ntregul, pentru că nu avea decât un părinte.

— Să știi că poți să îi suni de-aici dacă vrei.

— Bine, mulțumesc.

— Și zici că ei călătoresc?

Bridget încuviință, fixând paharul cu ceai. Nu voia s-o mai întrebe și alte lucruri despre familia ei. Era ușor să minți, dar lui Bridget deja nu-i mai plăcea. Ar fi vrut ca minciunile pe care le spusese să se poată evapora în aer o dată ce le pronunțase.

Bridget tuși ușor:

— Marly a mers la facultate?

Femeii îi făcea plăcere să vorbească despre fiica ei:

— A fost la Tuscaloosa. Acolo a studiat și tatăl ei.

— Și i-a plăcut?

— Păi... A avut niște necazuri pe-acolo.

Greta rămăsese puțin pe gânduri înainte să-i răspundă, dar se vedea că vorbește sincer. Bridget mai bău puțin ceai.

— Marly era tare schimbătoare. O săptămână era în al nouălea cer, iar săptămână următoare era atât de tristă încât nu ieșea din casă.

Bridget dădu din cap și își propti bine picioarele în podeaua bucătăriei. Îi era greu să asculte toate lucrurile astea. Erau prea personale.

— A avut o depresie gravă în primul an de facultate. Nu știu sigur de ce. Doctorul ne-a spus că are nu știu ce

boală mintală și a internat-o pentru câteva săptămâni. Cred că a ajutat-o puțin, deși ei nu i-a plăcut deloc.

Bridget știa despre Shepard's Hill.

— Anul următor, la școală, s-a îndrăgostit de profesorul ei de istorie; era un tânăr din Europa. Bineînțeles că a fost un comportament nebunesc pentru o fată de nouăsprezece ani, dar ea s-a și căsătorit cu el.

Bee rămase uimită. Știa că tatăl ei fusese profesor în Alabama și că părinții ei se întâlniseră pe vremea aceea, dar habar n-avusese că așa începuse povestea lor de iubire.

— A fost destul de neplăcut, pentru că Franz, soțul ei, și-a pierdut slujba din cauza asta.

Bridget înțelese, în sfârșit, de ce tatăl ei trecuse de la cariera universitară la predatul într-un liceu particular.

— El a primit un post în Washington, așa că au plecat acolo.

— Înțeleg.

Greta o studie cu atenție:

— Arăți obosită, draguțo! De ce nu te duci să faci un duș în baia pentru oaspeți, ca să tragi după aia un pui de somn în sufragerie?

Bridget se ridică, plină de recunoștință. Un pui de somn și un duș era tot ce-i trebuia în momentul ăsta.

Bee,

Aș vrea să te pot suna. Urăsc să nu o pot face și să nu îți pot trimite sute de e-mail-uri pe zi. Nu am răbdare pînă ajung scrisorile. Totuși, îți scriu în continuare, pentru că trebuie să comunic cu tine într-un fel sau altul.

M-am bucurat cînd am citit despre bunica ta și despre Billy. Totuși, ai fi putut să menționezi că bunica ta încă nu știe cine ești (asta am aflat-o de la Tibby, în caz că te întrebai). Cînd ai de gînd să-i spui? La ce-ți folosește anonimatul ăsta?

Nu mă simt în stare să te plictisesc acum cu povești despre comportamentul meu îngrozitor

Timpul este acea noțiune din cauza căreia lucrurile nu se întâmplă toate deodată.

Graffiti

Acum Lena era cea care căuta să-și petreacă mai mult timp în compania mamei ei, nu invers. De câteva zile tot aștepta ca mama ei să o invite iar la o plimbare cu mașina. Acum își dăduse seama că o evita.

Oare de ce? Ce însemnase Eugene pentru ea? De ce era toată povestea învăluită în mister?

Lena continuă cu acest comportament diabolic pînă cînd, la sfârșitul programului, o sună pe mama ei să vină să o ia de la serviciu. În definitiv, afară ploua cu găleata, nu? Și mai era și o bluză bej răătăcită pe undeva prin magazin care credea că i-ar fi plăcut mamei sale.

Odată urcate în mașină, Lena începu:

— Mamă?

— Spune!

— Am observat că din cine știe ce motiv nu-ți place să vorbești despre subiectul ăsta, dar ai putea să-mi spui, te rog, și mie cine este Eugene? Doar mie. Nu o să se difuzeze pe postul național de televiziune, n-o să știe nici măcar tata.

Mama ei se strâmbă ușor. Asta nu putea fi nicicum un început bun.

— Lena...

— Da?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Credeam că ai înțeles deja.

— De ceea?

Lena știa că nu se poate răsfăța așa decât cu mama ei. Evită din răsuputeri să nu se gândească în acest moment nici la Kostos, nici la noua lui prietenă.

— Pentru că nu vreau. Este problema mea și nu am chef să discut despre asta. Clar?

— Da.

Ce altceva ar fi putut să-i răspundă?

— Nu vreau să mai deschizi subiectul ăsta.

— Bine.

Stropii de ploaie se loveau cu putere de parbriz. Fulgerele despicau cerul în două. Era o furtună de vară în toată regula. Fetei îi plăceau tare mult furtunile.

— Și ce o să se întâmple când nici eu n-o să am chef să discut despre ceva personal cu tine?

Lena nu se putu abține. Nu putea să renunțe chiar atât de ușor. Ari oftă:

— Depinde de problemă, dar trebuie să ții minte, că, la urma urmei, eu sunt mama, iar tu ești fiica.

— Știi și eu lucrul ăsta...

— Asta e situația, chiar dacă nu ți se pare

întotdeauna corect...

„Niciodată nu e corect...” Printr-un miracol, Lena reuși să-și țină gura și să nu pronunțe cuvintele care-i treceau prin cap.

— Lena, pot să te întreb ceva?

— Da.

Poate că mama ei se răzgândise brusc.

— Cine ți-a spus despre Eugene?

Nu! Nu la asta se așteptase ea. Își împreună mâinile și își dresе puțin vocea:

— Nu cred că vreau să discut cu tine despre asta.

Joe, cel mai mic dintre copii, se juca pe podea cu mașinuțele, iar Jesse se uita la o emisiune în care niște pisici vorbeau englezește, dar cu accent chinezesc. Carmen se simțea un pic vinovată pentru că nu trudea mai mult pentru banii pe care-i câștiga, dar lui Jesse îi plăcea tare mult emisiunea asta, care era pe canalul treisprezece. Asta însemna că e numai bună pentru copiii de vârsta lui, nu?

Oricum ea avea prea multe lucruri pe cap și putea să se concentreze doar dacă era liniște. Ar fi vrut să o sune pe Bee - nu îi mai auzise vocea de opt zile - dar, cum nu era posibil, o sună pe Lena la serviciu:

— Slujba mea e mult mai grea decât a ta.

Lena îi vorbea pe un ton acuzator:

— Greșești. Ai avut vreodată grijă de un copil de patru ani?

Asta era o dispută permanentă între ele.

— Atunci cum de ai timp să mă suni, dacă e așa de greu?

— Îmi fac timp, pentru că țin atât de mult la tine.

Pe Lena o umflă râsul:

— Fii serioasă, Carmen! Duffer mă sfredelește cu privirea chiar în momentul ăsta. Nu pot să stau de vorbă.

— Ai mai vorbit cu Bee?

— Nu.

Deodată un urlet amarnic umplu încăperea, urmat de altele două și mai puternice. Jesse îi lua mașinuțele lui Joe.

— Vezi cum e? întrebă Carmen pe un ton superior înainte să trântască receptorul în furcă.

— Jesse, lasă-l pe Joe să se joace cu mașinuțele!

— Nuuu! Sunt ale mele!

— Haide, Jesse! Dă-i mașinuțele! Nu vrei să fie liniște, ca să te poți uita la televizor?

Carmen se simți la fel de ticăloasă de parcă i-ar fi oferit o țigară.

— Nu!

Jesse smulse jucăria din mâna dolofană a lui Joe. Acesta din urmă plângea atât de amarnic, încât nu se auzea niciun sunet. Doar fața i se învinețise, mai puțin zona din jurul nasului, care era deja verde.

— Jesse, de ce nu vrei să vă jucați împreună?

Când plânsul lui Joe ajunsese, în sfârșit, la capacitatea maximă, Carmen avu senzația că acoperișul o să se prăbușească peste ei. Îl luă pe Joe în brațe și începu să alerge cu el prin cameră.

— Vrei să te joci cu telefonul meu?

Telefonul ei mobil era jucăria preferată a lui Joe, asta pentru că era interzisă. Odată, reușise să îl ia și să-l sune pe tatăl lui Carmen la serviciu. Acum, din disperare, era dispusă să încerce orice. Se îngrozi totuși când îl văzu că apasă cu frenezie pe toate tastele.

— Ai grijă, puiule, că mi-am consumat deja creditul!

Jesse se împletici spre ei cu mâna întinsă:

— Vreau telefonul!

Carmen oftă. Era depășită cu totul de situație. Ea nu știa nimic despre generozitate, pentru că nu avea frați sau surori. Ea n-avusese niciodată nimic de împărțit. Nu avea

nicio legătură cu problemele de genul ăsta.

Se dădu bătută când, din senin, Joe îi întinse cu mărînimie telefonul lui Jesse. Bineînțeles că Jesse nu dorea cu adevărat telefonul dacă nici Joe nu-l voia, așa că îl aruncă pe podea. Apoi Jesse îi întinse mașinuța cea galbenă lui Joe, el păstrînd-o pe cea albastră.

Cinci minute mai târziu, băieții se jucau liniștiți pe covor, fiecare cu mașina lui. Carmen îi urmărea de pe canapea, întrebîndu-se dacă nu pierduse o lecție valoroasă de viață neavînd frați.

— Stîngul lui nu-i bun de nimic!

Billy încă se mai temea puțin de Bridget și de comentariile ei, dar se obișnuise cu ea.

Echipa din Burgess juca al treilea meci din sezonul acesta, și încă nu obținuse nicio victorie. Era primul meci la care venise și Bridget; era atît de încântată, de parcă ar fi urmărit Campionatul Mondial. Billy se apropie de ea. Tricoul verde al echipei se potrivea de minune cu ochii lui. Bridget vorbi mai încet și se aplecă ușor spre el:

— Portarul din Mooresville nu-i bun pe stînga.

Bridget știa că Billy voia să o ignore, dar nu putea.

După două depozedări, Billy lovi cu putere mingea și o trimise în stînga portarului. Mingea intră direct în poartă. Toți spectatorii aplaudară frenetic pe margine. Billy se întoarse spre Bridget și îi făcu din mână în semn de mulțumire. Era un gest copilăros, dar Bridget îi zâmbi.

Burgess câștigă eu l-o. Toți băieții din echipă, împreună cu suporterele lor drăguțe, plecară în oraș pentru a sărbători victoria, iar Bridget se întoarse la pensiunea ei. Era prea încântată ca să stea în casă, așa că își căută adidașii pe fundul valizei. Nu-i mai folosisese de luni de zile. Se încălță și ieși afară.

Alergă întîi de-a lungul străzii Market, până departe, unde începea râul. Își aminti apoi de poteca înverzită care

mărginea râul și o luă pe-acolo. Ajunse la răscruce. Pe partea cealaltă, se vedea pâlcul de stejari bătrâni care adăposetau fel și fel de plante cățărătoare, din cauza cărora abia își mai țineau crengile greoaie.

Bridget alergase mii de kilometri până acum, așa că organismul ei simțea în permanență o nevoie acută de mișcare. Pe de altă parte, se simțea deja obosită, deși nu alergase decât vreo doi kilometri în căldura toridă de iulie. Greutatea care se depusese pe brațe și pe șolduri se simțea, îi dăduse peste cap ritmul.

Gândul ei zbură înapoi la Pantalonii Călători. Chiar în dimineața asta îi trimisese înapoi. Nu-i purtase nici măcar o singură dată. Era atât de supărata pe propria persoană, încât începu să alerge din ce în ce mai repede. Dar, cu cât alerga mai mult, cu atât i se părea că poartă o povară de care trebuie neapărat să scape.

Lena își aducea aminte cu precizie de ultima petrecere de 4 Iulie pe care o dăduse familia Rollins, pentru că ei i se făcuse rău și vomitase pe fața de masă cu pătrățele roșii. Întotdeauna dăduse vina pe pepenele verde, dar nu puteai să fii niciodată sigur. Pe atunci, avea zece ani.

Petrecerea în aer liber era o tradiție în familie de când erau mici, dar, în vara în care au împlinit unsprezece ani, a încetat. Deși nimeni nu îi explicase niciodată de ce, Lena știa sigur că era din cauza celor întâmplare cu mama lui Bee. După momente dintr-astea, relațiile între adulți erau foarte complicate.

Nu prea înțelegea nici de ce reînvia tradiția acum, după șase ani. La început îi fusese teamă că era din cauză că Bee nu era acasă vara asta; apoi își dăduse seama că mama lui Tibby le făcuse invitația cu mult timp înainte ca Bee să se decidă brusc să plece.

Toate astea nu făcuseră decât s-o neliniștească pe

Lena; o bântuia alt gând tulburător: oare din cauza petrecerii voise Bridget să plece din oraș?

Nu, nu era posibil. Bee „îndurase” fără să crâcnească alte întâlniri mult mai dureroase decât o petrecere de 4 Iulie. În mai, se hotărâse în mod inexplicabil să participe la cina festivă anuală pentru mame și fiice, deși ea se străduise din răspuțeri să-i facă alt program pentru acea seară.

Când ajunseră în fața casei lui Tibby, cu grădina ei superbă, Lena își dădu seama ce apariție ciudată erau ei, familia Kaligaris. Apoi își spuse să o lase mai ușor cu pepelele anul ăsta.

— Uite-o și pe Lena, care a curățat tot porumbul pentru petrecere!

Așa îi întâmpină mama lui Tibby, conducându-i pe toți în grădina din spatele casei. Lena observase deja porumbul copt, așezat sub formă de piramidă pe o farfurie albastră.

Le urmări apoi pe cele două mame care se sărutau și se îmbrățișau. O singură sărutare, pe un singur obraz. Mama sa părea să nu se simtă în largul ei, iar tații vorbeau mai tare decât de obicei.

Lena o observă apoi pe Carmen, care stătea pe lângă mama ei. Carmen era îmbrăcată într-o fustă scurtă de denim, într-un tricou alb, iar părul îi era prins cu o eșarfă roșie. Impresionant! Carmen era și sexy, și patrioată în același timp.

Tibby stătea în partea cealaltă a grădiniim cu camera de filmat în brațe. Era îmbrăcată într-o cămașă verzuie și pătată și niște pantaloni scurți, kaki. Ea nu era nici sexy, nici patrioată.

Cele trei se văzură imediat și se adunară într-un loc, așa cum se întâmplă cu mercurul când spargi un termometru. Le urmăriră pe Christina și pe Ari cum se sărutau și se îmbrățișau, la fel de stânjenite.

- Ce e cu mama ta?
- Nu pare prea încântată, nu-i așa?
- Mai e supărată pentru că ai întrebat-o de Eugene?
- Cred că da. S-a comportat destul de ciudat în

ultimul timp.

Carmen privi înspre cer:

— Mi-e dor de Bee:

— Și mie.

Lena se întristă brusc. Le prinse repede de câte o mână pe Tibby și pe Carmen, le strânse ușor, apoi le dădu drumu', înainte ca situația să devină jenantă, întotdeauna când una dintre ele lipsea, gestul ăsta le făcea să se simtă puțin mai bine.

— Pantalonii sunt încă la ea, spuse Carmen.

— Sper că n-a pățit nimic pe-acolo, adăugă și Lena.

În tăcere, cele trei își imagină diverse modalități în care Bee făcea ravagii în Alabama, înarmată cu Pantalonii.

— Tre' să plec. Eu lucrez în weekend-ul ăsta.

— Mai mergem diseară la Mail la chestia aia?

— Sigur că da, răspunse Lena, așa într-o doară.

În fiecare an de ziua națională un mare grup de copii de la liceul lor se strângea în jurul piscinei imense ca să urmărească focurile de artificii. Lena se simțea obligată să meargă, dacă tot era adolescentă, dar nu-i plăceau nici petrecerile, nici aglomerația.

Effie apăru lângă ele cu doi hamburgeri, un castron imens plin cu salată de cartofi și două bucăți de porumb.

— Guști și tu câte ceva? o întrebă Lena.

Effie o ignoră, concentrându-se asupra lui Carmen:

— Vreau și eu fusta aia!

— Pot să ți-o împrumut, se offeri Carmen, foarte generoasă.

Fiind singură la părinți, aprecia genul de relație pe care o putea avea cu Effie.

Lena supraveghea petrecerea. Pe vremuri, apăreau întotdeauna fel și fel de indivizi pitorești. Părinții lui Tibby erau cei mai tineri și cei mai interesați. Întotdeauna apărea cineva cu o chitară și cântau muzică folk și cântece de-ale lui Led Zeppelin, de care părinții ei, fiind greci, habar n-aveau. Gândind retrospectiv, Lena bănuia că mulți dintre adulți mai împărțeau și țigări cu marijuana în subsolul casei lui Tibby, în timp ce copiii alergau pe-afară prin grădină. Șase ani mai târziu, prietenii familiei Rollins erau cu totul alții. Cei mai mulți veneau cu copii și cărucioare după ei.

Deodată, Lena își dădu seama de ce reînviase tradiția asta a petrecerii. Tomnaticele împreună cu părinții lor erau vestigiile începutului carierei de părinți a familiei Rollins. Mama lui Tibby le invitasese pe toate de dragul vremurilor de altă dată, dar, de fapt și de drept, petrecerea asta era pentru părinții generației viitoare, adică pentru părinții prietenilor lui Nicky și ai lui Katherine. De fapt, Lena avea o sumbră bănuială că, înainte să se termine petrecerea, cineva avea cu siguranță să o ia la întrebări dacă nu vrea să fie baby-sitter.

Gândul ăsta o întrista. Abia acum înțelegea cum se simțea Tibby mai tot timpul. Își imaginează cum ar fi putut să-i descrie toate astea lui Kostos într-o scrisoare. Poate că nu era vorba decât de nostalgia după timpul trecut. Poate că era ceva banal, care se-ntâmplă în viața de zi cu zi.

Lena, Effie și Carmen mâncară pe iarbă, urmărind copiii care alergau prin preajmă. Lena se uită apoi cu groază când apărură farfuriile cu desert, iar toți copiii mâncară pe nerăsuflăte bucăți mari de pepene zemos.

Abia începuse să apună soarele, când Ari apăru lângă ele, pârând foarte supărată:

— Lena, noi plecăm. Tu poți să mai rămâi dacă vrei și dacă are cine să te conducă acasă!

Lena o privi surprinsă:

— Deja plecați? Dar e devreme...

Ari îi aruncă o privire care excludea orice comentarii. Lena cunoștea bine privirea asta, pentru că în ultimul timp o văzuse de multe ori.

— Bine, atunci vin și eu!

Când era pe la petreceri, Lena își dorea, de obicei, să fie în camera ei, în liniște. Până și Effie preferă să meargă acasă, probabil pentru că singurii tipi disponibili aveau sub patru ani. Cu coada ochiului, Lena observă că și Carmen se afla în aceeași situație. Christina avea aceeași privire sumbră ca Ari, dar în variantă personală. Ce se întâmplase oare?

Ari se îndreaptă glonț spre mașină, fără să își ia la revedere. Lena se repezi spre Carmen:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu.

Carmen era și ea destul de nedumerită. Se îndreptară împreună spre bucătărie, unde nu mai era decât Tibby, care nu părea să fie în apele ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu prea știu. S-au închis toate trei în sufragerie. Mama ta crede că mama lui Carmen împreună cu mama mea ți-au spus ție nu știu ce mare secret despre Eugene. Vorbeau în șoaptă, dar mi-am dat seama că erau toate furioase.

Lena auzi cum mașina porni și oftă.

— Vă sun mai târziu. Ai mei deja pleacă!

Cele trei se îmbrățișară în fugă, despărțindu-se așa cum fac cele mai bune prietene, în timp ce mamele lor plecaseră supărate.

Lena stătea pe bancheta din spate a mașinii, dându-și seama că descoperise un nou tip de tristețe, își făcuse fel și fel de speranțe pentru petrecerea asta. Mereu își

imagina că mamele lor, dându-și seama cât de mult țineau unele la altele, aveau să reînnoade prietenia lor de odinioară. Acum Lena înțelegea cum se simțea Carmen, ai cărei părinți erau divorțați. Era firesc să îți dorești ca oamenii pe care îi iubești să se înțeleagă bine. Se uită în oglinda retrovizoare și observă cât de crispată era mama ei. Effie îi tot arunca priviri întrebătoare. Tatăl ei, total străin de ce se întâmpla în jur, mânca liniștit bucata de pepene pe care și-o luase cu el. Măcar se ținuse de promisiune: la petrecerea asta nu mai vomitase.

Carma dragă,

Nu-ți mai face atâtea griji, da? Nu mi-ai spus că ești îngrijorată ieri, când m-ai sunat, dar am simțit eu. Să știi că sint bine. Mă simt bine aici, poate chiar o să renșesc să-mi dau seama de ce am venit. Ți-am povestit despre Billy? Oh, cred că da! De vreo cinspe ori, pe puțin.

Îți trimit Pantaloniî. Nu-î așa că vara asta se învîrtesc foarte repede de la una la alta? Poate mi se pare mie... Nu pot să-ți povestesc ce aventuri am avut împreună cu Pantaloniî. Nu pot să vorbesc despre chestia asta. Trebuie să aștepti pînă se termină vara. Cînd o să mă întorc, o să am multe de povestit. Sînt sigură de asta!

Hei, distrează-te și pentru mine la petrecerea familiei Rollins! Gădă-i puțin pe Nicky și pe Katherine din partea mea. Spune-i lui Lenny să stea departe de pepene.

Te iubesc și te pup mult, mult de tot, Carmabelle.

Bee

Uneori trebuie neapărat să mai faci și câte un pocinog.

Loretts, menajera familiei Rollins

Tibby simți căldura corpului lui Alex atunci când acesta se aplecă spre ea. Bărbia lui se afla la doar câțiva centimetri de umărul ei.

— Îmi place la nebunie! îi spuse el.

„Ba mie îmi place la nebunie chestia asta...” Era un montaj de imagini cu mama ei, care se succedau cu repeziciune. Toate o prezentau în momente în care era extrem de grăbită. Fusesse o capcană, de fapt. Tibby îi spusese că vrea să realizeze un interviu cu ea, iar Alice își petrecuse întregul weekend evitînd-o. Mai întîi, apărea cu un prosop pe cap în timp ce își usca oja de pe unghiile de la picioare. „Iubito, n-o lăsăm pe mai târziu?” Apoi își scotea capul pe ușa din baie. „Nu am timp acum!” Apoi,

frustrată și plină de grăsime pe lângă urechi, în timp ce făcea tone de hamburgeri pentru petrecere. „Nu poți să mai aștepți puțin până termin de făcut mâncarea?”

Imaginile se derulau din ce în ce mai repede, până când vocea mamei ei deveni tot mai ascuțită, iar mișcările din ce în ce mai caraghioase.

— De ce nu bagi și imaginea asta?

Era un prim-plan cu Nicky, pe mâna căruia se scurgea un sirop roșu de la o acadea.

— De ce?

— Pentru că e o imagine foarte bună. În plus, filmul nu trebuie să fie previzibil.

Tibby se întoarce puțin, ca să-l vadă mai bine. Era uimită și plină de admirație. Se priecepea atât de bine la chestia asta... Ideile ei, în schimb, erau previzibile.

În mod subtil el o împingea dincolo de umorul ușor ironic cu care începuse, către un portret mai haotic și mai sumbru. Tibby știa că era mai răutăcios, dar era, de asemenea, și mai interesant.

Ca să își ia o măsură de prevedere, mai adăugă și o imagine, ca din întâmplare, cu un petic de iarbă uscată din grădina ei care, de obicei, era verde.

— Genial!

Alex era un profesor bun, iar ea o studentă excelentă. Tibby simțea o plăcere răutăcioasă la gândul că lui îi plăcuse atât de mult filmul făcut de ea, iar Maura nici nu și-l începuse. Tibby pluti până în camera ei, gândindu-se la aprecierea lui Alex: „genial”.

Când intră în cameră, constată că și Brian era acolo:

— Salut!

— M-am întors. Te superi?

Tibby îi făcu semn că nu, deși nu era prea sigură.

— Am vrut să văd cum îți merge cu documentarul.

— Mersi.

Știa că data trecută când venise își găsisse imediat de lucru la xeroxul campusului, unde computerul era stricat și unde sfârșise prin a deveni indispensabil. Cel puțin el lucrase cu adevărat.

Se uită mai bine la felul trăsnet în care se îmbrăca Brian. „Oare cum era la el acasă de se străduia să stea cât mai puțin acolo?” Mereu își puna întrebarea asta, dar nu o rostea niciodată cu voce tare. Ani de zile viața lui se rezumase la un joc pe computer. Acum se pare că viața lui era Tibby.

— Am mult de lucru. Duminică trebuie să prezint o primă versiune a documentarului. O să avem un festival al filmului de Ziua Părinților.

— Nu-i nimic. Și eu am treabă.

Brian se așează - ca pentru a-i demonstra - pe podea, cu creioanele și caietele lui.

Tibby își instalează computerul pe birou. Trebuia ca în seara asta să adauge și fondul sonor. Crezuse la început că alesese niște cântece bune, dar, după ce văzuse ce lucra Alex, îi era teamă că el ei erau... „previzibile” Se gândi apoi la carcasele CD-urilor lui, pe care le desenase el personal. Probabil că îi și cunoștea pe toți cântăreții respectivi. Ea era o toantă, fiindcă își cumpăra CD-urile de la magazinul universal.

Se apucă deci să caute niște cântece mai puțin cunoscute, ale unor formații mai ciudate. Putea chiar să încerce să facă un mixaj în care să varieze viteza sunetului, așa încât cântecele să devină de nerecunoscut.

Derulă încă o dată secvența pe care o văzuse împreună cu Alex. Alese cântecul pe care îl considera potrivit și îl derulă repede. Era extrem de concentrată, dar totuși observă că Brian se uita peste umărul ei. Se răsuci, încercând să blocheze ecranul computerului, așa încât să nu se mai vadă nimic.

— Cee?

— Ăsta-i filmul?

— O parte din el.

Ochii lui aveau o expresie neliniștită.

— Nu crezi că pe mama ta ar putea s-o deranjeze dacă o arăți în baie cu un prosop pe cap?

Într-un fel sau altul, chiar reușise să o întrebe pe un ton normal, fără să pară că o acuză de ceva. Tibby îl privi de parcă ar fi fost un fraier.

— E un film! Nu contează sentimentele ei. E vorba de artă aici!

Brian nu renunță la idee, nici măcar de dragul artei.

— Dar s-ar putea să se întristeze dacă vede filmul.

— În primul rând, n-o să-l vadă. Chiar crezi că mama o să vină aici de Ziua Părinților? Ea nu are timp nici să se uite în carnetul meu de note.

— Dar nu te simți prost să faci un film despre ea pe care n-ai vrea să-l vadă?

— Dar n-am spus că n-aș vrea să-l vadă! N-are decât să-l vadă, puțin îmi pasă! Pur și simplu îți explic că n-are cum să vină la festival, așa că n-are nicio importanță dacă-i place sau nu.

Brian nu-i mai răspunse, dar nici nu se mai uită la film. Se mulțumi să deseneze în liniște cât timp ea derula cântecul înainte și înapoi, la viteze diferite. În noaptea aceea, Brian n-a mai ascultat muzică clasică și nici n-a mai fluierat.

— Cred că e încă supărată. Nu sunt sigură, pentru că nu vorbește cu mine.

Lena sprijinea receptorul de umăr, pentru că era ocupată să își aranjeze bluzele pe umerase. Erau atâtea haine de pus la loc! Fiecare persoană proba pe puțin vreo douăzeci de piese, și în final cumpăra una singură. Iar când se amesteca și Lena... nu mai cumpăra nimic. Lena

era cu adevărat un antitalent la vânzări.

— Ce petrecere „supranaturală”! îmi pare bine că am reușit să filmez cea mai mare parte.

Lena percepu muzica sacadată care se auzea undeva în fundal. Tibby era o persoană cu idei progresiste, așa că era imposibil să-i placă ceva doar pentru că suna bine.

— Ai filmat și cearta?

Lena nu înțelegea de ce o deranja atât de mult discordia care se iscuse între mamele lor. Poate pentru că era din vina ei. Mă rog, asta era un detaliu neînsemnat, nu?

— Doar o parte. Am șters din greșeală sfârșitul, când am filmat-o pe mama alergând prin casă cu un scutec lipit de papuc.

Lena râse fără convingere:

— Mama mea e dusă de tot! Când am plecat, tot mai bombănea că mama ta nu e deschisă față de tine și că ar trebui să stați mai mult de vorbă. De parcă ea și-ar petrece măcar zece secunde vorbind cu mine!

Lena strânse absentă un teanc de umerase.

— Mda...

La capătul celălalt al firului domnea o liniște profundă. Apoi își dădu seama că încălcase o regulă de bază. Puteai să o vorbești de rău pe mama ta. Puteai să o asculți pe prietena ta vorbind-o de rău pe mama ei. Dar nu trebuia niciodată să o vorbești tu de rău pe mama prietenei tale, nici să fii de acord cu bârfele spuse la adresa acesteia.

Lena nu intenționase să facă un asemenea gest, dar acum era prea târziu:

— Nu e ca și cum numai mama mea a luat-o razna, adăugă Tibby încet.

— Da... adică nu!

Lena se chinuia să atârne pe umeras o bluză care se

încăpățâna să alunece. Niciodată nu fusese în stare să facă două lucruri deodată.

— Poate că n-ar fi trebuit să o păcălești ca să-ți spună despre tipul ăla...

— Dar n-am păcălit-o!

Ba chiar asta făcuse!

— Adică, vreau să zic că-mi pare rău dac-am păcălit-o, dar nu a obligat-o nimeni să...

Lena apăsă din greșeală o tastă cu obrazul. Beeep...

— Ce nu a obligat-o nimeni? Să-ți spună tot ce te-ai chinuit să afli de la ea?

— Nu, n-ai înțeleș.

— Hei, domnișoară!

O femeie îi făcea semne desperate din cabina de probă. Lena o auzea țipând și îi vedea brațul care se agita frenetic. Disperată, lăsă bluzele să cadă pe podea și călcă din greșelă pe una dintre ele.

— Tibby, nu pot să...

— Știi ce e trist? Mama încerca să fie drăguță cu tine.

Toată frustrarea acumulată de atâta timp izbucni:

— Tibby, dar nu o criticam pe mama ta! Tu ești cea care face un film despre ea în care o arăți cum aleargă prin casă cu un scutec lipit de călcâi!

Tibby tăcu, iar Lena se simți groaznic:

— Tib, îmi pare rău!

— Trebuie să închid. Pa.

Ele patru aveau o regulă importantă: nu aveau voie să își închidă telefonul una alteia, oricât de supărate ar fi fost. Tibby fusese cât pe ce să încalce regula.

— Domnișoară!

Deși îi venea să plângă, Lena se târî cu greu până la cabina de probă.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Ai pantalonii ăștia da' cu un număr mai mare?

Lena înșfăcă pantalonii și se îndreptă spre rafturi. De ce oare femeile își luau mereu să probeze haine de măsura pe care ar fi vrut s-o aibă, nu de o măsură care să le vină? Lena găsi o pereche de pantaloni cu numărul 46.

— Pofțiți pantalonii!

Câteva clipe mai târziu, femeia ieși din cabina de probă. Avea părul roșu și un ten spălăcit.

— Ce zici? o întrebă ea plină de speranță pe Lena.

Lena era preocupată. Rămăsese cu ochii pironiți la telefon, de parcă ar fi pișcat-o de ureche.

— Păi sunt puțin cam strâmți.

În loc să-i fie milă de clientă, ea preferă să-i spună adevărul!

— Ai dreptate!

Femeia se îndepărtă repede din fața oglinzii.

— Dacă vreți, pot să caut un 48, se offeri Lena.

Nici prin cap nu-i trecea să cumpere pantaloni de măsura aia, așa că femeia plecă fără să mai cumpere nimic. Mai bine să nu cumperi haine noi, decât să accepți faptul că porți măsura 48, când tu ai crezut tot timpul că porți 44.

Lena încă mai ținea telefonul în brațe când unica ei clientă părăsea magazinul. Nu era greu de înțeles de ce ea nu primea niciodată comision.

Carmen formă nervoasă numărul mamei ei, apoi își băgă un deget în urechea cealaltă, ca să nu mai audă zgomotul din cafenea. Incredibil!

Christina își închisese telefonul. Dacă lui Carmen i se întâmpla ceva? Dacă avea un accident? Dacă acum ar fi zăcut pe marginea șoselei, plină de sânge? Dintr-odată își dori să fi fost întinsă pe marginea șoselei, plină de sânge.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Porter.

Carmen se gândi brusc că probabil se strâmba de parcă chiar ar fi zăcut pe marginea șoselei.

— Nu... dar nu pot să dau de mama.

Carmen se strădui să arate mai respectabil.

— E ceva urgent? Putem să...

„Nu, nu e urgent! N-am nimic să-i spun. Vreau doar să o deranjez și să-i stric întâlnirea”.

Buzele lui Porter se mișcau, pentru că el probabil îi sugera vreo modalitate de a rezolva situația. Dar ea nu putea să-l asculte.

În schimb, dădu evaziv din mână:

— Nu-i nimic!

Se uită posomorâtă la sucul roz din pahar.

— Bine, atunci...

Porter își împinse deoparte paharul cu suc. Spre cinstea lui, nu scotea zgomote din alea dezgustătoare încercând să soarbă și ultima picătură de suc. Își scoase portofelul.

— Filmul începe peste un sfert de oră. Ar trebui să mergem.

Carmen dădu din cap nepăsătoare. Gândurile i se orientaseră deja în altă direcție. Mama ei își făcuse de lucru toată ziua prin casă. Parcă era Martha Stewart după ce prizase puțin. Făcuse curat în dulapurile din bucătărie și cumpărase lalele pentru șemineul din sufragerie. Carmen bănuise că mama ei era fericită și că își dorea ca toată lumea să îi împărtășească bucuria. Dar dacă o lăsase să meargă la filmul de la ora 10.20 seara doar ca să poată să-l aducă pe David acasă și să fie singuri? Dacă avea intenția să...

Nu! Nu trebuie să se gândească sub nicio formă la chestia asta.

Dar, serios vorbind, oare mama ei credea că putea să aducă pe oricine la ele acasă, adică în casa lui Carmen, și să...

Acum era furioasă de-a dreptul. Nu mergea bine

deloc întâlnirea asta. Își duse mâna la frunte.

— Porter, știi ceva? Cred că am o infecție la sinusuri. Așa că nu pot să stau la film în seara asta.

Ar fi putut să spună că o doare capul, dar era o minciună sfruntată.

— Îmi pare rău...

Porter părea să fie realmente dezamăgit. Pentru prima dată părea să-i treacă prin cap că nu era luat deloc în serios.

— Îmi pare rău, mormăi ea.

Chiar îi părea rău. Nu-i plăcea să fie una dintre fetele alea care își bate joc de băieți.

— Atunci te duc acasă!

— Pot să mă duc și pe jos.

— Nu te las să te duci pe jos acasă dacă ți-e rău.

Porter avea o sclipire în ochi care o intriga.

Probabil că îi înțelesese jocul. Câteva minute mai târziu, deschise ușa apartamentului, făcând în mod intenționat mult zgomot. La început se gândise să intre în liniște, dar cine știe ce puteau să-i vadă ochii dacă nu îi avertiza că s-a întors acasă. Așa că trânti ușa cu putere în urma ei, apoi zomâi cheile. Se plimbă cu pași apăsați prin sufragerie, apoi începuseră să zornăie cheile.

Tăcere.

Nu era nici în bucătărie, nici în sufragerie. Nu mai rămăsese decât camera Christinei, asta era cea mai proastă alternativă. Carmen trase aer adânc în piept și se aventură în direcția dormitorului, fără să știe ce intenționa să facă o dată ce ajungea acolo.

Cu inima bătându-i nebunește, intră în holul scurt care dădea spre dormitor. Mai avea doi pași, apoi doar unul... Se opri. Ușa era deschisă. Patul mamei ei era exact așa cum îl lăsase, plin cu haine pe care le probase înainte de întâlnire.

— Nu-i nimeni acasă?

Carmen pusese întrebarea așa, la modul general. Vocea îi era brusc groasă și suna jalnic, în tăcerea din apartament. Rămase înțepenită în bucătărie. După un timp, își dădu seama că încă mai strângea în brațe geanta și cheile.

Frica este exact ca încăperea aceea micuță în care se developează negativele.

Michael Pritchard

Probabil ceasul din bucătărie se oprise. Era stricat. Cu siguranță era stricat. Acele nu se mai mișcaseră de la 12.42. Ah, ba da... tocmai se făcu 12.43.

Era prea târziu ca să mai sune pe cineva. Carmen n-ar fi vrut să îi trimită un e-mail lui Paul. Nu voia să știe nimeni câtă răutate zăcea în adâncul ființei ei. Dacă ar fi scris tot ce-i trecea prin cap, Paul ar judeca-o în tăcere, așa cum făcea mereu. Probabil că ar salva mesajul pe hard disk. Dacă îl trimitea din greșeală celorlalți prieteni?

Atunci îi pică fisa! Putea să își facă de lucru împachetând Pantalonii pentru Tibby. Asta era un lucru de-a dreptul onorabil. Toată ziua intenționase să facă asta. Putea să pună în pachet și o scrisoare, să scrie adresa pe pachet... ce mai, făcea treaba până la capăt.

Se îndreptă ca o somnambulă spre dormitorul ei. Mută grămezile de haine dintr-un loc în altul, până când uită ce căuta. Apoi își aduse aminte, dar nu se putea concentra deloc. Făcu un mic efort: Pantalonii Călători. Pantalonii. Erau sacri, n-avea voie să-i piardă.

Scotoci instinctiv prin rafturi. Nu erau nici acolo. Nu erau nici prin grămezile de haine care zăceau pe podea. Își aduse aminte că-i dusesese în bucătărie. Da, îi dusesese în bucătărie mai devreme. Se grăbi înapoi în bucătărie și-i căută peste tot. Nu erau de găsit.

Grija pentru mama ei dispăru brusc. Acum trebuia

să-și facă griji pentru Pantaloni. Se repezi la coșul cu rufe de spălat, ca nu cumva printr-o groaznică întâmplare Pantalonii să intre în contact cu mașina de spălat. Tot corpul i se încordase dintr-odată. Se uită la cuierul din baie. Nimic, îngrijorarea produsă de lipsa Pantaloniilor depășea, în mod oficial, grija pe care i-o provoca absența mamei ei.

Tocmai se repezea fără speranță spre dulapul cu prosoape, când ușa de la intrare se deschise și în prag se înființară ambele cauze ale grijilor ei.

Văzând-o pe mama ei, Carmen frână cu greu pe gresie. O privi cu gura căscată.

— Bună, iubito! Ce faci? Încă nu te-ai culcat?

Christina părea timorată. Nu se așteptase să dea ochii cu ea la ora asta. Carmen își mișcă buzele fără să poată rosti vreun cuvânt, de parcă ar fi fost un pește pe uscat.

I se tăie respirația. Ridică mâna și arată înspre mama ei

— Cee?

Christina era roșie ca focul. Avea o expresie pe jumătate glumeață, pe jumătate rușinată. De fapt, în momentul ăsta predomina a doua variantă. Carmen împungea aerul cu degetul, fără să poată articula cuvintele până la capăt:

— Tu! Ce...

Christina era nedumerită. Încă se mai vedeau pe fața ei niște urme de fericire. O parte din gândurile ei erau încă în mașină, cu David. Încă nu pășise cu totul în coșmarul de-acasă pe care i-l pregătise Carmen.

— Pantalonii mei! Mi i-ai furat! țipă înfuriată Carmen.

— Nu i-am furat! Tu i-ai lăsat în bucătărie și am crezut că...

— Ce-ai crezut?

Mama ei era de-a dreptul timorată. Făcu un gest vag spre Pantaloni. Se uită spășită la Carmen:

— Mi-am imaginat că ai vrut să mi-i oferi în... Carmen o privea împietrită.

— În semn de... împăcare. Așa am crezut... Christina suferea deja. Dacă ar fi fost măcar o fărâmă de bunătate în sufletul ei, Carmen ar fi lăsat-o baltă. Fusesse o greșeală nevinovată.

— Ți-ai imaginat că vreau ca tu să porți Pantalonii Călători? Chiar ai putut să crezi una ca asta? Glumești? I-am lăsat acolo ca să-i trimit lui Tibby. Niciodată nu m-aș fi gândit... niciodată.

Se supărase atât de tare, încât parcă și ei îi era puțin frică de reacția ei.

— Dă-i jos! Acum, în momentul ăsta!

Christina își întoarse privirea de la ea. Avea obraji roșii și ochii îi erau scăldați în lacrimi. Carmen se simți copleșită de rușine.

Lucrul cel mai îngrozitor era că Pantalonii îi veneau excelent. Arăta tânără, zveltă și frumoasă. Pantalonii o iubeau pe Christina, așa cum o iubiseră și pe Carmen vara trecută, când fusesse demnă de ei. Vara asta o excluseseră pe Carmen din cercul lor. O aleseseră, în schimb, pe Christina.

Mama ei apăruse în prag câteva clipe mai devreme și arăta fericită și degajată, așa cum nu o mai văzuse niciodată. Parcă era înconjurată de o aură magică pe care Carmen nu putea să o găsească niciodată. Pentru lucrul ăsta, Carmen o ura din tot sufletul.

Christina îi întinse mâna, dar Carmen o refuză. Mama ei își împreună mâinile:

— Iubito, știu că ești supărată, dar...

Ochii îi jucau în Lacrimi:

— Relația mea cu David nu o să schimbe cu nimic...

Carmen strânse din dinți. Mai trecuse prin experiența asta o dată. Când părinții tăi intenționau să-ți distrugă viața, cu replica asta începeau. Poate că mama ei chiar credea ceea ce-i spusese. Poate chiar credea că era posibil așa ceva, dar se înșela amarnic. Deja totul se schimbase...

Tib.

Nu poți să fii o persoană mai rea decât mine. Nu sunt cea mai groaznică ființă de pe lume, crede-mă! Putem să mai discutăm pe tema asta mai târziu, când o să te întorci acasă.

Îți trimit Pantalonii. Trebuiau să ajungă la Lena, dar ne-am gândit amândouă că ți-ar prinde bine la premiera filmului tău. Trimite-i înapoi după ce-i faci praf pe toți, Bee-dee!

Cu drag, prietena ta care nu mai merită nici fericire și nici lucruri frumoase.

Carmen

Înainte să meargă la Greta, Bridget se uită în oglinda de deasupra biroului. Avea un sentiment de ușurare când se uita în oglindă și nu vedea altceva decât o față obișnuită. Se aplecă și se uită mai de-aproape la părul din vârful capului. Îi crescuse cam mult și se vedea de la o poștă. Până și vopseaua i se lua neuniform de pe păr, dându-i un aspect tare ciudat și neîngrijit.

Nu-i mai plăcea deloc nuanța de castaniu dar nici nu voia să o recunoască cineva. Scotoci într-un teanc de rufe murdare, găsi o șapcă și o îndesă pe cap. Voilă! Nu era deloc la modă. „Iartă-mă, Carmen”, spuse ea în gând, în timp ce ieșea din cameră.

Podul începea să arate cât de cât mai bine. Bridget strânsese grămezi mari de haine, cărți și reviste. Aproape toate erau în pivniță, mai puțin două cutii de-ale lui Marly. Acum, că dispăruseră toate vechiturile, putea să-și dea

seama cam cum arăta camera. Era o mansardă clasică, cam înghesuită, dar avea un aer romantic. Tavanul era înalt la mijloc și cobora spre margini până la înălțimea ferestrelor. Erau multe ferestre, câte trei pe fiecare dintre cei patru pereți. Prin ele pătrundea o lumină plăcută.

„E mare nevoie de o zugrăveală”, constată Bridget.

Pe moment se hotărî totuși să se înfrunte cu altă cutie de-ale lui Marly. Ajunsese la perioada când ar fi trebuit să își facă apariția și tatăl ei. Găsi două lucrări pe care Marly le scrisese pentru ora lui (luase un 10 – și un 9 +; pe a doua erau niște sfaturi pe margine: „Excelente idei, aprofundează-le!”). Erau multe poze cu ea și cu prietenii ei, un grup adorabil și vesel. Nu erau poze cu ea zăcând la pat, nici poze de la Shepard's Hill.

Apoi descoperi pozele de la nuntă, majoritatea făcute pe treptele bisericii baptiste din oraș. Bridget le cercetă cu atenție: parcă erau făcute pe furiș. Tatăl ei părea îndrăgostit lulea, dar avea o ținută țeapănă și părea să stea numai pe margine tot timpul. Familia lui nu apărea pe nicăieri. Nu invitasese nici prieteni sau colegi, după cum observă Bridget. Era o nuntă, dar nici pe departe nunta pe care se așteptase s-o fi avut Marly Randolph, o fată care, dacă ar fi vrut, ar fi putut să he Miss Alabama.

Bridget era sigură că mama ei nu fusese însărcinată la nuntă și totuși adusese o mare rușine asupra soțului ei de la început. Îl trăsese în jos pe scara socială. Tatăl ei renunțase la tot pentru a se căsători cu ea, iar Bridget se întreba acum dacă nu cumva ea își pierduse respectul față de el din cauza asta. Poate că profesorul Vreeland fusese o atracție doar atâta timp cât nu putea să-l aibă.

Pe fundul cutiei găsi rochia de mireasă. Bridget o trase ușor afară; sângele îi pulsa cu putere în vene. Rochia era atât de șifonată și de îngălbenită, încât cu greu îi venea să crezi că fusese frumoasă cândva. Bridget își

îngropă fața în ea. Oare mai purta o urmă din parfumul mamei ei?

Acum era pregătită să coboare. Își puse șapca la loc pe cap, deși era cam cald. O văzu pe Greta care pregătea masa de prânz și simți cum se liniștește.

— Mă bucur să văd c-ai coborât mai devreme.

Bridget se trânti pe un scaun:

— Dacă nu te deranjează, o să încep mâine să zugrăvesc pereții.

— Vrei să zugrăvești tu? Dar te pricepi? Ai mai încercat vreodată?

— Nu, dar mă descurc eu. Nu-ți face griji! Cât de greu poate fi?

Greta îi zâmbi:

— Ești un copil tare bun și muncitor.

Bridget fu cât pe ce să-i răspundă: „Mulțumesc, bunico!”

Surprinzător!

Privind-o pe Greta cum îi pregătea prânzul, simțea cum se liniștește. Se schimbase ritualul de la începutul verii. Acum erau mereu morcovi pe masă, și de multe ori îi oferea brânză degresată sau came de curcan în loc de salam. Bridget știa că Greta o urmărește cu mare atenție și îi înregistrează toate preferințele și toate schimbările de atitudine. Dar, deși meniul se schimbase, masa de prânz se servea la aceeași oră, pe aceleași farfurii, cu aceleași șervețele galbene. Bridget știa sigur că Greta fusese așa dintotdeauna. Lucrurile se repetau în casa aceasta de mult timp.

— Marly a avut doi copii, știi?

Greta o urmărea în timp ce-și termina sandvișul. Bridget înghiți cu greu:

— Mi-ai mai zis că ai o nepoată.

— Da, fata lui Marly. A avut gemeni: o fată și-un

băiat.

Bridget preferă să tragă de ațele imaginare din tivul pantalonilor ei, decât să se prefacă surprinsă de informație.

— Copiii s-au născut cam după vreo doi ani și jumătate de la căsătorie.

Bridget dădu din cap, dar nu-și ridică privirea.

— Marly a fost tare fericită cât timp a fost însărcinată. Doamne, ce-a mai fost când s-au născut... îți dai seama? Gemeni... Când unul voia să doarmă, celălalt voia să mănânce. Când unul voia să stea înuntru, celălalt voia să iasă la plimbare. Am stat cu ei în primele șase luni.

— Serios?

Bridget deveni brusc interesată.

— Sigur că da. Dar, când îmi aduc aminte, mi-aș dori să fi făcut mai puțin și să o fi învățat mai mult.

Bridget era convinsă că, orice s-ar fi întâmplat după aceea, primele ei șase luni de viață fuseseră tare confortabile, atâta timp cât fusese și Greta prin preajmă.

— I-am adorat pe copiii ăștia!

Greta avea ochii plini de lacrimi, și nici Bridget nu mai avea mult.

— Fetița avea o personalitate puternică chiar din momentul în care s-a născut.

Bridget se simțea ca o impotografie de cea mai joasă speță în timp ce o asculta pe bunica ei, dar își dorea prea mult să afle toate lucrurile astea. Îi făceau bine.

— Avea o fețișoară adorabilă și o personalitate pe măsură. Puteai să mori de dragul ei!

Greta păru apoi să regrete nefericita asociere de cuvinte.

— Era încăpățânată și independentă; îi ieșea totul din prima. Bunicul ei o iubea ca pe lumina ochilor.

Bridget o asculta, dorindu-și din tot sufletul ca Greta

să nu observe că nu se mai uita la ea și nici nu mai încuviința din cap. Exact asta își dorise. Să afle totul, dar să nu se implice deloc. Dar o făcuse deja.

— Uneori cred că era cam greu pentru băiețel. El era mai liniștit și mai atent. Întotdeauna parcă se pierdea cu firea când apărea Bee cea puternică prin preajmă.

Bridget clipi când își auzi numele de alint. Se întristă gândindu-se la Perry. Știa bine că el își petrecuse toată viața în umbra ei. Greta se uită la ceasul de pe perete.

— Ia te uită! Mie nu-mi mai tace gura, iar tu probabil că vrei să te apuci din nou de lucru.

Ba nu! Nu asta își dorea! Totuși, Bridget se ridică cu greu:

— Ce târziu s-a făcut, nu-i așa?

Bridget se opri în prag. Nu avea chef să urce în pod chiar acum.

— Cred că o să mă duc să cumpăr niște vopsea.

Ochii bătrânei sclipiră:

— Atunci mai bine te duc eu cu mașina până la Wal-Mart!

Lui Bridget îi plăcu ideea:

— Perfect!

Tibby descoperi un bilet galben lipit pe cutia ei poștală din holul căminului. Pe bilet scria că primise două pachete care se aflau la RA-ul ei. Tibby nu prea avea chef de o vizită la Vanessa, cu jucăriile și alunițele ei. Camera acesteia era ținta favorită a ironiilor lui Maura. Pe de altă parte, pe Tibby o mâna curiozitatea specifică unui regizor să vadă ciudățenia cu ochii ei.

— Intră! o invită Vanessa.

Tibby deschise încet ușa. Vanessa se ridică de la birou ca să o întâmpine:

— Ăă, tu ești Tibby, nu? Ai venit să-ți iei pachetele?

— Mda...

Tibby încerca să se uite cu nonșalanță prin cameră.

Vanessa era îmbrăcată într-un tricou Williamston și niște blugi vechi, cu talie înaltă. Părea să fie nervoasă în prezența lui Tibby, care nu putea să nu se întrebe de ce o persoană atât de retrasă preferase să fie reprezentanta studenților.

Vanessa căută pachetele, iar Tibby cercetă camera. Era cam întunecoasă, așa că obiectele se distingeau mai greu. Într-adevăr era plin de animăluțe de pluș. Pe toate rafturile și pe pat. Dar, pe măsură ce Tibby se uita mai îndeaproape, își dădea seama că nu erau iepurașii și ursuleții pe care-i găseai pe toate drumurile. De fapt, nu mai văzuse niciodată jucării ca astea. Fără să vrea, Tibby se apropie de un tatu care stătea cocoșat în bibliotecă.

— Pot să mă uit la chestia asta?

— Sigur.

— Doamne, din câte bucăți e făcut...

Tibby rămase uimită când trase de straturile groase de material aspru din care era făcută carapacea.

— Știu. Am crezut că n-o să-l termin niciodată.

Tibby se uită uimită la ea:

— Vrei să zici că tu l-ai făcut?

Vanessa dădu afirmativ din cap și obrajii îi luară foc. Îi întinse lui Tibby pachetele primite. Tibby le luă cu un aer absent și le lăsă pe pat.

— Tu chiar ai cusut cheștiile astea?

Vanessa încuviință iar.

Tibby își căscă larg ochii uitându-se prin cameră. Era plin de ursuleți koala, de păsări frumos colorate, iar de ușa dulapului atârna un leneș.

— Doar nu le-ai făcut tu pe toate...

— Ba da.

— Pe bune!?

Fata se mulțumi să ridice din umeri. Se străduia,

probabil, să-și dea seama ce impresie își făcuse Tibby despre ea: o credea talenată sau nebună?

— Sunt... nemaipomenite. Toate sunt frumoase!

Vanessa zâmbi, dar rămase în aceeași poziție defensivă, cu brațele strânse în jurul corpului. Tibby ridică o broască galbenă cu pete negre:

— Dacă le-ar vedea fratele meu, nu l-ai mai desprinde de ele. I-ar plăcea la nebunie.

Vanessa se mai destinse puțin și râse încet:

— Câți ani are?

— Aproape trei ani jumate.

Deodată Tibby își aminti unde se afla și de ce venise acolo. Puse la loc broasca și își ridică pachetele.

— Mersi mult, spuse ea îndreptându-se spre ușă.

Avea noduri în stomac, de parcă ar fi fost emoționată.

— Cu plăcere!

Vanessa își schimbase întru totul atitudinea după ce Tibby îi laudase munca.

— Aă, Tibby, să știi că-mi pare rău că n-am venit niciodată pe la tine. Nu prea sunt un RA cum trebuie.

Tibby se răsuci în loc. Îi venea să plângă când se uita la chipul onest și la tricoul Vanessei. Îi părea rău că Vanessa avea remușcări de genul ăsta, chiar dacă avea motive.

— Dar nu-i adevărat! Ești un reprezentant foarte bun. Dacă o să am întrebări, știu unde să vin.

Se vedea pe fața Vanessei că n-o credea, dar că aprecia efortul:

— Sunt scutită de o parte din taxă dacă sunt reprezentantul studenților.

— Îmi plac la nebunie animalele tale.

În timp ce se îndrepta înspre camera ei, Tibby se simți vinovată când își aminti de toate glumele proaste pe care le făcea Maura pe seama jucăriilor Vanessei. Maura,

marea artistă care nici măcar nu fusese în stare să își înceapă filmul, în timp ce Vanessa, tocilara, făurise o întreagă lume din bucățele de material. De ce tocmai pe Maura se chinuise să o câștige ca prietenă?

Întoarsă în camera ei, Tibby își aminti de pachete. Într-unul erau Pantalonii Călători, dar lui Tibby îi era prea rușine ca să se poată uita la ei. Celălalt era de-acasă. Găsi în el niște negrese învelite în folie și trei desene lipite pe o coală mare de hârtie. Pe unul, Katherine mâzgălise ceva și își scrisese numele. Pe altul se semnase Nicky. Al treilea era un autoportret caraghios al mamei ei, desenat în culori. O reprezenta pe mama ei tristă și cu o lacrimă albastră pe obraz. „Ne e dor de tine!”, adăugase Alice dedesubt.

„Și mie!” se gândi ea. Buzele îi tremurau, iar pe obraz îi alunecă o lacrimă înrudită cu cea din desen.

Paul îi spusese odată lui Carmen că poți deosebi un om beat de un bețiv, deoarece omul beat poate să aleagă dacă se oprește sau nu din băut.

Carmen era bețivul. Și nu despre alcool e vorba aici. Metoda ei de autodistrugere era furia. Ea nu se putea controla în situații în care un om normal ar fi reușit.

În seara trecută, nu putuse nici ea să facă față furiei care o cuprinsese. Dimineața se trezise, bineînțeles, chiaună, copleșită de remușcări. Stând în pat, ascultă cum mama ei făcea cafeaua, ca în fiecare sâmbătă dimineața. Apoi o auzi cum pleacă: se ducea până la colț, ca să cumpere ziarul The New York Times, ca în fiecare zi.

După ce ușa se închise în urma ei, telefonul începu să sune. Carmen se îndreptă buimacă spre bucătărie, îmbrăcată doar în tricou și în chiloți. Robotul răspunsese deja. Carmen dădu să ridice totuși receptorul, când auzi vocea de la cealalt capăt al firului:

— Tina, dacă ești pe-acolo răspunde, te rog...

Carmen se îndepărtă repede:

— Tina? Bine, e clar că nu ești acasă. Mă gândisem să trec mai târziu să te iau și să mergem pe la Mike și pe la Kim. Apoi, dacă ai chef de-o excursie, putem să mergem pe la Cascade. Sună-mă dacă ești liberă azi, da? Sună-mă imediat ce ajungi acasă!

Apoi David făcu o pauză scurtă, își dresă vocea și adăugă încet:

— Te iubesc cum te-am iubit și aseară! Mă gândesc numai la tine. Nu-ți mai spuseseam asta de câteva ore... Sună-mă! Pa.

Carmen simți cum i se face stomacul ghem. Era ceva acolo care extrăgea orice urmă de bunăvoință din corpul ei. De-acolo proveneau ostilitatea și teama. Mesajul era atât de tulburător și de amenințător, încât toți demonii care o chinuiau de obicei aveau acum de lucru.

Mike și Kim? Adică aveau un cuplu de prieteni? Evident: un cuplu de prieteni, pentru un cuplu fericit. Mama ei nu avusese niciodată prieteni de genul ăsta. Nu le avea decât pe mama ei, pe verișoara ei și vreo alte două mame divorțate. De fapt, ea o avea pe Carmen și-atât.

Lui Carmen nu îi trecuse niciodată prin minte că viața mamei ei n-ar fi fost perfectă. Dar acum, așa părea. Acum, când avea un prieten și se întâlnea cu alte cupluri. Acum, când își găsisese un iubit.

Tot timpul ăsta, Carmen își imaginase că asta fusese viața pe care o alesese mama ei. Crezuse că asta fusese dorința ei. Oare de când își dorea ea altceva? Poate că, nu avusese niciodată până acum ceea ce-și dorise cu adevărat... Să nu fi fost Carmen decât un substitut?

„Credeam că eram fericite împreună”.

Poate că, dacă ar fi avut frați, surori și un tată prin preajmă, n-ar fi fost la fel de important. Dar ea și mama ei depindeau una de alta într-un fel pe care nu putea să-l

explice. Era vorba de iubire și de loialitate; totuși, sub fațada asta, probabil că se ascundeau teama și singurătatea... Carmen era întotdeauna acasă pentru masa de seară. Se comporta de parcă venise pentru că așa voise ea, dar adevărul era că nu-i plăcea ca mama ei să mănânce singură. Oare ce simțea Christina pentru Carmen? Era vorba despre iubire sau despre datorie? Probabil că nu avusese de ales.

Carmen avea prietene pe care se baza întotdeauna, dar nu uita niciodată că ele aveau frați și surori. Problema era în felul următor: într-un incendiu, prietenele ei trebuiau să-și salveze frații și surorile. Ea trebuia să salveze pe Christina, iar Christina pe ea. Și ea, și mama ei se pricepeau foarte bine la jocul ăsta: se prefăceau că lumea e mare și plină de opțiuni, dar, de fapt, ele nu aveau alte alegeri de făcut; nu se aveau decât una pe alta.

Carmen își aminti de luna trecută, când începuse toată nebunia. Seara în care se întâlnise pentru prima dată cu Porter. Carmen era ca un jucător experimentat care trișează mereu. Din păcate, de data asta se păcălise chiar pe ea. Încălcase o înțelegere de care nu-și dăduse seama că există și pe care n-ar fi vrut să o încalce.

Carmen ura schimbările, dar și mai mult ura despărțirile de orice fel ar fi fost ele. Ea nici florile nu era în stare să le arunce decât atunci când erau uscate și creșteau alge în vază.

„Nu vreau iubiți. Vreau să fie ca înainte”.

Aplecată deasupra robotului telefonic, care clipea încontinuu, Carmen apăsă pe butonul de înregistrare. Îl ura pe David pentru spontaneitatea lui. Uitase cumva că în aceeași casă cu Christina mai locuia și fiica ei? Era jenant să lași mesaje intime pe robot, ca să le audă oricine. Era Carmen atât de neimportantă încât David o uitase? Oare o uitase și Christina?

Se împletici până în camera ei și se aruncă pe patul nefăcut. Telefonul începu iar să sune. Robotul începu să înregistreze.

— Ăă... Christina? Bruce Brattle la telefon. Azi sunt la birou și am o mică problemă. Dacă poți, sună-mă!

Apoi se auzi o pauză lungă și, la sfârșit, un bip prelung.

Peste câteva minute, mama ei se întoarse acasă. Christina se duse direct la robot și ascultă mesajul lui Bruce Brattle. Atât mai era înregistrat pe robot. Carmen simți cum inima îi bate de să-i spargă pieptul. Ar fi putut să se ducă să-i spună, dar ea preferă să adoarmă și să uite de probleme.

Ceva mai târziu, într-un vis potrivit cu situația, David cel Viteaz o salva pe Christina din apartamentul care se prăbușea sub flăcări, dar o lăsa pe Carmen să moară în chinuri.

Au fost invitați chiar și centaurii, deși erau sălbatici și nelegiuți, pentru că erau totuși niște rude mai îndepărtate.

de D'Aulaires, Miturile grecești

Sâmbătă dimineata, Tibby se îmbracă în Pantalonii Călători înainte să se prezinte în amfiteatrul Universității de Arte. Brian nu era acolo, așa că se simți ușurată. După festival, voia să iasă în oraș cu Maura și cu Alex. Se gândise la început să-l invite și pe el, apoi își găsise singură scuze ca să nu-l mai cheme.

Se îmbracă în Pantaloni fără să se gândească prea mult. Era totuși vorba despre Pantaloni, iar ea era foarte norocoasă să îi aibă la prima vizionare publică a unui film făcut de ea. Dacă lucrurile din viața ei ar începe să meargă cum trebuie, ăsta ar fi un bun început. Rămase în fața oglinzii, admirând croiala și ignorând inscripțiile făcute. Era greu de înțeles, dar părul ei pur și simplu stătea mai

bine când era îmbrăcată în Pantaloni. Chiar și sânii ei păreau mai mari sau măcar se vedea că existau.

Inima începu să îi bată repede când văzu mulțimea din amfiteatru. Majoritatea copiilor stăteau lângă părinții lor. Tibby se așază în spate, unde mai erau încă două locuri libere lângă ea. Când îi văzu pe Alex și pe Maura, le făcu semn cu mâna, simțindu-se puțin vinovată că nu păstrase un loc și pentru Brian. După aceasta, preferă să stea cu capul plecat. Poate că trecea neobservată.

La început, profesorul Graves, directorul programului de filmografie, ținu un discurs de bun venit și apoi începu proiectarea propriu-zisă. Printre primele șase filme erau câteva drame familiale scurte, un interviu prea lung cu bunica nu știucui, un film de aventuri realizat în campus, dar care avea pretenții că a fost filmat în sălbăticie, și o peliculă jenant de romantică.

Alex se tot foia și comenta întruna. Tibby râse la început, apoi își dădu seama că și Maura râdea, așa că se opri. Maura era genul ăla de om care se comporta întotdeauna în funcție de cei din jur. O fi purtând ea ochelari roz, dar era întotdeauna fata care n-avea nicio părere și nici personalitate nu dădea semne să aibă, iar Tibby avea senzația că începuse să se comporte ca ea.

Luminile se aprinseră. Filmul lui Tibby urma în scurt timp.

— Tibby!

Se uită în jur cu disperare, să vadă de unde venea vocea.

— Tibby! se auzi din nou.

Vocea provenea de undeva din rândul de la mijloc de pe partea stângă a amfiteatrului și îi aparținea, fără niciun dubiu, mamei ei. Tibby simți o strângere de inimă. Rămase fără aer.

Mama ei dădea din mână ca o nebună și zâmbea cu

gura până la urechi. Era foarte încântată de surpriza care-i ieşise atât de bine. Şi ce mai surpriză! Tibby se strădui să zâmbească şi ea.

— Uite-o pe...

Nu reuşi să termine fraza. Se ridică în picioare, cu intenţia de a se duce să se așeze lângă mama ei, dar nu mai erau scaune libere, iar luminile se stingeau deja pentru următorul set de filme.

În acel moment, privirea i se opri asupra lui Brian, care stătea în partea dreaptă a amfiteatrului, aproape paralel cu mama ei. Se uita la ea de parcă el ar fi ştiut dinainte unde urma ea să se așeze. Oare ştia că mama ei era acolo?

Îi spusese lui Brian că nu o interesa dacă venea şi mama ei la prezentare. Dar, dacă era să se ia după golul pe care îl simţea în stomac, nu era chiar așa de indiferentă. Mama ei bătuse atâta drum ca să îi facă o surpriză plăcută. Ştiind că inevitabilul avea să se producă oricum, Tibby aşteptă surpriza cea mare.

Înainte de filmul ei, au mai rulat două pelicule, dar nu putu nicicum să le urmărească. Al ei începu cu un prim-plan nevinovat al unei acadele roşii. Apoi muzica o luă razna şi acadeaua îşi arăta adevărata faţă malefică: imaginea se mări, dezvăluind faptul că aceasta era lipită de ceafa unui cap acoperit cu plete castanii, frumos coafate. Audienţa izbucni în râs, exact așa cum sperase Tibby că avea să se întâmple. Din păcate râsul nu avu efectul scontat: avea senzaţia că i se sparge un geam deasupra capului, acoperind-o cu mii şi mii de cioburi ascutite.

Una după alta, secvenţele delectau audienţa; ăsta era, în fond, visul oricărui regizor. Râsul deveni de-a dreptul isteric când camera urmări tocul cui al pantofilor eleganţi care se plimbau prin casă târâind după ei un

scutec.

Tibby nu se putu uita spre mama ei până la sfârșit, când deja începuse altă peliculă, care, spera ea, avea să schimbe atmosfera. Tibby se simțea ca o lașă ordinară, așa cum stătea și se uita absentă la ecranul din față. Putea să-și întoarcă privirea, dar urechile nu și le putea acoperi. Auzi un oftat din stânga ei; își dorea din tot sufletul și spera să fi fost doar o simplă părere. Trebuia neapărat să se uite la mama ei, dar nu se simțea în stare, nici măcar în întuneric. Uitându-se cu coada ochiului, observase deja că mama ei stătea cu capul plecat.

Tibby își sprijini tâmplele în palme. Cum putuse să facă una ca asta?

Alex râdea ironic de cele ce se întâmplau pe ecran, iar Tibby se simțea pierdută. Era deja pe altă lume. Nu își mai ridică privirea din pământ până când luminile nu se aprinseră, iar jumătate dintre cei prezenți plecaseră deja.

— Tibby?

— Da.

— Vii?

Se uita drept în ochii lui Alex, dar parcă vedea direct prin el. Își întoarse capul; Brian stătea în capătul rândului, așteptând-o. Când se răsuci în direcția opusă, mama ei dispăruse.

Christina nu se depărta la mai mult de câțiva metri de telefon. Când intra în baie, îl lua cu ea. Așteptă până la ora două; abia atunci își călcă pe inimă și o întrebă pe Carmen dacă o sunase cineva cât timp fusese plecată.

Carmen ridică din umeri, fără să se uite în ochii ei:

— Robotul a preluat mesajele.

Nu era chiar o minciună:

— Te referi la mesajul domnului Brattle?

Carmen ridică iar din umeri. Christina dădu abătută din cap, fără speranță. Era un comportament feminin atât

de tipic și de jalnic, încât pe Carmen o apucă din nou furia.

— Aștepti să te sune cineva anume?

Christina își întoarse privirea:

— Am crezut că poate David...

Avea vocea atât de slabă, încât nu reuși să-și mai termine fraza.

Mintea lui Carmen era plină de răutăți. O parte a creierului ei o îndemna să se închidă în cameră și să tacă. Dar nu se putu abține:

— Chiar nu ești în stare să rezisti măcar o zi fără el?

— Bineînțeles că nu despre asta e vorba...

Christina se înroși puternic:

— Să știi că nu faci decât să îmi dai un exemplu foarte prost. Îți distrugi viața pentru un tip. Stai și bocești toată ziua lângă telefon, așteptând să te sune.

— Carmen, nu e cinstit să-mi vorbești așa!

— Ba da!

Carmen nu se mai putea opri. În fond, așa fac alcoolicii după primul pahar.

— De o vreme ieși în fiecare seară. Te îmbraci în hainele mele și te săruți cu individul ăsta prin restaurante. E jenant! Nu-ți dai seama că te faci de râs?

De câteva zile, fericirea o menținuse într-o stare de bună dispoziție în care fusese capabilă să înghită toate răutățile lui Carmen. Acum începea să coboare cu picioarele pe pământ, iar Carmen se simțea satisfăcută.

Obrajii Christinei nu mai erau roz, ci plini de pete roșii. Își strânsese buzele într-o grimasă aspră:

— Ai spus niște lucruri îngrozitoare, Carmen! Și nici măcar nu sunt adevărate.

— Ba sunt! Melanie Foster te-a văzut când te sărutai cu el la Ruby Grill și a spus tuturor! Cum crezi că m-am simțit?

— Dar nu ne sărutam!

— Ba da! Ce, crezi că nu știu că te culci cu el? La biserică parcă spune că trebuie întâi să te căsătorești, și după aia poți să faci chestia asta, nu? Nu așa îmi spui mie mereu?

Asta fusese o lovitură bine calculată. Carmen știa că spusese adevărul, după expresia de șoc de pe fața Christinei parcă tocmai aruncase cineva bomba nucleară la ele în apartament. O parte din ea ar fi vrut ca mama ei să nege totul, dar Christina nu făcu decât să murmure răvășită:

— Asta nu-i treaba ta...

— Ba e treaba mea! Parcă tu erai mama, nu eu...

Acum se enervase și Christina:

— Chiar sunt mama ta!

Carmen simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Nu era încă pregătită să se arate vulnerabilă în fața mamei ei. Preferă să se retragă în intimitatea camerei și să cântărească ce se întâmpla în sufletul ei plin de amărăciune.

— Salut!

Brian apăruse ca prin minune chiar pe rândul din spatele ei. Părea să fie trist. Se uită cu insistență în ochii ei, într-o tentativă de comunicare, iar Tibby își plecă privirea. Nu voia ca el să înțeleagă ce se petrecea în sufletul ei.

Brian rămăsese în picioare, așteptând-o. Alex și Maura se holbau la el, întrebându-se, cu siguranță, cine era fraierul ăla cu ochelari oribili și cu tricou pe care scria „Star Wars”.

Tibby inspiră adânc. Trebuia să rupă cumva tăcerea:

— El este Brian, iar ei sunt Alex și Maura.

Vocea ei era ciudată, de parcă ar fi provenit dintr-un corp străin. Brian nici nu se uita la colegii ei. Rămăsese cu ochii lui negri ațintiți asupra lui Tibby; probabil ar fi fost

mai bine dacă el ar fi putut, pur și simplu, să dispară.

— Salut!

Alex i se adresează lui Brian, apoi se întoarce cu spatele spre el:

— Hai să mergem, o îndemnă el pe Tibby.

Ea dădu absent din cap și îi urmă pe Alex și pe Maura în afara amfiteatrului, fără să se mai gândească la nimic. Bineînțeles, Brian venea în urma ei.

Cei patru sfârșiră prin a intra într-un restaurant mexican, aflat câteva străzi mai încolo. Alex părea să fie iritat de prezența lui Brian, iar Maura își dădea ochii peste cap nemulțumită.

Ar fi fost potrivit ca Tibby să le explice că Brian nu era vreun dement care se ținea după ei: nu numai că era cel mai bun prieten al ei și stătea toată ziua pe la ea pe-acasă, dar, în prezent, locuia chiar în camera ei de cămin. Dar îi era imposibil. Îi era imposibil să îl privească pe Brian, cu atât mai puțin să îi pronunțe numele.

Se așezară stânjențiți în barul gălăgios. Alex reuși să comande trei beri cu ajutorul actului de identitate fals pe care și-l procurase. Se aplecă spre Tibby și ciocni cu ea:

— Bravo, Tomko, i-ai făcut praf pe toți!

Tibby știa că el vrea să o felicite, dar ei mai degrabă îi venea să plângă.

— A fost super! îl aprobă Maura.

— Ba n-a fost deloc așa, pentru că era și mama ei în sală...

Brian se apropie de Tibby. El considera că, dacă Alex și Maura era prietenii lui Tibby, trebuia să le explice cum stătea situația. O bătu ușor pe umăr. El chiar suferea pentru ea.

Alex bea de zor bere, fără să dea semne că a înțeles cuvintele lui Brian:

— Vrei să zici că filmul ei n-a fost bun? A fost al naibii

de amuzant!

— Ba nu!

Brian dădu dezaprobat din cap. El nu făcea decât să fie sincer, la urma urmei...

— Care naiba e problema ta? se răsti Alex.

— Îmi fac griji pentru Tibby.

— Oh, îți faci griji pentru Tibby!?! Da' ce prieten bun ești tu! De ce nu te cari tu frumușel să-ți faci griji în altă parte?

Disprețul lui Alex răbufnise atât de violent, încât Tibby parcă-l simțea pe propria piele.

Brian se uită la Tibby. „Hai să mergem, Tibby. Doar suntem prieteni, nu?”

Dar Tibby privea în gol, fără să scoată un cuvânt; îi era imposibil. Alex se apropie și mai tare; era nervos și pus pe harță:

— Ce, n-ai înțeles bine? Ți-am zis să te cari!

Brian îi mai aruncă o privire plină de amărăciune și plecă. Ochii lui Tibby se umplură de lacrimi. Cum putuse să facă una ca asta? își lăsă mâna pe genunchi. Simți sub degete materialul Pantaloniilor Călători și cusăturile pe care le făcuse chiar ea cu atâta grijă la sfârșitul verii trecute. Se uită la inima pe care o cususe cu roșu și o atinse cu degetul; avea ochii prea înlăcrimați pentru a putea citi cuvintele pe care le brodase dedesubt, dar își amintea foarte clar cum stătuse ore în șir, amorțită, pe veranda din spatele casei și cususe încontinuu cu degetele ei neîndemânatic. În cele din urmă, reușise să țeasă o inimă strâmbă și câteva cuvinte: „Bailey a fost aici”.

Oare fusese Bailey lângă ea vreodată? Exista vreo dovadă în sensul ăsta? Tibby nu-i simțea deloc prezența în momentul ăsta: inima ei era pustie. Își ridică mâinile la obraji; trebuia să-și susțină capul în mâini.

Alex, care încă se mai uita disprețuitor după Brian, se

întoarse spre ea și o întrebă pe un ton critic:

— Deci, care-i treaba cu Pantalonii ăștia?

Dacă ai semnat mărcini, să nu mergi desculț.

Proverb italian

Tibby îl conduse pe Earl, Pontiacul ei iubit, spre nord. Când se opri în Front Royal la benzinărie, își scoase agenda. Deși era foarte ciudat, ea nu fusese niciodată la Brian acasă, dar avea adresa lui. Când Nicky împlinise trei ani, insistase să-i trimită personal lui Brian invitația la petrecerea lui.

Ajunse la Bethesda pe la zece și jumătate. Cartierul lui Brian era la mai puțin de un kilometru distanță de casa ei, dar casele de-aici erau mai mici și mai noi. Se învârti puțin pe străzi până când o găsi. Era o casă de cărămidă roșie cu un singur etaj.

Întotdeauna o scosese rădăcină din sărite tufele perfect aranjate din grădina ei sau ghivecele cu flori viu colorate de la ferestre, dar casa asta posomorâtă și sărăcăcioasă nu părea deloc mai primitoare. Singura lumină care se întrezărea era albăstruie și provenea de la un televizor.

Tibby bătă încet la ușă. Era târziu, iar ea era o străină pentru familia asta. Așteptă câteva minute, apoi bătă iar.

Îi deschise un bărbat corpulent și chel. Părea să fie pe jumătate adormit.

— Ce dorești?

— Ăă, Brian e acasă?

— Nu.

Se vedea de la o poștă că îl deranjase.

— Știți cumva pe unde e?

— Nu. N-a mai dat pe-aici de câteva zile.

Tibby își dădu seamă că bărbatul era tatăl vitreg al lui Brian.

— Credeți că... mama lui ar putea să-mi spună unde

este?

Bărbatul nu mai avea deloc răbdare:

— Nu.

— Bine. Mă scuzați că v-am deranjat.

Se urcă în mașină și își lăsă capul pe volan, îi părea atât de rău pentru Brian...

Conduse încet spre sala lui preferată de jocuri de pe bulevardul Rogers. Era ora închiderii, iar el nu era acolo. Conduse mai departe spre parcul micuț unde veneau uneori după ce jucaseră Dragon Master toată după-amiaza.

Îl văzu de departe: o siluetă întunecată, pe o bancă. Rucsacul și sacul de dormit le avea lângă el.

Se apropie încet cu mașina, dar, din păcate, Earl făcea mare tărăboi în seara asta. Brian își ridică privirea și o văzu. Își luă sacul de dormit și rucsacul și plecă.

Tibby nu se simțea în stare să se întoarcă acasă. Nu putea să se uite în ochii mamei ei. Era prea târziu să meargă la Carmen sau la Lena. Oricum era o persoană prea îngrozitoare ca să merite acest lucru.

Inima țesută pe Pantaloni o privea acuzator și o făcea să plângă. Nu putea să o mai vadă în fața ochilor. Își dădu jos Pantalonii și se hotărî să meargă apoi la Lena. Era liniște și întuneric. Împachetă Pantalonii cât de strâns putu și îi îndesă în cutia poștală. Apoi se urcă în mașină și conduse înapoi la Williamston, copleșită de rușine și îmbrăcată doar în lejeria de corp.

Lena zăcea pe podeaua camerei ei, plângându-și de milă și urând cam pe toată lumea pe care o cunoștea.

Dacă ar fi putut să se apuce de pictat, asta ar fi făcut. Când picta sau când desena, se simțea bine. Dar erau momente când te simțai groaznic și ai fi vrut să te simți mai bine și erau momente când te simțai groaznic și nu voiai decât să te simți groaznic în continuare. Oricum nu exista nimic frumos pe lume...

Era o zi de iulie atât de toridă, cum numai în Washington poate fi. Tatăl ei nu era de acord cu aerul condiționat, pentru că era grec, iar mama ei ura ventilatoarele care se montau la fereastră, pentru că făceau prea mare gălăgie. Lena se dezbracă și rămase doar în sutienul cu push-up (primit de la Carmen, care și le cumpăra mereu prea mici) și o pereche de boxeri albi. Își aranjă ventilatorul ei micuț în așa fel încât să bată direct spre capul ei.

Lena iubea la nebunie să o enerveze și să o provoace pe mama ei, dar se simțea groaznic după ce se certau. Se simțea groaznic pentru că își vărsase nervii pe Tibby. Ura faptul că relația dintre mama ei, Christina și Alice era mai tensionată decât oricând. Îl ura pe Kostos și pe prietena lui cea nouă. O ura și pe Effie, care n-avusese altceva de făcut decât să o anunțe și pe ea despre cei doi (o adora, în schimb, pe bunica, pentru că ea nu putea s-o suferă pe prietena lui Kostos).

Lena nu putea să suporte certurile. Nu-i plăceau țipetele și telefoanele trântite în mijlocul conversației, îi plăceau tăcerile prelungi care urmau certurilor, dar nici pe-aslea nu le suporta mai mult de trei zile.

Lena era un om cu tabieturi. Mâncase unt de arahide întins pe pâine albă la ultimele ei 307 mese de prânz. Nu o stimula deloc schimbarea.

Se auzi soneria. Nici gând să coboare. Să deschidă Effie.

Așteptă și ascultă cu atenție. Bineînțeles că Effie se grăbi să deschidă. Lui Effie îi plăceau la nebunie vizitele și conversațiile la telefon. Apoi o auzi pe sora ei țipând încântată. Lena se chinui să tragă cu urechea. Cine ar fi putut să fie? Effie nu țipa niciodată când venea curierul, dar nu poți să știi cum se schimbă omul. Sau poate era vreuna dintre prietenele ei, cu o tunsoare nouă... O chestie

de genul ăsta ar putea-o face pe Effie să țipe.

Lena se concentrează asupra vocilor. Se străduie să-l audă pe musafir, dar nu reușe să deslușească nimic. Faptul că Effie vorbea de zece ori mai tare decât restul oamenilor n-avea cum să o ajute.

Acum se auzea clar cum urcau treptele. Pașii nu erau repeziți, cum se auzea de obicei când Effie tropăia pe scări împreună cu vreo prietenă de-ale ei. Cea de-a doua persoană era mai greoaie și mai înceată. Oare era un băiat? Adică Effie urca la ea în cameră în miezul zilei cu un băiat?

Lena distinse o voce. Chiar era un băiat! Effie se ducea cu un băiat la ea în cameră și probabil că intenționau să se și sărute!

Brusc, își dădu seama că pașii nu se auzeau mergând spre camera lui Effie, așa cum crezuse ea. Veneau chiar spre ușa de la camera ei. Și de-abia atunci își dădu seama că ușa era deschisă și simți cum o cuprinde panica. Era aproape dezbrăcată, ușa era deschisă și un băiat venea să o viziteze. Mă rog, n-avea cum să prevadă o situație de genul ăsta. Putea să numere pe degete de câte ori un băiat urcase la ele în cameră. Părinții ei erau foarte severi în privința asta.

Lena încremenise. Pașii se apropiau tot mai repede. Dacă se repezea să închidă ușa, sigur o vedeau. Dacă rămânea pe podea, tot o vedeau. Dacă se ridica să-și caute un halat...

— Lena?

Când auzi vocea aproape isterică a lui Effie, Lena sări în picioare.

— Lena!

Într-adevăr, Effie apăruse în pragul ușii. Era și un băiat cu ea. Un băiat înalt, foarte arătos, pe care îl cunoștea foarte bine. Effie își duse palma la gură când

văzu cât de sumar îmbrăcată era sora ei. Băiatul rămăsese fascinat și amuzat totodată de ceea ce văzu. Nu își plecă ochii cât de repede s-ar fi cuvenit.

Lena simți că i se face rău. Inima îi bătea nebunește; de emoție, nu mai putea să respire. Avea senzația că din corpul ei iese toată căldură acumulată, ca un abur.

— Kostos...

După ce îi șopti numele cu o voce stinsă, Lena îi trânti ușa în nas.

Bridget știa pe dinafară programul Gretei. Luni seara juca bingo la biserică. Miercurea, bridge cu vecinele de peste drum. Azi era joi, adică ziua când Greta se ducea la Safeway la cumpărături și apoi gătea friptură. În fiecare lună, în cea de-a treia zi de joi, fiul ei, Pervis, venea la cină tocmai din Huntsville, iar Greta cumpăra câte o friptură. Bridget se oferă să o însoțească. Atracția pe care o exercita asupra ei supermarketul se rezuma la răcoarea de la raionul de carne. Era o fată cu gusturi simple...

— Ce profesie are băiatul tău?

Bridget urmărea leneșă cum se succedau cu repeziciune semnele de circulație pe autostradă.

— Servicii de curățenie la Centrul Spațial al Statelor Unite. Adică face parte din personalul de serviciu. Curăță și lustruiește podelele.

— Aha...

Tot ce-și aducea aminte despre unchiul Pervis era că stătea mereu închis la el în cameră și studia cerul cu ajutorul telescopului. Mai demult, venise în vizită în Washington și dormise la ei o noapte. Era singura dată când venise la ei acasă. Își montase telescopul și o lăsase și pe ea să se uite prin el. Pervis vedea imagini clare pe cer, iar Bridget vedea numai haos.

— Tatăl lui și cu mine am pus deoparte niște bani, iar când a împlinit nouă ani l-am trimis într-o „tabără

spațială". Cred că i-ar fi plăcut să rămână acolo. Asta îl face fericit.

— S-a căsătorit?

— Nu. E tare timid când vine vorba de fete. Nu cred că o să se căsătorească vreodată. Își pierde vremea cu prietenii lui care lucrează la un post de radio de amatori. Cam la asta se rezumă viața lui socială.

Bridget dădu din cap. Pervis își împlinise visul de a lucra la Centrul Spațial, dar își petrecea tot timpul privind în jos și lustruind dușumelele. Discuția despre Pervis o făcu să se gândească la Perry, tizul lui, care îi semăna în multe privințe, mai puțin prietenii ciudați. Bridget reușise, în sfârșit, să vorbească cu Perry la telefon seara trecută; era curios să afle câte ceva despre Greta, dar, în același timp, era rezervat. N-a vrut să-i pomenească nimic despre Marly.

La supermarket, Greta se orientă doar spre raioanele unde avea treabă, înarmată cu un cărucior și cu tot felul de cupoane de reduceri, în timp ce Bridget se plimbă la întâmplare printre șirurile lungi de produse refrigerate și gândindu-se la lucruri cu totul ciudate.

Se gândi la Perry și la tatăl ei. Tragedii de genul ăsta uneau unele familii, dar nu și pe-a ei. Tatăl ei refuza să discute despre ceea ce se întâmplase. Refuza să vorbească despre orice ar fi putut avea legătură cu moartea mamei ei. Erau atâtea subiecte interzise la ei în casă, încât după un timp încetaseră să mai comunice prea des.

Și-l imagină pe tatăl ei, cum venea de la școală și se așeza la birou. Își punea căștile pe urechi și asculta postul național de radio. Niciodată nu asculta radioul fără căști, nici măcar atunci când era singur.

Perry își petrecea tot timpul în fața calculatorului. Juca niște jocuri extrem de complicate pe Internet. Își petrecea mai mult timp cu străini decât cu oamenii pe care

îi cunoștea. Bridget uita uneori că locuiesc în aceeași casă; parcă nici nu erau gemeni.

Știa foarte bine că situația lor era tristă. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se fi străduit ceva mai mult cu Perry și cu tatăl ei. Poate că ar fi reușit să-i facă să se comporte ca o familie, iar casa lor poate că ar fi semănat mai mult cu un cămin adevărat. Ei, în schimb, păreau să plutească în imponderabilitate prin casă, fără să se întâlnească vreodată, îndepărtându-se din ce în ce mai mult unul de celălalt.

Lena se plimba prin cameră cu obrajii în flăcări. Kostos era aici. Kostos era la ea acasă, în came și oase. Viu, întreg și nevătămat.

Oare era adevărat? Dacă avea o cădere nervoasă și își imaginase totul? Nu era totuși chiar atât de cald, nu?

Visase momentul ăsta. Îl visase pe el. I se înmuiau genunchii la gândul că totul putea fi doar o simplă iluzie. Își dorea atât de mult să fie adevărat...

Era neschimbat. Ba nu! Arăta mult mai bine...

Și o văzuse în sutien! Doamne, ce chestie!

În afară de mama ei, de sora ei și de cele trei prietene pe care le avea, nu o mai văzuse nimeni dezbrăcată. Era o fată timidă. Da, timidă! Nu suporta nici măcar cabinele de probă care nu aveau uși până jos. Și Kostos o văzuse de două ori dezbrăcată!

Kostos era la parter, la ea în casă! Effie îl condusesese înapoi la parter. Erau în bucătărie, în cazul în care el chiar era acolo în came și oase și toată întâmplarea asta nu era un vis.

A venit să o vadă pe ea, a făcut atâta drum! Ce înseamnă lucrul ăsta? Stați puțin! Dar el are o prietenă! Asta ce mai înseamnă?

Lena ajunsese să se învârtă într-un cerc atât de mic, încât o apucase ameteala. Renunță așadar să se mai

plimbe prin cameră și porni spre ușă.

„Hei, îmbracă-te! Uitasem...”

Pantalonii Călători stăteau răbdători pe scaunul de la birou. Poate că ei știau ceva despre toată treaba asta... Oare prevăzuseră totul? Lena îi privi cu suspiciune atunci când îi îmbracă. Oare ce intenții aveau Pantalonii? Dacă voiau ca ea întâi să sufere, și abia după aceea să fie fericită? Nu, nu se poate...

Se îmbracă într-un tricou alb și aruncă o privire în oglindă. Fața îi lucea de transpirație. Avea părul murdar și o infecție la ochi. „Aoleu!”

Dacă el și-o aducea aminte frumoasă, iar când o văzuse în halul ăsta își spusese: „Doamne, ce s-a întâmplat cu ea? De ce am bătut eu atâta drum până aici?”

Ce mai încoace și-ncolo, arăta îngrozitor! Dacă el nici măcar n-o mai aștepta în bucătărie? Probabil că o luase la goană zicându-și „Mamă, da’ ce se mai schimbă lucrurile!” Până acum putea să fi ajuns deja la Friendship Station, ca să ia autobuzul.

Disperată la culme, Lena se rujă, dar mâinile îi tremurau prea tare ca să respecte conturul buzelor, în plus, rujul era portocaliu. Groaznic! Se repezi în baie și îl șterse, apoi se spală pe față, ca să nu îi mai lucească tenul atât de tare. Își strânse părul murdar la spate, într-o coadă.

Și ce dacă el o găsea urâtă? Dacă de lucruri de genul ăsta îi păsa lui, foarte bine! Oricum el avea deja altă prietenă...

Dezamăgită, Lena se uită totuși în oglindă. Bunica spusese că ea era mai frumoasă decât noua lui prietenă. Dar ce știa ea... Bunica ei credea că Sophia Loren era cea mai sexy femeie din lume. Acum, nu mai avea nicio importanță ce credea bunica. Sigur nu era mai frumoasă decât noua lui prietenă!

Lena se forță să nu mai facă ronduri prin cameră. Trase adânc aer în piept, probabil pentru prima oară după vreo zece minute.

„Liniștește-te! Trebuie să te liniștești!” Trebuia să stăvilească gândurile care o luaseră razna rău de tot. „Potoliți-vă!”

„Oof! Totul merge bine”.

Kostos era jos. Trebuia să coboare până la el și să îl salute. Asta trebuia să facă.

„Să respirăm. Da. Sunt calmă”.

Lena se împiedică în capul scărilor, așa că se prinse de balustradă, ca să nu se rostogolească până jos. Mai respiră adânc de câteva ori. Apoi se îndreptă spre bucătărie.

Era așezat la masă. Era și mai... ei, știți voi cum.

— Bună, o salută el, adresându-i un zâmbet discret.

Oare chiar îi tremura tot corpul sau doar i se părea ei? Picioarele desculțe îi transpirau abundent. Dacă aluneca și cădea din cauza transpirației?

El o privea, iar ea îl privea pe el. Își imaginează cum o învăluia un norișor de romantism care îi conferea o aură luminoasă de inspirație, iar ea avea să spună niște lucruri pline de înțelepciune. Mda... în curând o să vină și inspirația...

Ce naiba! Erau un băiat și o fată... Mă rog, el era un băiat cu altă prietenă. Destinul trebuia să-și facă simțită prezența până acum, nu?

Stătea și se uita la el. Până și Effie părea să fie îngrijorată pentru ea.

— Stai jos! se răsti ea la Lena.

Și se supuse imediat. Oricum nu mai avea încredere în propriile picioare.

Effie o servi cu un pahar cu apă. Kostos avea deja unul. Nu îndrăzni să atingă paharul de teamă că mâinile îi

tremurau prea tare.

— Kostos lucrează în New York luna asta. Nu e extraordinar?

Lena își dădu seama, brusc, cât de mult își iubește sora. Effie întotdeauna avea grijă de ea.

Lena dădu aprobator din cap, încercând să prelucraze informația primită. Nu știa dacă nu cumva vocea avea să o trădeze, așa că preferă să păstreze tăcerea.

— Un vechi prieten al tatălui meu conduce o agenție de publicitate aici. Mi-a oferit slujba asta acum câteva luni. Acum că bunicul se simte mult mai bine, m-am gândit că n-ar strica să fac o încercare.

Kostos vorbea cu Effie, dar ochii îi rămăseseră ținuiți asupra ei, ea care era deja amețită de puzderia de gânduri care i se învălmășeau prin minte. Ce bine ar fi fost să aibă câte un cap pentru fiecare dintre gândurile astea! Era pentru prima dată că îl auzea pe Kostos vorbind despre tatăl lui. Trata subiectul cu atâta curaj și sinceritate, încât Lena simți o strângere de inimă.

În plus, mai era chestia asta cu slujba în New York. De ce nu-i spusese și ei? Oare plănuia toate astea încă dinainte să se despartă? Se gândise și la ea când acceptase oferta?

— Întotdeauna mi-am dorit să văd orașul Washington. Toate amintirile mele din copilărie sunt legate de muzeul Smithsonian. Bunica a crezut că așa o să păstrez legătura cu rădăcinile mele americane, continuă el, zâmbind mai mult pentru sine.

Așadar era limpede că nu făcuse atâta drum doar ca să o vadă pe ea. Ce dezamăgire! Nu venise la

Washington ca să o vadă pe ea, dar în casa asta n-avea pentru cine altcineva să vină. Măcar atâta, nu? Sau poate se împiedicase pur și simplu de pragul lor în drum

spre metrou... Nu mai rămânea decât să apară de undeva din neant și prietena lui, iar imaginea era completă.

— Sper că nu v-am deranjat pentru că am venit neanunțat. Se pare că locuiți chiar lângă casa unde sunt eu cazat.

„De ce mi-am imaginat oare mai mult de-atât?” Pe Lena o năpădiră gânduri sumbre.

— Îmi pare rău dacă am picat într-un moment nepotrivit.

I se adresă direct ei, cu o luminiță năstrușnică în priviri. Dacă n-ar fi știut că nu-i mai păsa de ea, privirea i s-ar fi părut chiar insinuantă.

— Unde stai?

— La niște prieteni de familie. Știi tu cum sunt grecii - suntăm prăștiați peste tot în lume. Cunoașteți familia Sirtis de pe Chevy Chase?

— Da, sunt prieteni cu părinții noștri, îi răspunse Effie.

— Ei s-au hotărât să-mi arate tot ce e de văzut în Washington și să fac cunoștință cu toate familiile de greci din Washington, Maryland și Virginia.

Effie dădu din cap înțelegătoare:

— Și cât timp stai?

— Doar până duminică.

Lena ar fi vrut să-i arunce cu o farfurie în cap. Îi venea să plângă. De ce se comporta de parcă nici n-ar fi cunoscut-o prea bine, de parcă nici n-ar fi fost prieteni? De ce nici măcar nu o sunase ca să o anunțe că vine? De când nu-i mai păsa de ea?

Lena simți că o podidesc lacrimile. Doar se sărutaseră și îi spusese că o iubește. Iar ea nu mai simțise pentru nimeni ceea ce simțise pentru el.

„Tu i-ai dat papucii!” îi aminti acuzator vocea din mintea ei, care era o combinație între Effie și Carmen.

„Dar asta nu-ți dă dreptul să nu mă mai iubești!” îi veni ei să strige.

„Sunt o persoană pe care o poți uita chiar atât de ușor?”

Îi venea să fugă la ea în cameră, să ia toate scrisorile din cutia de pantofi și să i le arunce în față. „Vezi? Nu sunt un nimeni!”

Kostos se ridică.

— Trebuie să plec, ca să pot ajunge la Muzeul Național înainte de a se închide.

Lena își dădu seama că ea nu scosese niciun cuvânt până acum.

— Ne pare tare bine că te-am văzut, adăugă Effie cu o expresie chinuită pe chip.

Se uită la Lena ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Cât de lașă poți să fii?”

Cele două fete îl conduseră până la ușă:

— La revedere!

Când ieși, Kostos n-avea ochi decât pentru Lena.

Ea îi întoarse o privire îndurerată. Era convinsă că undeva, în adâncul sufletului, ea îi făcea cu ochiul lui Kostos și îl invita să mai rămână. Fuseseră despărțiți atâtea luni, tânjind unul după celălalt, dorindu-și cu ardoare să primească un telefon, o scrisoare sau poate chiar o fotografie. Acum era aici, lângă ea, atât de aproape, încât ar fi putut să-l sărute, și arăta atât de bine! Doar că el voia să plece, iar ea n-o să-l mai vadă niciodată.

Kostos se îndreptă spre ușă și pași afară. Se îndepărtă încet pe alee. Pleca pentru totdeauna. Întoarse capul și se mai uită înapoi spre ea încă o dată.

Atunci Lena alergă la el, îl luă de nună și își lăsă lacrimile să curgă în voie. Puțin îi păsa dacă o vedea plângând:

— Te rog, nu pleca!

Ar fi vrut să facă toate lucrurile astea, dar ea, de fapt, alerga înapoi în camera ei și se puse pe bocit.

Vă rog să-mi mai dați o șansă!

Nick Drake

Tibby nu se simțea în stare să mai stea în camera ei nici măcar cinci minute. Trecuseră deja aproape 24 de ore insuportabile de când se întorsese din Washington. Ura camera ei de la internat. Ura tot ceea ce făcuse și simțise cât timp a stat în această cameră. Nu se putea hotărî să se așeze pe pat. Nu exista niciun loc în care să se simtă în siguranță, iar propria conștiință era locul cel mai periculos. Vocea aia din adâncul sufletului o bântuia și o muștraluia întruna; oricât ar fi amenințat-o, nu voia să tacă sub nicio formă.

De disperare, se urcă în mașină și pomi spre Washington. Nu avu nicio idee unde anume dorea să ajungă până când nu se trezi pe bulevardul Macarthur, lângă statuia Gigantului.

Se pomeni apoi într-o florărie cu un buchet de garoafe ofilite în mână. Conștiința nu o lăsă să-și ducă gestul până la capăt. Florile oricum mor și, în plus, ei nu-i plăceau, așa cum nu-i plăcuseră nici lui Bailey. Apoi îi veni brusc o idee: ele două avuseseră totuși o preferință comună.

Tibby se duse la supermarket și cumpără o cutie de un galben strălucitor cu cereale Cap n Crunch cu fructe de pădure. Parcă mașina în capătul cimitirului și o porni pe potecă, de-a lungul movilelor micuțe, luând cu ea și cutia de cereale. Pământul era moale, iar pantofii i se afundau la fiecare pas. I se păru neplăcută senzația, așa că se opri să se descalțe. Era mai simplu desculță pe iarbă.

De când nu mai fusese pe-aici, pe mormântul lui Bailey puseseră o piatră funerară. Arăta ca toate celelalte pietre funerare.

Tibby rezemă cutia galbenă de marmura gri. Nu putea totuși să o lase așa. Culorile erau prea vesele pentru un cimitir. Deschise cutia și scoase punga din ea. Așa era mai bine. Cutia goală o îndesă înapoi în sacoșa de plastic.

În măsură ce stătea acolo cu ochii lipiți de piatra funerară, simți cum o cuprinde îngrijorarea. Scoase carioca din geantă și, pe spatele pietrei funerare, cu litere mici, mici de tot, dar frumos caligrafiate, scrise Nu voia ca Bailey să stea singură acolo și, oricum, trebuia să fie și Mimi amintită într-un fel.

Se așeză pe iarbă. Hainele i se udară de-a binelea, dar nici că-i păsa. De tălpile goale i se lipiseră fire de iarbă proaspăt cosită. Se răsuci așa încât să-și lipească obrazul de pământ.

— Bună! murmură ea.

Lacrimile i se prelingeau și ajungeau pe pământ. Ar fi vrut să se poată prelinge și ea odată cu ele.

„E mai bine acolo unde ești tu?” Asta ar fi vrut s-o întrebe pe Bailey.

Oare cum de ajunsese Tibby să se îndepărteze atât de tare? Unde fusese până acum? De când murise Bailey, parcă trăise viața confuză și străină a unui amnezic. Întinse mâna și atinse piatra rece.

„Vreau să-mi aduc aminte! Nu mai știu cum trebuie să trăiesc”.

Își lipi urechea de pământ și ascultă.

— Lenny, tu ai fost cea care s-a despărțit de el! spuse Bee cu blândețe, după ce îi ascultase toate văicărelile, în ciuda faptului că era miezul nopții.

— Dar nu eu sunt cea care a dat totul uitării.

Bee tăcu pentru o clipă, apoi, cu o voce cât se poate de mieroasă, îi spuse:

— Len, atunci când te despați de cineva, e ca și cum ți-ai dori să uiți de el. Adică, pur și simplu nu mai vrei să fii

cu persoana respectivă.

— Poate că nu asta am vrut.

— Dar poate că el asta a înțeles.

— Tot nu trebuia să se repeadă să-și caute altă prietenă! se răsti Lena pe un ton acuzator.

De data aceasta, Bee o întrerupse:

— Tu te-ai despărțit de el! Am văzut scrisoarea, în condițiile astea, are voie să-și caute altă prietenă. Așa e corect. Știu că ești tristă și îmi pare tare rău, dar trebuie să te gândești cum a văzut el lucrurile.

— Și acum ce-ar trebui să fac?

Lena simțea că trebuia neapărat să facă ceva. Era atât de disperată, încât nu putea să-și mai suporte propria persoană. Prefera să se dea cu capul de pereți decât să îndure chinurile prin care trecea.

Tocmai de-asta se despărțise de el. Ca să nu fie nevoită să treacă prin așa ceva. Să nu mai simtă dorința asta care nu se concretiza niciodată. De ce ieșise totul pe dos?

— Lena?

— Da.

— Mai ești la telefon?

— Da.

— Știi ce trebuie să faci?

— Nu, minți ea.

— Ia gândește-te puțin!

Lena se gândi. Știa prea bine ce avea de făcut, dar îi era imposibil să recunoască.

— Nu pot, răspunse ea disperată.

— Bine.

— Mamă! Mamă?

Tibby o zgâlțâi pe mama ei. Alice își deschise ochii dezorientată. Era ora trei dimineața. Se ridică din pat.

Observând privirea întrebătoare a lui Tibby, mama ei

o mângâie instinctiv pe obraji. Alice era îngrijorată că Tibby nu era unde ar fi trebuit să fie și își aminti cât de mult o iubea înainte să-și aducă aminte cât de supărată era pe ea.

Tibby o îmbrățișă puternic. Suspinele ei erau uscate și stinse. „Primește-mă înapoi! Vreau să fiu din nou fetița ta!”

În noaptea în care s-au certat, Carmen stătuse ore în șir închisă în camera ei, în întuneric. La un moment dat, auzi o conversație în șoaptă din camera mamei ei. Carmen își dădu seama că vorbea cu David. Reușise să calce în picioare relația fragilă a mamei ei și telefonul pierdut era picătura care umpluse paharul. Carmen ascultă cu o satisfacție diabolică și vinovată cum Christina se despărțea foarte supărată de un David nedumerit. Simțea clar tot ce se întâmpla în camera de alături, fără să fie nevoie să audă cuvintele.

Mai târziu, în seara aceea, Carmen se duse la bucătărie să-și ia un pahar cu suc, dar nu se putu abține să nu arunce o privire în camera mamei ei. Își întoarse repede privirea, dar observase deja chipul înlăcrimat și ochii umflați.

A doua zi, mama ei veni de la serviciu direct acasă și pregăti friptură de pui. Mâncară în tăcere.

Marți seara, Christina se plânse că o doare capul și nu mai ieși din camera ei. Carmen se furișă în bucătărie după înghețată și observă că una dintre cutiile cu Ben and Jerry dispăruse deja.

Miercuri seara, Carmen se duse în vizită la Tibby și se simți vinovată că o lăsase pe mama ei singură acasă. Când se întoarse, prin peretele de la dormitor se auzea melodia de final a serialului Prietenii tăi.

David și Christina nu se mai sunau. Se părea că toată povestea se sfârșise de-a binelea. Carmen își dorise atât de

mult să le strice relația, și iată că izbutise.

Of, Bee,

Îți mai aduci aminte de vara trecută, când am fost supărată pe tata și pe Lydia? Mai știi că m-am supărat atât de tare, încît aș fi vrut ca toată lumea să sufere la fel ca mine?

Și mai știi tu că există două feluri de oameni: cei care învață din greșelile pe care le-au făcut și cei care nu învață nimic? Ia ghicește din care categorie fac eu parte!

Știu că tu găsești mereu un motiv ca să mă iubești, deși sînt o persoană groaznică. Sper că încă îmi mai acorzi o șansă.

Cu drag și disperare,

Carma

Sâmbătă, Bridget alergă puțin înainte de meciul de fotbal. Ajunsese să alerge cam șase kilometri. Alerga încet, dar era o schimbare. Când ajunse la teren, era transpirată și murdară, dar fericită. Numai alergatul o putea face atât de fericită.

Se așază la locul ei, pe marginea terenului. Billy o căuta cu privirea, iar când o observă, păru să fie ușurat. În primul sfert de partidă, trecu de mai multe ori pe lângă ea, ca să vadă dacă avea să-i dea vreo indicație. Bee nu făcu decât să-l încurajeze prin gesturi.

La sfârșitul primei reprize, Burgess era condusă cu 1 la 0. Billy veni spre ea:

— Ce părere ai?

Bridget se distra de minune:

— Cred că mijlocașul vostru e un dezastru.

Billy păru alarmat:

— Chiar așa?

— Pe bune!

— De ce?

— Păi, n-aveți decât să-i spuneți lui Corey că, dacă nu e-n stare să paseze, mai bine să se apuce de tenis.

Billy o părăsi pentru câteva clipe și reapăru împreună cu Corey, căruia îi dădu un brânci spre Bridget.

— Ascultă ce are de spus! îl instrui Billy.

— Corey, fii atent!

— Mda.

— Dă pase! Te descurci binișor în rest, dar, cum nu ești în stare să dai un gol, trebuie să dai pase.

Pe chipul lui Corey se așternu indignarea:

— Are dreptate, adăugă Billy cu o expresie solemnă.

Se auzi fluierul arbitrului, așa că Billy îl trase pe Corey înapoi pe teren. Bridget observă imediat cum băiatul începu să le paseze colegilor de echipă.

Ăsta era un lucru pe care Bridget îl admira la băieți: știau cum să facă față unei insulte.

Burgess câștigă cu 2-1. După fluierul final, începu hărmălaia obișnuită de urale și de aplauze. Bridget se alătură și ea suporterilor. Toți puștii de liceu se adunară pe teren ca să iasă în oraș, la distracție. Corey deja se săruta cu prietena lui lângă poartă. Billy se îndreptă spre ea:

— Vrei să mergi și tu cu noi?

Bridget se gândi câteva secunde. Era drăguț din partea lui să o invite, dar nu o făcuse în așa fel încât să-și dorească să meargă. O invitasе din recunoștință. Recunoștința, interesul sau atracția sunt lucruri diferite.

— Nu, dar îți mulțumesc că m-ai invitat!

Bridget preferă să pornească la plimbare pe autostrada 65. Niște tineri cam de vârsta ei o depășiră în viteză. Erau înghesuiți toți într-o mașină decapotabilă, iar

ea era tot singură. Știa ce părere își făceau ei când o vedeau așa, dar nu-i păsa. Unele fete pur și simplu nu pot să stea singure. Asta nu era valabil și pentru Bridget. Ea întotdeauna mergea singură la film, la restaurant, chiar și la petreceri. Avea trei prietene pe care le iubea cel mai mult pe lumea asta, dar prefera să fie singură decât să se cramponeze de niște oameni la care nu ținea cu adevărat.

Când ajunsese la Wal-Mart, își cumpără fel și fel de lucruri, dintre care cel mai important era mingea de fotbal. Făcu autostopul și se întoarse în oraș. Coborî din mașină în fața tribunalului, și picioarele o purtară fără să vrea la terenul de fotbal. Se lăsase deja întunericul, dar erau câteva reflectoare care luminau un petic de iarbă.

Emoționată, Bridget scoase mingea din cutie și o mirosi. Ochii îi erau în lacrimi. O lăsă apoi să cadă pe pământ. Era frumoasă așa, curată, dar era frumoasă și plină de praf.

Renunțase la fotbal anul trecut în noiembrie, pentru că se săturase ca oamenii să se tot bazeze pe ea. Trecuse printr-o perioadă în care tot ce-și dorise era să doarmă. Toată toamna și toată iarna fostele ei colege de echipă o priviseră de parcă și-ar fi amputat singură picioarele.

Dar ea iubea fotbalul în continuare. Îl iubea din tot sufletul. Îi lipsise atât de mult! Corpul ei simțea acut nevoia de a se mișca iar.

Visase de atâtea ori momentul când avea să atingă iar o minge de fotbal. O lovi, și mingea se rostogoli ușor. O mai lovi o dată. Un nor de prai se ridică de pe pământ. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. O luă la fugă în urma ei. Lovi iar mingea, apoi alergă și lovi. Mingea descria hexagoane și pentagoane fantastice, care o hipnotizau. Era plăcut.

Doar de-atât avea nevoie. Nu simțea lipsa meciurilor, a antrenorilor, a mulțimii care aplauda sau a vânătorilor de

talente. Îi lipsise doar jocul în sine.

— Nu s-a mai dat jos din pat de trei zile. Mă simt groaznic. Aș vrea să o pot ajuta cu ceva, dar nici nu se uită la mine.

Carmen se lamenta de zor sorbind din cafeaua cu lapte. Tibby o asculta, dar nu așa cum i-ar fi plăcut ei. Nu dădea aprobator din cap și nici n-o compătinea. Stătea tăcută, fărâmițându-și cornul între degete, în cele din urmă, Tibby își ridică privirea:

— Carma!

— Da?

— I-ai spus?

Carmen îndepărtă capacul de pe paharul de plastic.

— Ce să-i spun?

— Că a sunat-o David sâmbăta trecută!

Carmen păru surprinsă. Doar își recunoscuse deja vina pentru chestia asta!

— Nu!

— Și crezi c-ai să-i spui vreodată?

— Să-i spun?

— Da.

Carmen aruncă o privire pe panoul mare, unde era afișat meniul, într-o încercare de a schimba subiectul.

— Hei! Carma!

— Mda...

Carmen tocmai cântărea diferența de preț dintre un capuccino mediu, unul mare și unul extra. De ce naiba nu mai exista capuccino mic? Când comandai un capuccino, dacă tu cereai unul mic, vânzătoarea se uita la tine de parcă erai tâmpit. Apoi te întreba pe un ton superior: „Vrei să zici un capuccino mediu, nu?” „Mic e un cuvânt relativ, ca atâtea altele!” Așa ar fi avut chef Carmen să urle la toate vânzătoarele astea!

— Carma!

— Hm...

Tibby o privea cu o expresie atât de sinceră, încât Carmen își dădu seama că de data asta trebuia să o asculte.

— Poate că ar trebui să-i spui. Nu mai poți să reperi nimic, dar poate că o să se simtă mai bine.

— Cine să se simtă mai bine? Întrebă Carmen suspicioasă.

— Ea. Chiar și tu. Amândouă.

— De parcă tu ai fi expertă în domeniul relațiilor mamă-fiică.

Cuvintele îi zburaseră din gură fără să-și dea seama. Tibby se uită la grămăjoara de firimituri care fusese cândva cornul ei și păru că se face mică în scaun:

— Nu prea sunt. Asta e clar.

— Îmi pare rău, Tib!

Carmen își acoperi fața cu mâinile. Tibby era și-așa destul de deprimată. Părea să fie extrem de vulnerabilă, iar chipul ei pistruiat afișa o expresie foarte fragilă. Carmen se urî pentru o clipă, fiindcă o întristase și mai tare.

— Nu-i nimic. Ai dreptate.

Tibby se ridică și curăță mizeria de pe masă.

— Trebuie să plec, adăugă ea. I-am promis mamei că o să-l iau eu pe Nicky de la înot.

Carmen se ridică și ea. Îi părea rău că această conversație luase o asemenea turnură.

— Când te întorci la Williamston?

Tibby ridică din umeri.

— Peste câteva zile.

— Sună-mă mai târziu, da?

Tibby fu de acord:

— Te rog să nu fii supărată pe mine, o imploră Carmen.

— Nu sunt. Pe bune!

Tibby îi aruncă un zâmbet. De fapt, nu era decât o jumătate de zâmbet, dar era sincer.

Carmen răsuflă ușurată.

— Carma?

— Daa?

— Ar trebui să-i spui mamei tale adevărul.

Lui Carmen îi venea să plângă pe măsură ce o urmărea pe Tibby plecând și îndreptându-se spre parcare. Știa că de la un prieten bun nu trebuie să aștepti decât adevărul, nu cuvinte care să te facă să te simți mai bine.

Puterea corupe, în schimb, puterea absolută e o chestie destul de mișto.

John Lehman

Viața lui Carmen era un dezastru. Viața lui Tibby era un dezastru. Cât despre Lena... viața ei era cel mai mare dezastru posibil. Acestea erau gândurile lui Carmen în timp ce se îndrepta spre fast food-ul Burger King de pe Wisconsin Avenue. Singura care nu trăia vreun dezastru în prezent era Bee, care, de obicei, lua premiul cel mare în ceea ce privește dezastrelle. Asta era cu-adevărat o vară ciudată!

Carmen avea o zi liberă, așa că stătuse de vorbă cu Lena în pauza ei de masă, în parcare din spatele magazinului. De fapt, Carmen doar stătuse acolo, iar Lena se învârtise ca un leu în cușcă și se văitase întruna.

Carmen deschise ușa, bucurându-se de aerul rece din interior. Pe măsură ce ochii ei se obișnuiau cu lumina artificială, privirea îi căzu asupra unei fete blonde care stătea la tejghea. Carmen avea în ultimul timp impresia că vede oameni cunoscuți pe stradă, în holul blocului, în fața magazinului unde lucra Lena, peste tot. Poate din cauză că știa că printre ei se află și Kostos. Se îndreptă spre tejghea studiind-o pe fata blondă. Purta niște pantaloni cu franjuri,

prea scurți, și-și făcuse părul permanent, iar acum aștepta ca schimbarea ei să dea rezultate. „Nooo, n-are cum să fie ea!” Era imposibil.

Și totuși, ui timp ce comanda o porție de cartofi prăjiți, Carmen nu-și putu lua ochii de la fată. Nu putea fi cine credea ea, pentru că fata aceea nu își făcea părul permanent și n-ar fi pus niciodată pe ea niște pantaloni atât de scurți. În plus, fata aceea locuia în Carolina de Sud.

Totuși, Carmen aștepta cu nerăbdare ca fata să se întoarcă. Îi lua atât de mult să-și numere mărunțișul, încât Carmen se gândi că s-ar putea totuși să fie chiar persoana în cauză. În sfârșit, fata se răsuci și se uită drept la Carmen. După un moment de surpriză, chipul i se luminează.

— Oh, Doamne! murmură Carmen.

Fata se grăbi spre ea, cu un pahar de suc în mână. Pe umăr avea un rucsac.

— Carmen!

Carmen înmărmurise. În cele din urmă, Kostos nu era singura fantomă de anul trecut care venise să o bântuie și vara asta.

— Krista, tu ești?

Krista părea să fie pe cât de încântată, pe-atât de timidă.

— Nu-mi vine să cred că am dat peste tine!

— Ce faci pe-aici?

— Păi, pe tine te căutam.

Fata se scotoci prin buzunare și scoase o hârtie mototolită.

— Am încercat să sun la tine acasă acum vreo câteva minute, dar n-a răspuns nimeni.

Pe hârtie erau notate numărul de telefon și adresa lui Carmen.

— Pe bune? Mamă, ce chestie...

Carmen ar fi vrut să o întrebe de ce, dar fără să pară

nepoliticoasă.

— Ai venit aici cu prietenii tăi...?

Carmen privea hipnotizată ochii fardați puternic, pantalonii din cale-afară de scurți și tricoul minuscul și roșu. Era Krista, dar parcă totuși nu era ea.

— Nu, sunt singură.

— Oh...

Singurul lucru pe care îl mai avea în comun fata asta cu Krista cea de anul trecut era lăntișorul micuț de aur. Carmen plăti repede cartofii prăjiți.

— Vrei să stăm puțin de vorbă? o întrebă, conducând-o spre o masă.

Nu se putu abține să nu observe că, deși era o fugară în toată regula, Krista rămăsese la fel de bine educată: stătu în picioare lângă scaunul ei până când se așeză Carmen la masă.

— E și mama ta cu tine?

Tot misterul ăsta ar fi căpătat cu totul altă semnificație dacă Lydia și tatăl ei ar fi fost în oraș și nu s-ar fi deranjat să o sune. Chipul ei se întunecă ușor, apoi, dregându-și vocea, îi răspunse:

— Nu. Am venit aici ca să scap de ea.

Carmen simți cum fără să vrea sprâncenele i se ridică în semn de întrebare:

— Bine, dar de ce?

Krista se uită în jur de parcă cineva ar fi stat la pândă:

— Pentru că mă scoate din sărite, de-aia! Carmen era șocată și nici nu se mai strădui să se ascundă:

— Dar știe că ai venit aici?

Carmen îi vorbi rar, ca atunci când i se adresa lui Jesse Morgan.

— Nu.

Krista afișă o expresie triumfătoare:

— Dar... s-a întâmplat ceva? Pari foarte... schimbată.

Krista se juca preocupată cu hârtia în care era ambalat paiul.

— Am vrut să fac lucrurile cum am eu chef anul ăsta, dar știi tu cum e mama: se agită din orice...

Carmen dădu absentă din cap.

— Mi-am adus aminte cum ai fugit tu vara trecută la Washington fără să suflă un cuvânt, și-așa mi-a venit ideea.

Carmen își așează mâinile în poală, așa încât Krista să nu vadă cum își jupoaie pielea de pe lângă unghia degetului mare.

— Bine, dar eu aici locuiesc...

Krista o aprobă, cu o expresie de îndoială:

— Tocmai de asta am și venit aici. Speram că pot să stau la tine un timp...

Carmen era pe punctul de a exploda:

— Vrei să stai cu mine și cu mama?

Se întrebă dacă fetei îi trecuse vreo clipă prin cap faptul că Christina era fosta soție a actualului ei tată vitreg.

— Dacă se poate. Îmi pare rău că n-am sunat mai întâi. Ar fi trebuit să sun.

Krista își plecă spăsită capul.

— Nu, n-are nimic. Nu-ți face griji. Poți să stai la noi câteva zile.

Carmen rămase surprinsă de propria reacție când se trezi strângând-o ușor de mână pe Krista.

— Mi-am făcut găuri în urechi și mi-am pus câte doi cercei. Mama a făcut ca nebuna când a văzut. De-asta ne-am certat și uite-așa eu am ajuns aici, îi povesti Krista arătându-i lobul înroșit al urechii.

Carmen își pipăi absentă cele două găuri din ureche.

— Dar cu Paul ai vorbit?

Krista își mișcă ochii, apoi scutură din cap în semn că nu.

— Știe cineva că ești aici?

— Nu. Dar n-o să le spui, nu-i așa?

Krista nu îi răspundea decât prin întrebări, iar asta strica puțin aerul ei de rebelă. Carmen înghiți cu greu. Cum să nu-i spună lui Paul? Se ridică.

— Hai să mergem!

Luă punga cu cartofi prăjiți pe care o cumpărase pentru mama ei și o îndemnă pe Krista să o urmeze.

Apartamentul era la doar două străzi mai încolo, în timp ce urcau cu liftul, Carmen se întrebă cum avea să reacționeze mama ei când o va cunoaște pe fiica soției fostului ei soț și va afla că a venit în vizită.

**Ai dreptate. Există două tipuri de oameni
pe lume. Cei care împart oamenii în două
tipuri și cei care n-o fac.**

**Cu drag de la Bee,
care te iubeste orice s-ar întâmpla**

Când Tibby avea unsprezece ani, adică în anul în care murise mama lui Bee, crezuse că familia ei ar putea-o adopta pe Bridget. Chiar dacă avea doar unsprezece ani, își dăduse seama că domnul Vreeland se izolase prea mult ca să mai aibă grijă de Bridget. Perry, fratele lui Bee, nu ieșea mai niciodată din camera lui, mulțumindu-se să se joace la calculator. Bee era atât de plină de viață și de energie, iar casa ei era atât de pustie, încât pe Tibby o duruse sufletul pentru prietena ei.

În inima ei știa că Lena, Carmen și Bee erau toate surorile ei, dar ar fi vrut să aibă o soră în mod oficial. Carmen locuia doar cu mama ei, iar Lena avea deja o soră,

astfel încât era limpede că familia ei era numai bună pentru Bee. Făcuse chiar un desen în care își imaginase cum ar fi arătat camera ei cu două paturi, două șifoniere și două birouri în ea.

Tibby își aminti cât de departe o purtase imaginația. Își făcuse planuri să împartă alocăția ei. De bunăvoie, hotărâse că Bee nu trebuia să facă niciun fel de treabă prin casă în primul an, iar mai târziu aveau să cadă cumva la învoială. Și-i imagina pe părinții ei, mai ales pe tatăl ei, cum o să o aplaude pe Bee la meciuri. Se întrebese dacă lui Bee i-ar fi plăcut să accepte numele lor de familie sau dacă un străin care le-ar fi văzut într-un restaurant cu părinții lor și-ar fi zis că seamănă ca două surori.

Când Tibby a împlinit treisprezece ani, mama ei a rămas însărcinată, iar ea a devenit sora lui Nicky cu acte în regulă. A mai devenit din nou soră și când a împlinit cincisprezece ani. De-atunci, Tibby rămăsese pentru totdeauna cu impresia că Dumnezeu îi ascultase rugămintele, dar le luase un pic cam prea în serios.

Din motive necunoscute, Tibby își aduse desenul cel vechi în camera de la Williamston. De fapt, primul lucru pe care l-a făcut după ce a descuiat ușa camerei ei a fost să posteze desenul deasupra dulapului, în fața oglinzii. Zâmbi spre dreptunghiul micuț care înfățișa cușca lui Mimi, amplasată la distanță egală între cele două paturi, așa încât să se poată bucura și Bee de ea, fără să fie geloasă.

Se întrebă ce ar fi zis Alex dacă ar fi văzut desenul. Dar dacă i-ar fi spus că îl iubise la nebunie pe porcușorul ei de Guineea până la vârsta de șaisprezece ani, când acesta a murit?

Oare ce impresie i-ar fi făcut Alex lui Bailey?

De fapt, știa prea bine ce-ar fi crezut Bailey despre Alex. Dacă se străduia puțin, putea să vadă totul prin ochii lui Bailey: era ca și cum ar fi ridicat o oglindă deasupra

lumii. Bailey ar fi știut imediat că Alex nu făcea decât să pozeze tot timpul și nu i-ar fi dat nicio atenție. Erau destule persoane interesante pe lumea asta care să merite să-și piardă timpul cu el.

Tibby își aminti de Vanessa. Despacheta și alte lucruri pe care le adusese de acasă, printre care și o pungă plină cu jeleuri în formă de animale: șerpi, maimuțe, salamandre, broaște țestoase și pești. O primise de la Nicky. Tibby se gândi că în pungă trebuie să existe câte un jeleu dulce pentru fiecare răutate pe care o spusese Maura despre Vanessa și pentru fiecare comentariu stupid la care Tibby răsese în silă.

Tibby atașă cu grijă o fundă verde, apoi, folosind un foarfece, ondula capetele care atârnau. Adăugă și un bilet: „Îți mulțumesc pentru că ai fost un îndrumător grozav!” scrise ea cât putu de frumos, aporoape caligrafic. Îi lăsă punga în fața ușii. Bătu la ușă, apoi fugi înainte să o vadă cineva.

Era un gest atât de caraghios, dar o făcea să se simtă bine.

— Paul, hai răspunde! se ruga Carmen, care se încuiase la ea în cameră.

Probabil că nu s-ar fi răstit în felul ăsta în receptor dacă mesajul s-ar fi înregistrat pe robotul de acasă, din Charleston. Dar Paul își petrecea toată vara la Universitatea U Penn, unde făcea cursuri suplimentare și juca fotbal.

— Hei, Paul! Colegul lui Paul! Răspundeți! Vă rog!

Niciun răspuns. De ce toți studenții care stăteau în internate nu erau niciodată în camera lor?

Carmen închise și se conecta la Internet.

„Paul! Hei! Sună-mă imediat! Chiar acum!”

Și apoi îl trimise.

Se furișă spre ușă și o deschise ușor. Krista dormea

în continuare.

Fuga de acasă părea să-i priască fetei. Când Carmen fusese în aceeași situație vara trecută, dormea prost și pentru perioade scurte. În plus, avusese încontinuu dureri de stomac. Krista, în schimb, avea o poftă de mâncare extraordinară. Carmen îi oferise un cartof prăjit din punga cumpărată pentru mama ei, iar Krista o mâncase, recunoscătoare, pe toată. După ce se așezase pe canapea, adormise în cinci minute. Dormea neîntoarsă de vreo două ore.

Carmen citise jumătate din revista Cosmo GIRL! când în cele din urmă sună telefonul. Se repezi la el înainte să sune prea mult:

— Alo!

— Carmen?

Chiar și în caz de urgență, Paul vorbea la fel de tărăgănat.

— Paul! M-auzi? ghici cine doarme pe canapeaua mea în momentul ăsta?

Paul tăcea. Nu era persoana cu care să te joci de-a ghicitul. În cele din urmă, răspunse:

— Nu!

Era o strategie destul de proastă să îl anunțe așa, dintr-odată, fără să-l pregătească dinainte, dar parcă avea de ales?

— Krista!

Paul se prinse mai greu:

— De ce?

— A fugit de-acasă.

— De ce?

Paul nu părea la fel de surprins ca ea.

— Nu se înțelege cu mama ta. S-au certat. Nu știu exact. Și-a pus cercei în urechi sau ceva de genul ăsta. Tu n-ai mai văzut-o în ultimul timp?

— Păi, am văzut-o în aprilie.

— Arată cu totul altfel decât vara trecută. Nu ți se pare?

— În ce fel?

— Păi, nu știu... are un machiaj diferit. Se tunde altfel, se îmbracă altfel... știi tu.

— Încearcă să arate ca tine.

Carmen simți că se sufocă de indignare. Nu mai avea aer ca să poată pronunța cuvintele ce-i stăteau pe vârful limbii. Paul vorbea puțin, dar atunci când o făcea te lăsa cu gura căscată.

Nici nu știa ce să spună mai întâi. Când își reveni, ripostă implicației evidente ce reieșea din cuvintele lui Paul:

— Vrei să spui că eu mă îmbrac ca o prostituată?

— Nu.

Deseori Paul părea uimit de interpretările pe care le dădea Carmen cuvintelor sale.

— Atunci... de ce crezi că vrea să arate ca mine?

Poate că genul ăsta de abordare era mai potrivit.

— Pentru că te admiră.

— Nu te cred! Pe bune?

Carmen vorbise mai tare decât ar fi vrut. Din camera alăturată se auziră zgomote.

— Da.

— De ce?

Carmen nu se putu abține să nu întrebe, deși Paul nu era persoana de la care să încerci să smulgi un compliment. După o tăcere îndelungă, el răspunse:

— Nu știu.

„Minunat! Mersi!”

— Bine, și ce să fac acum?

Carmen vorbea în șoaptă. Se auzeau pași, așa că era nevoită să închidă. Krista nu trebuia să afle că o trădase cu

prima ocazie.

— Nu pot să-i spun că te-am sunat! I-am promis că nu o să spun la nimeni.

— Las-o să stea la tine un timp. O să vin în curând după ea.

— Gata, s-a trezit. Trebuie să închid. Pa.

Carmen trânti telefonul, exact în momentul în care Krista bătu la ușa.

— Bună, o salută ea pe un ton stins.

Pe obraz avea întipărite modelele de pe pernă. Toată bravada ei de mai devreme își pierduse din intensitate.

Carmen simți dintr-odată că i se face milă de Krista. Probabil că pur și simplu era din cauza complimentului indirect pe care i-l făcuse...

Într-adevăr, dacă se uita cu atenție, Krista încercase fără succes să imite întrucâtva, prin noua coafură, părul ondulat al lui Carmen. Dar în timp ce Carmen avea părul brunet și des, Krista avea un păr blond cam spălăcit. Krista era drăguță atunci când era naturală; permanentul era ceva cu totul inedit. Pantalonii pe care îi purta acum semănau foarte mult cu niște pantaloni scurți pe care îi purtase Carmen vara trecută în Charleston. Efectul era, bineînțeles, cu totul altul, pentru că picioarele lui Krista erau subțiri ca niște bețe. Carmen obișnuia să se machieze cu creion dermatograf negru, pentru că, de obicei, acesta nici nu prea se distingea din genele ei bogate, dar genul ăsta de machiaj o făcea pe Krista să arate ca o drogată.

— Pot să intru? ezită ea la ușa.

„Bine, fie, o drogată foarte politicoasă.44

— Bineînțeles, intră. Ai dormit bine?

— Da, mulțumesc. Ai idee cât e ceasul?

Carmen se uită la ceasul aparatului de radio:

— Este cinci și jumătate. Trebuie să vină și mama acasă.

Krista scutură aprobator din cap. Părea să fie cam dezorientată în urma somnului.

— Crezi că o să se supere?

— De ce, pentru că ai venit aici?

Krista încuviință din nou, iar ochii i se rotunjiră ca vara trecută exact când o auzea pe Carmen înjurând.

— Nooo... Nu-ți face griji.

Carmen o conduse în bucătărie și turnă suc de portocale în două pahare.

— Auzi? Ce-ar fi dacă ai suna-o pe mama ta?

— Nu prea am chef. O să fie prea supărată pe mine!

— Probabil că deja a trecut de faza cu supărarea. Acum cred că e foarte îngrijorată, înțelegi? Ai putea să o suni doar ca să îi spui că n-ai pățit nimic și alte chestii de-astea.

Krista păru pe jumătate convinsă, iar Carmen își aminti brusc cât de ușor putea fi înfulențată.

— Cred că mai bine o sun mâine.

Carmen o aprobă. Ăsta era un lucru pe care îl putea înțelege. Dacă voiai să faci impresie, trebuia să rezisti măcar 24 de ore. Krista își bea sucul în tăcere.

— Și ziceai că te-ai certat cu mama ta? o întrebă Carmen cu blândețe.

— Ne certăm cam des în ultimul timp. Zice că sunt nepoliticoasă și nu-i plac hainele cu care mă îmbrac. Nu suportă să mă audă ridicând vocea.

Krista își îndepărtă de pe frunte o șuviță blondă. Carmen rămase uimită să audă tremurul de mânie din vocea ei.

— Toate trebuie să fie perfecte și liniștite în casa ei. Eu nu mai am chef să fiu perfectă și nici să stau liniștită.

— Te înțeleg...

Carmen știa că ea era cea care îi făcuse Lydiei viața un iad vara trecută, dar nu fusese conștientă de influența

pe care o avusese asupra fetei.

Krista își lăsă degetul să alunece pe marginea paharului de suc. Era clar că de-abia aștepta să își descarce sufletul:

— Dacă mă comport așa cum vrea ea, sunt invizibilă. Dacă mă comport cum am eu chef, zice că îi distrug viața.

Krista scrută chipul lui Carmen în căutarea unui sfat:

— Tu ce-ai face în locul meu?

Carmen cântări puțin situația: i se aruncase dintr-odată prea multă răspundere pe umeri.

Ce ar face ea? Adică ea, Carmen? Păi, simplu: s-ar plânge toată ziua, s-ar văicări și s-ar certa cu toată lumea. Ar arunca cu pietre în ferestrele casei mamei ei vitrege și ar fugi ca o lașă. Ar chinui-o pe mama ei. S-ar purta ca un plod răsfățat și ar distruge toate șansele de fericire ale mamei sale.

Carmen deschise gura cu intenția de a spune ceva sub forma unui sfat, dar renunță. Există un cuvânt care o descria exact pe ea. Un cuvânt care începea cu i. Cuvântul ăsta nu indica numai faptul că erai o persoană îngrozitoare, dar undeva, în subconștient, mai însemna că ești și gras. Ce cuvânt e ăsta? „Ipocrit! ăsta-i cuvântul”.

Nimic nu îți strică pofta de viață mai abitir decât o iubire neîmpărtășită.

Charlie Brown

Tibby așează teancul de CD-uri pe tejghea:

— Nu e niciunul dintre astea. ăsta pe care îl caut eu nu era doar cu muzică de pian. Mai erau și alte instrumente.

Bărbatul dădu din cap. Părea de vreo patruzeci de ani. Purta pantofi total nepotrivți pentru vârsta lui și era tuns ca o persoană care nu dădea doi bani pe felul în care arată.

— Pian și alte instrumente?

— Da.

— Înseamnă că era un concert.

Tibby se entuziasmă brusc:

— Da, cred că aveți dreptate.

— Și ești sigură că era de Beethoven.

— Cred că da.

— Crezi...

Bărbatul părea să aibă mare nevoie de o ceașcă de cafea.

— Sunt aproape foarte sigură, se grăbi ea să adauge.

— Bine, dacă zici că era de Beethoven, nu sunt decât cinci variante. Cel mai cunoscut este concertul Imperialul, îi explică el cu răbdare.

Tibby îi era recunoscătoare. Omul ăsta deja își pierduse o grămadă de timp căutându-i CD-ul. Din fericire, nu prea era mult de lucru la departamentul de muzică clasică dimineța la unsprezece fără un sfert.

— Pot să îl ascult puțin?

— Am o copie pe aici pe undeva. S-ar putea să dureze ceva timp până o găsesc. N-ai vrea să te întorci mai târziu? Întrebă el plin de speranță.

Nu, nu voia să se întoarcă. Avea nevoie de el chiar acum.

— Nu pot să aștept acum? Am mare nevoie de el!

Nu îi mai rămăseseră decât nouă zile la dispoziție și erau atâtea de făcut... Iar tipul ăsta se mișca precum melcul.

— Pot să vă ajut și eu să căutați?

Împotriva voinței lui, îi dădu voie să treacă după teighea și să scotocească printr-o cutie.

— Uite-l! îi arătă el triumfător un CD.

— Super!

Tibby îl înșfăcă și se îndreptă spre cabina unde putea să îl asculte. Nu îi trebuiră decât câteva secunde ca să îl

recunoască.

— Ți-a plăcut ea spre vânzător.

— Excelent! strigă și vânzătorul, la fel de încântat.

Lui Tibby îi venea să-l strângă în brațe:

— Vă mulțumesc mult, mult de tot.

— Mi-a făcut plăcere să te ajut. Rar mi se întâmplă să am urgențe în domeniul ăsta.

Când se întoarse la cămin, Tibby se așează în fața computerului. Într-o mână avea DVD-ul cu toate materialele prețioase pe care le copiasese din computerul de acasă. În cealaltă era CD-ul cu concertul de pian. Introduse discul în CD-Rom și privi ecranul alb. Îl lăsă să funcționeze în gol, apoi scoase iar DVD-ul. Încă nu putea să-l vadă.

Era prea greu. Nu se mai uitase la înregistrările astea de vara trecută. Își spusese mereu că nu era pregătită. Dar poate că niciodată n-avea să fie pregătită. Poate că trebuia, pur și simplu, să își impună să-l vadă.

Scoase DVD-ul din carcasa de plastic și îl lăsă pe birou. Muzica se tânguia și o învăluia. Inima îi bătea într-un ritm nebunesc.

Se auzi o bătaie în ușă și tresări brusc. Dădu muzica mai încet și își dresе vocea:

— Cine e?

Vocea ei suna răgușită. Ușa se deschise și în cameră intra Alex:

— Salut! Văd că te-ai întors. Pe unde-ai umblat?

Avea o expresie ceva mai încruntată decât de obicei. Tibby își legăna picioarele lovind porțiunea de sub birou.

— Pe-acasă. Am avut de rezolvat niște treburi.

Alex dădu din cap și gesticula spre computer:

— Ce faci, lucrezi la film?

Tibby îl cântări din ochi:

— Nu lucrez la filmul la care te referi tu, nu la ăla

despre mama mea.

— Nu?

— Nu, am renunțat la el.

Era puțin zis: ar fi vrut să îl arunce într-un canal, acolo unde-i era locul, dar îl păstrase drept pedeapsă.

— Și-atunci ce faci pentru proiectul de la sfârșitul semestrului?

— Un alt film.

— Te-apuci să faci alt film? Acum?

— Mda.

— Hmm... și crezi că reușești doar în câteva zile?

— Așa sper.

Alex părea mereu să fie detașat de toate, dar era evident că îl interesa subiectul. În cele din urmă, începuse să-l înțeleagă. Putea să își bată joc și să critice oricât, dar adevărul era că își dorea la fel de mult ca toți ceilalți să intre la Brown. Nu era rebel decât în aparență. Doar cine se-aseamănă se adună, nu?

— Și despre ce e filmul nou?

Tibby se uită cu duioșie la DVD. Nu putea să îl lase pe Alex să se amestece în problema asta. Asta era o chestiune mult mai periculoasă și mult mai dificilă decât faptul că făcuse un film răutăcios despre mama ei:

— Nu m-am hotărât încă.

Se răsuca spre biroul ei, iar el se îndreptă spre ușă:

— Ce muzică asculți?

Pentru o clipă, avu intenția să-i spună că habar n-avea ce muzică era. După ce se chinuise timp de o oră s-o găsească... să-i spună că nimerise din greșeală cine știe ce post de radio.

— E Beethoven, spuse ea în cele din urmă. E concertul Imperialul.

El o privi cu surprindere și se întoarse înapoi spre ușă. Tibby simți cum inima începe să-i bată cu repeziciune:

— Alex!

— Ce-i?

— Îl mai ții minte pe tipul ăla, Brian? Cel căruia nu i-a plăcut filmul...

Alex dădu afirmativ din cap.

— Este cel mai bun prieten al meu. Aproape că locuiește în casa mea.

Alex păru foarte surprins, apoi pe chipul lui se așternu o expresie de stânjeneală.

— Ai fi putut să-mi spui chestia asta de la început, spuse el pe un ton arțăgos.

Tibby îl aprobă:

— Da, așa ar fi trebuit să fac. Auzi, știi ceva?

Simți un impuls nesăbuit care îi răscolea măruntaiele, iar cuvintele își croiau drum cu viteză, abia așteptând să se facă auzite.

Alex clătină din cap. Nu prea voia să mai audă și alte vești de genul ăsta.

— Filmul ăla pe care l-am făcut a fost o tâmpenie. A fost răutăcios și n-a avut niciun pic de substanță.

Alex dădu să iasă din cameră. Nu era genul de persoană care să tolereze confruntările directe.

— Și mai știi ceva?

Alex dădu buzna afară. Probabil că își imagina că Tibby o luase razna.

— Vanessa este o artistă mult mai bună decât o să fim vreodată eu, sau tu, sau Maura!

Nu era sigură că auzise și ultima replică, dar nu mai avea nicio importanță. Oricum lucrurile astea nu le spunea neapărat ca să le audă Alex.

Lena se învârtea în loc și i se părea că își băgase degetele într-o priză și acum nu mai putea să le scoată. Tremura întruna, scuturându-se ca în urma unor șocuri electrice, după care își simțea întregul corp înfășurat în

bumbac, de parcă ar fi fost o mumie. Kostos era aici. Aici! Dacă nu-l mai vedea niciodată?

La micul dejun fusese atât de preocupată, încât uitase că era supărată pe mama ei și îi unsese pâinea cu unt. La serviciu stătea și se uita întruna pe fereastră. Kostos stătea în apropiere, așa că era posibil să treacă oricând prin fața magazinului. Tot orașul Washington era un potențial loc de întâlnire. Poate că urma să-l vadă peste cinci minute, poate că nu-l va mai vedea niciodată. O îngrozeau ambele variante în aceeași măsură.

Merse de la serviciu până acasă ca o somnambulă; i se părea că în fiecare autobuz care trecea era Kostos. Iar el stătea și o urmărea pe ea de la fereastră...

Când intră pe ușă, simți că ceva era în neregulă. Effie pune masa, doar că erau cam multe farfurii. Când o observă pe Lena, Effie explodează:

— Kostos e invitat să ia cina la noi!

Șocuri electrice, bumbac, mumii... Lena își duse mâna la frunte. Avea senzația că trebuia neapărat să își susțină cumva capul:

— Ce spui tu acolo?

— Da. Mama l-a invitat.

— Când? De ce?

— Păi a vorbit cu doamna Sirtis, care i-a spus că a venit Kostos în vizită. Mama s-a supărat că am știut despre asta și nu l-am invitat, când el aproape că face parte din familie. Știi doar cât țin Valia și bapi la el...

Lena rămase în picioare, clipind buimacă. Nimeni nu o lua în seamă. Părerea ei nu conta. Kostos era prieten cu toată lumea, în afară de ea.

Lena era acum geloasă nu numai pe noua iubită a lui Kostos, ci și pe toată familia Kaligaris și pe familia Sirtis, chiar și pe membrii pe care nu-i cunoscuse încă.

— Nu ți se pare că mama încearcă să mă chinuiască?

— Sincer? Nici măcar nu cred că s-a gândit la tine când l-a invitat.

Buun! Asta nu o liniștea deloc.

Effie observă expresia de șoc de pe chipul soră-sii:

— Altceva am vrut să zic: știe că tu și Kostos v-ați plăcut mult vara trecută. Știe că i-ai trimis și câteva scrisori, dar cred că și-a imaginat că deja nu mai țineți legătura. Ai vorbit cu ea vreodată despre chestia asta?

— Nu.

— Păi vezi?

Lena fumega de supărare. De când cu moda asta să-ți spui tot mamei? De ce să știe ea tot?

— Când vine?

— La șapte jumate, îi răspunse Effie plină de compasiune.

Faptul că sora ei mai mică o compătimea era cu atât mai jalnic. Se uită la ceas. Mai avea la dispoziție 50 de minute. Nu-i rămânea decât să facă un duș, să se schimbe, iar după toate astea urma să fie o cu totul altă persoană.

Alternativa era să se trântască pe pat și să doarmă până a doua zi; oricum, probabil că n-avea să observe nimeni.

Seara, când o văzu pe mama ei că apare în cadrul ușii, Carmen se întristă. Parcă era Cenușăreasa, dar după miezul nopții. Toată magia dispăruse. Acum trei săptămâni, Christina, îmbrăcată în Pantalonii Călători, stătuse exact în același loc, radiind de fericire, ca orice femeie iubită.

În seara asta, arăta ca o persoană care nu fusese iubită niciodată. Nu avea pentru cine să se coafeze, pentru cine să se îmbrace elegant sau pentru cine să zâmbească. Arăta ca un om înfrânt.

— Bună, mamă, îi spuse Carmen când ieși din bucătărie, urmată de Krista.

Cu fardul de ochi împrăștiat pe toată fața din cauza

somnului, Krista părea și mai ciudată decât de obicei.

— Ea este Krista. De fapt, ea este fata vitregă a lui tati.

Carmen încercă să se exprime cu cât mai multă nonșalanță posibil. Cristina își ridică privirea și clipi. Acum câteva săptămâni ar fi fost prea fericită ca să o șocheze ceva. Nici acum nu era șocată, pentru că era mult prea tristă. Ea se mulțumi să dea aprobator din cap spre Krista:

— Bună, Krista.

Apoi o privi nedumerită pe Carmen.

— Krista și-a luat o scurtă vacanță și spera că o să poată rămâne la noi pentru câteva zile.

Îi aruncă mamei ei o privire sugerându-i să amâne discuția pe mai târziu, pentru că situația era prea ciudată. Apoi, gesticulând spre canapeaua deja desfăcută, adăugă:

— Știi, ar putea să doarmă pe canapea!

— Da, nu-i nicio problemă. Dacă mama ei i-a dat voie...

Uimirea pe care trebuie să o fi resimțit Christina nu se concretiză într-un raționament mai profund de-atât.

— Vă mulțumesc tare mult, doamnă...

Krista lăsă fraza neterminată și se uită disperată la Carmen, cetind ajutor.

— Doamna Lowell, îi sugeră Christina.

În sfârșit, Krista înțelese și ea cât de ciudată era situația. Și pe mama ei o chema tot „doamna Lowell”. Krista se înroși toată:

— Mă scuzați...

Cina era una dintre mesele la care Carmen se simțea cel mai bine. Krista încercă să aibă o conversație politicoasă, dar toate subiectele comune se refereau la Al. Christina se strădui din răputeri să fie amabilă, dar era evident că nu-și dorește decât să se odihnească.

— Ieșim la o înghețată? Pe noi ne bătea gândul să

mergem la Häagen-Daaz, sugeră Carmen în timp ce spăla vasele.

Christina oftă:

— Mergeți voi două. Eu sunt prea obosită!

Păru că-și cere scuze, ceea ce o făcu pe Carmen să se simtă oribil. În ultimul timp, Christina nu mai ieșise din casă decât pentru a merge la serviciu. Dar nu era supărată pe Carmen, era doar tristă. Se lăsase învinsă de soartă. De parcă ea n-ar fi avut dreptul la fericire.

„De ce m-ai lăsat să distrug totul?” Asta ar fi vrut s-o întrebe pe mama ei. Ea își dorea în adâncul sufletului ca toate consecințele groaznice ale tiradelor ei să dispară ca prin farmec în câteva ore. Și-ar fi dorit ca toate persoanele pe care le supărase să-și revină brusc, exact ca personajele din desenele animate după ce primesc o tigaie în cap. Dar dezastrul pe care îl provocase continua și era mai puternic decât furia ei.

Krista căuta ceva în rucsac. Se îndreptă spre ușă într-o pereche de pantaloni albaștri, lucioși. Carmen avea și ea o pereche la fel în șifonier. Krista se uită cu nerăbdare spre Carmen. Urechile îi ieșeau caraghioase printre buclele ei cam rare. Carmen se simți ca un vestitor al apocalipsei.

„De ce vrei să mă imiți?”

Carmen își dorise dintotdeauna să fie importantă pentru cineva, dar asta era deja prea mult.

Lena era curată de data aceasta. Își spălase și părul. Mirosea frumos. Când Kostos intră pe ușă, ea se strădui din răspuțeri să nu se piardă cu firea.

Ca prin vis, îl urmări cum îl salută pe tatăl ei. Îl văzu că o sărută pe mama ei pe ambii obraji, apoi o îmbrățișează pe Effie. Când ajunse la ea, se mulțumi să-i întindă mâna, așa ca-ntr-un amic. Când o atinse, Lena avu senzația că mâna ei a scăzut brusc la o temperatură de - 100 de grade.

Îl ascultă cum vorbea grecește cu părinții ei. Probabil că a și glumit, pentru că ei au râs și l-au privit de parcă era vreun supererou, înzestrat cu un simț al umorului ieșit din comun.

Lena își dori să fi știut și ea greacă. Se simți ca un delfin care nu știa să înoate.

Merseră cu toții în sufragerie. Tatăl ei îi oferă un pahar cu vin. În fond, Kostos era deja un bărbat adevărat. Era uimitor. Era visul oricăror părinți.

Tatăl îi oferă ei suc de mere, de parcă ea era o puștoaică în comparație cu el. De parcă ar fi avut vreo paisprezece ani. Mai bine că se despărțise de el! Așa era scutită de neplăcerea să constate că, de fapt, ea nu se ridica la nivelul lui. În realitate, nu scăpase cu totul de asta, nu?

Lena încercă să-și amintească câteva lucruri pe care le aprecia la propria persoană. Încercă să descopere niște motive pentru care Kostos ar fi putut să o placă; nu-i venea nimic în minte. Dacă ar fi putut pur și simplu să urce la ea în cameră...

La cină, Lena stătu chiar lângă el.

Kostos povesti ceva amuzant despre bapi Kaligaris, pe care bunica încercase să îl convingă să poarte pantofi noi de piele în locul celor albi vechi de pânză. „Aștia sunt niște pantofi zdraveni!” îl imită Kostos. „Ce, vrei să mă transformi într-un fante de mahala?” Tatăl fetei era atât de încântat de povestire, încât se vedea de la o poștă cât îi era de dor de ai lui. Lena ajproape că se aștepta să-l vadă izbucnind în lacrimi.

Kostos era exact așa cum și-l amintea ea. De ce avusese atât de puțină încredere în el? De ce avusese atât de puțină încredere în ea? De ce oare fusese atât de nerăbdătoare?

În timp ce mânca din cotletul de miel, simți o

atingere ușoară pe piciorul gol. Aproape că se înecă mestecând. Un fior o străbătu din creștet până în tălpi. Întregul ei corp se trezise la viață. Fiecare nerv transmitea informații contradictorii către creierul ei.

Oare chiar intenționase să facă gestul ăsta? Inima îi bătea într-un ritm nebunesc. Dacă încerca să-i transmită ceva? Poate vreun mesaj cât de neînsemnat?

Nu îndrăznea să își întoarcă privirea spre el. Nu putea nici măcar să-și mestece mâncarea din gură. Oare el știa cât de disperată era ea? Poate intenționase să-i dea o rază de speranță...

„Tu i-ai dat papucii...” Așa urla în capul ei un monstru cu trei capete, care le reprezentau pe Carmen, Effie și Bee.

„Dar asta nu înseamnă că nu-l mai iubesc...” Măcar recunoscuse. În sfârșit... Conștientizase faptul ăsta. Alesese varianta mai grea. Lena reîncepu să mestece. Ea îl iubea cu adevărat, dar el n-o mai iubea. Asta era crudul adevăr, chiar dacă era atât de neplăcut. Ar fi preferat să se mute în Alaska decât să fie obligată să admită așa ceva, dar acum o făcuse. Era groaznic, dar poate că totuși era mai bine să fii sincer cu tine însuți.

Piciorul ei aștepta atingerea lui Kostos. Cea mai ușoară atingere ar fi însemnat enorm de mult pentru ea... în cele din urmă, atingerea se făcu simțită, cât se poate de discret. Lena se uită în jos.

Nu era piciorul lui Kostos, era al lui Effie...

Există două feluri de tragedii în viață.

Una este să nu primești ceea ce îți dorești.

Cealaltă este să primești exact ceea ce îți dorești.

George Bernard Shaw

Lena se chinui câteva ore să adoarmă, dar, o dată ce adormi, avu un vis care o făcu să se trezească imediat.

Parcă era în mijlocul unui documentar științific vechi.

Se auzea cum huruia proiectorul. Filmul prezenta două celule mărite la microscop care se deplasau prin interiorul corpului uman. O celulă pornea de la inimă, cealaltă de la creier și se întâlneau în dreptul claviculei. Celulele se tot ciocneau una de alta până când membranele lor cedau și se contopeau într-una singură.

În vis, Lena ridica mâna și o interpela pe doamna Briggs, fosta ei profesoară de biologie din clasa a noua: „Asta nu se poate întâmpla în realitate, nu-i așa?”

Apoi se trezi.

Se duse la baie pentru că avea o nevoie acută să facă pipi. În timp ce se afla la toaletă, simți o lehamite față de propria persoană. Se săturase să nu poată spune sau face tot ce-și dorea cu adevărat. Ea nici măcar nu era în stare să își dea seama ce voia. Era obosită, dar nu mai putea dormi.

Stătu un timp pe pervazul ferestrei, admirând luna care era în ultimul pătrar. Era aceeași lună care strălucea pentru Bee, Carmen, Tibby, Kostos și bapi; pentru toți oamenii pe care îi iubea ea, de foarte aproape sau de foarte departe.

În seara asta, era clar că n-o să mai adoarmă, își trase Pantalonii Călători pe sub cămașa de noapte și își puse pe ea o haină de blugi. Înainte să-și dea prea bine seama ce făcea, se trezi în bucătărie și apoi ieși din casă. Închise ușa cu mare atenție.

Avea peste un kilometru de mers până la familia Sirtis, iar Lena parcurse toată distanța simțind că face o mare greșală. Oricum se obișnuise cu gândul că, la urma urmei, ce era mai îngrozitor se întâmplase deja. Mai rău de atât nu putea fi. Era, în schimb, de datoria ei să vadă dacă se putea îmbunătăți măcar puțin situația.

Fuse la familia Sirtis în vizită de destule ori încât să știe exact unde era camera de oaspeți. În timp ce se

strecura spre partea aceea a casei, îi trecu prin cap că ar putea declanșa alarma. Își imagină deja mașinile cu sirenă, auzi clinii polițiștilor lătrând; și, în tot timpul acesta, Kostos se uita cum poliția o aresta, cum avea cătușele puse peste mânecele cămășii de noapte. Mda, poate că nu se gândise la ce era mai rău.

Spre norocul ei, camera de oaspeți era la primul etaj, fiindcă ea nu se pricepea deloc să se cațere și nici nu prea nimerea la țină.

Luminile erau stinse în camera respectivă. Evident, doar era ora trei dimineța! sări peste gardul care împrejmuia casa. Se simțea tare caraghioasă. Ciocăni ușor în geam. Apoi mai ciocăni o dată. Dacă se trezea toată casa? Cum ar putea să-și explice prezența? Toată comunitatea de greci ar fi vorbit apoi despre Lena cea obsedată sexual.

Îl auzi cum se foiește prin cameră înainte să-l vadă în fața ferestrei. Inima ei era ca o mitralieră automată pe care nu o controla nimeni: se învârtea de nebună în jur și distrugea tot ce îi ieșea în cale. Kostos o observă și trase storurile.

Dacă atunci când o văzu îmbrăcată în blugi și cămașă de noapte cățărata la geamul lui i se păru o imagine de coșmar, se pricepu să își ascundă reacția. Totuși, surpriza i se citea pe chip.

— Poți să ieși puțin?

Era prima dată când vorbea cu el de când se reîntâlniseră. Era foarte mândră că reușise să își facă atâta curaj încât să îi vorbească.

El dădu afirmativ din cap:

— Cobor imediat!

Lena ieși dintre tufișuri, sfâșiindu-și cu ocazia asta cămașa de noapte.

Tricoul alb pe care îl purta părea albastru în lumina

lunii, pe măsură ce se apropia de ea. Își pusese o pereche de blugi peste boxeri.

— Vino cu mine! îi spuse el.

Îl urmă în curtea din spatele casei, într-un colț ferit, împrejmuț de niște copaci înalți și bătrâni. Se așezară unul lângă altul. Se încălzise de la atâta mers pe jos, așa că își dădu jos haina. La început stătu doar pe vine, dar apoi se așeză turcește pe iarba cu rouă.

Când își ridică privirea, își dădu seama cât era de frumos cerul de vară. Se simțea liberă și eliberată de orice teamă.

El o urmărea cu mare atenție. Aștepta ca ea să deschidă discuția. Doar ea îl trezise din somn în miez de noapte!

— Voiam doar să stăm puțin de vorbă, îi șopti ea.

— Bine.

Îi venea tare greu să pronunțe cuvintele.

— Mi-a fost dor de tine!

Se uită în ochii lui. Nu își dorea decât să fie sinceră cu el.

El îi întoarse privirea:

— Aș vrea să nu fi renunțat să ne trimitem scrisori. Am făcut-o pentru că m-a speriat faptul că mi-era atât de dor de tine. Aș fi vrut să fiu mereu lângă tine. Mă simțeam atât de stingheră. Îmi voiam viața înapoi.

El dădu din cap:

— Da, te înțeleg.

— Știu că tu nu mai ai aceleași sentimente pentru mine. Știu că ai altă prietenă acum, spuse Lena plină de curaj.

Ridică un fir de iarbă și începu să-l răsucescă între degete.

— Nu aștept nimic de la tine, doar voiam să fiu sinceră cu tine, fiindcă până acum n-am fost.

— Lena...

Kostos avea o expresie chinuită pe chip. Se întinse pe iarbă și își acoperi fața cu mâinile. Lena își coborî ochii spre stratul de iarbă. Poate că el nu mai voia să-i vorbească.

În cele din urmă, el își luă mâinile de pe față:

— Lena, tu chiar nu înțelegi nimic?

Lena auzi un murmur. Simți cum obrații îi iau foc. Parcă îi stătea în gât ceva, se sufoca. Se așteptase ca el să se poarte frumos cu ea, orice-ar fi, dar deja o părăsise tot curajul.

— Nu prea.

Lena vorbea pe un ton umil, ținându-și capul plecat. Vocea îi tremura din cauza lacrimilor.

Kostos se ridică și se întoarse spre ea. Se aflau față în față, la mai puțin de o jumătate de metru distanță. Spre uimirea ei, îi luă mâna în palmele lui. Părea să fie îndurerat de suferința care se citea pe chipul ei.

— Lena, te rog să nu mai fi tristă pentru că tu crezi că nu te mai iubesc.

El o sorbea din priviri, iar Lena putea să își simtă lacrimile grele sub pleoape, încă nesigure de direcția pe care urmau să o ia.

— Niciodată n-am încetat să te iubesc! N-ai înțeles lucrul ăsta.

— Nu mi-ai mai scris și acum ai altă prietenă.

El îi dădu brusc drumul la mână. Lena își dori să nu fi făcut gestul ăsta:

— N-am nicio prietenă! Ce tot spui tu acolo? Am ieșit de câteva ori cu o fată când eram răvășit pentru că ne despărțiserăm.

— Ai venit din Grecia până aici și nici măcar nu mi-ai spus!

El râse amar, mai mult pe seama lui decât de ea:

— Și de ce crezi că am venit eu până aici?

Fetei îi era frică să îi răspundă. Lacrimile trecuseră de pleoape și acum îi brăzdau chipul.

— Nu știu.

Se întinse spre ea. O atinse ușor cu degetul pe încheietura mâinii, apoi îi șterse o lacrimă de pe obraz:

— N-am venit pentru că vreau o carieră în publicitate, să știi.

O parte a minții ei o luase deja razna, iar cealaltă era foarte calmă și concentrată. Reuși să zâmbească, dar acesta amenința să se transforme în rânjă în orice clipă.

— N-ai venit pentru Muzeul Smithsonian?

Kostos râse, iar Lena își dori ca el să o mai atingă o dată. Oriunde. Pe păr, pe ureche. Și pe unghia de la picior dacă așa vrea el.

— Nu.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Ce-aș fi putut să-ți spun?

— Ai fi putut să-mi spui că te bucuri să mă vezi și că încă mai ții la mine.

Kostos râse din nou, ușor ironic:

— Lena, eu știu cum ești tu!

Lena ar fi vrut să poată spune și ea același lucru despre propria persoană.

— Cum sunt eu?

— Dacă mă apropii prea mult de tine, fugi. Dacă aștept, atunci am o șansă ca tu să te apropii de mine.

„Oare așa este?”

— Lena, știi ceva?

— Spune...

— Mă bucur să te văd și încă mai țin la tine.

El glumea, dar vorbele lui îi încălziră inima:

— Eu îmi pierdusem orice speranță.

El o prinse ușor de mâini și i le așeză peste pieptul

lui:

— Niciodată nu trebuie să-ți pierzi speranța!

Ea se întinse ușor spre el, se ridică în genunchi, căutându-i buzele. Îl sărută delicat. El gemu de plăcere. O luă în brațe și o sărută profund. Apoi se întinse pe iarbă și o trase și pe ea peste el.

Lena râse și se sărutară în continuare. Se rostogoliră pe iarbă și se sărutară până când un puști pe o bicicletă aruncă ziarul în grădină și îi sperie.

Soarele începuse deja să răsară când Kostos o trase de mână și o ridică de pe iarbă:

— Te conduc acasă!

El era desculț, avea fire de iarbă pe tricou și era ciufulit. Și ea probabil arăta tot cam la fel. Lena râse mai tot drumul și el nu-i dădu drumul la mână.

Chiar înainte să ajungă la ea acasă, el se opri și o sărută din nou, apoi îi dădu drumul din îmbrățișare. Ea n-ar fi vrut să mai plece.

— Lena cea frumoasă, murmură el, atingându-i umărul. Vin mâine să te văd.

— Te iubesc, îi spuse ea plină de curaj.

— Și eu te iubesc. N-am încetat nicio clipă să te iubesc.

O împinse ușor spre ușă, dar ea nu voia să meargă nicăieri fără el. Îi veni foarte greu să se despartă.

Se mai întoarse, să-l mai privească o dată:

— Te voi iubi mereu! îi promise el.

Bridget stătea și admira podul cu un sentiment de mulțumire în suflet. Aplicase pe pereți două straturi de vopsea crem. Tavanul era vopsit în alb, iar ancadramentele erau date doar cu lac. Podeaua din scânduri late o vopsise în verde, exact nuanța pe care o avusese Golful California vara trecută.

Pregătise o surpriză pentru Greta și instalase un pat

cu rama albă de metal pe care îl găsisese uitat pe undeva. Găsisese și o saltea destul de bunicică. Lustruise un birou vechi și apoi îl vopsise cu aceeași culoare ca pereții. Apoi mersese la Wal-Mart și cumpărase niște perdele ieftine, dar foarte frumoase, de dantelă și așternuturi albe și simple de bumbac.

Ultima găselniță a fost un buchet mare de hortensii purpurii pe care le-a cules din curte cât timp Greta a fost plecată. Găsi o vază de sticlă și le așeză pe birou pe o față de masă albastră. În afară de o cutie rămasă în colțul camerei, totul era perfect.

Bridget începu să strige cât o țineau puterile:

— Greta! Hei, Greta!

Greta aspira prin casă. Apăsă butonul de oprire cu piciorul:

— Ce e, iubito?

— Ești gata?

Bridget nu se strădui deloc să-și ascundă încântarea.

— Pentru ce?

— Nu vrei să-ți vezi podul?

— Ai și terminat? Întrebă Greta pe un ton de parcă ar fi vrut să spună că o persoană mai rapidă și mai deșteaptă decât Bridget nu exista pe lumea asta.

— Urcă tu prima! o îndemnă Bridget.

Bunica urcă încet cele două rânduri de trepte.

Bridget observă paloarea neobișnuită a pielii ei și rețeaua de vene movulii care îi împânzea picioarele.

— Ei, ce zici? o întrebă Bridget în timp ce-i deschidea ușa din capul scărilor.

Bunica trase adânc aer în piept. Își duse palma peste gura căscată. Scena parcă era din filme. Studie îndelung camera, din colț în colț.

— Vai, iubito! Este atât de frumos!

Când se întoarse spre ea, Bridget observă că avea

ochii plini de lacrimi. Nu se mai simțise niciodată atât de mândră.

— Arată bine, nu?

— Ai rânduit o cameră exact așa cum scrie la carte, nu-i așa?

Bridget o aprobă. Fără să-și dea seama, chiar asta făcuse. Greta îi zâmbi:

— Trebuie să recunosc că nu te bănuiam să fii genul casnic.

— Nici eu, dacă e să spun drept! Ar trebui să-mi vezi camera de acasă.

Bridget tăcu brusc. Nu intenționase să aducă vorba despre casa ei.

Bunica nu luă în seamă observația ei:

— Ai muncit foarte mult și îți sunt tare recunoscătoare...

— Pentru puțin, adăugă Bridget cu modestie.

— Deja m-am gândit la cineva care s-ar putea muta în cămăruța asta.

Bridget își cam pierdu entuziasmul și nici nu încercă să-și ascundă reacția. Nu își imaginase că cineva se va muta aici și o va da pe ea afară, înseamnă că Greta își terminase deja treaba cu ea... Oare nu mai avea nimic altceva de făcut? Asta să fi fost totul?

— Deja? întrebă Bridget, străduindu-se să nu plângă.

— Da. Tu ar trebui să te muți aici!

— Eu?

Bunica începu să râdă:

— Păi, bineînțeles. Nu-i mai bine aici decât la pensiunea aia amărâtă de pe Royal Street?

— Ba da.

Chipul lui Bridget se învioră iar.

— Atunci așa rămâne. Du-te să-ți aduci bagajul!

Când intră în bucătărie în dimineața următoare, lui

Carmen i se înfățișă o scenă stranie. Mama ei și fiica vitregă a tatălui său stăteau față în față la masa micuță și mâncau ouă fierte.

— 'Neața.

Carmen sperase până în acest moment că tot episodul cu venirea Kristei fusese doar un vis.

— Vrei un ou fiert? o întrebă Christina.

— Urăsc ouăle fierte! îi răspunse Carmen.

Krista încetă instantaneu să mai mestece. I se așternu pe chip o expresie de tristețe, de parcă ar fi vrut să fi fost ea cea care se gândise să deteste ouăle fierte.

Carmen se răzgândi brusc:

— De fapt, nu urăsc ouăle fierte. Ba chiar îmi plac. Sunt hrană pentru spirit. Doar că n-am chef acum de ouă fierte...

Era o treabă tare grea să fii modelul cuiva în viață. Aveai o mare responsabilitate, mai cu seamă dimineața.

— Astăzi mergi la familia Morgan să stai cu copiii?

Carmen scoase din dulap cutia de cereale și un bol.

— Nu. Familia Morgan a plecat la Rehoboth ieri după-amiază. Nu mai lucrez până marți.

Mama ei dădu absentă din cap. Christina nu părea prea interesată nici măcar de propriile întrebări, ce să mai vorbim de răspunsurile lui Carmen...

Christina se ridică să mai toarne puțină cafea, iar Carmen observă brusc fusta cu care era îmbrăcată. Era o fustă cu dungi albe și gri, iar Carmen era sigură că mama ei o avea dinainte ca ea să meargă la grădiniță. Există ținute de gradul unu și ținute de gradul doi. Ținuta asta nu se mai putea încadra în nicio categorie.

— Chiar intenționezi să mergi așa îmbrăcată la serviciu? întrebă Carmen, uitând să-și ascundă dezamăgirea.

Oare cam cât timp trecuse de când spălaseră rufe

ultima dată?

Mama ei se întrista foarte ușor zilele astea, astfel încât Carmen nu rămase deloc surprinsă când văzu cum dispare în camera ei. Câteva minute mai târziu, Christina reapăru îmbrăcată în aceiași pantaloni pe care îi purtase și cu o zi înainte, în timp ce Krista fixa cu privirea oul mâncat pe jumătate.

Situația era jalnică. Ba nu, era de-a dreptul oribilă. Carmen se ura pe sine și le ura și pe ele pentru că stăteau și ascultau ce avea ea de zis:

— Hei, am o idee. De acum încolo, nimeni nu mă mai ascultă când vorbesc. Ce ziceți?

Lena stătu în pat până a doua zi la prânz, însoțită doar de inima ei prea plină; nu făcu decât să se gândească la tot ceea ce se întâmplase noaptea trecută. Ar fi vrut să păstreze totul numai pentru ea, așa cum făcea de obicei, dar, pe de altă parte, ar fi vrut să împărtășească noutățile cu cineva. Așa că, atunci când o sună Bee, Lena se simți foarte mulțumită:

— N-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat! izbucni Lena imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi... știam deja.

— Ce?

— Ce trebuia să fac.

— În ceea ce-l privește pe Kostos?

— Da. Și știi ceva?

— Ce?

— Am făcut exact ceea ce trebuia să fac.

Bridget începu să țipe în receptor:

— Pe bune?

— Da.

— Povestește-mi tot!

Și Lena așa și făcu. Îi venea greu să exprime în

cuvinte tot ceea ce simțise, dar astfel avu senzația că totul i se așază mai bine în memorie. Bee țipă iar când Lena își termină povestea:

— Lenny, sunt foarte mândră de tine!

Lena zâmbi:

— Și eu sunt mândră de mine!

Tibberon: C., tu ai mai vorbit cu Lena? Era atât de veselă, încât am avut senzația că vorbesc cu Effie, nu cu ea. Mă bucur atât de mult. E cam ciudată situația, dacă mă gândesc mai bine. Era de-ajuns o singură Effie. Vreau ca Lenny să fie mereu tot Lenny.

Carmabelle: Am vorbit și eu cu ea. E uimitor. Pantalonii își arată vraja iar. Numai pentru mine n-au mers. Oare o fi ceva în neregulă cu mine? Bineînțeles în afară de ceea ce știm cu toții că e în neregulă cu mine... Or mai fi și altele?

Ce înseamnă expresia asta din ochii tăi? Mi se pare că exprimă mai mult decât toate cuvintele pe care le-am citit vreodată.

Walt Whitman

Uneori nu-ți rămâne decât să înfrunți situația, să iei taurul de coame. Trebuie să te-arunci cu capul înainte. Altfel, nu faci decât să te tot lovești de pereți, încercând să te streкори pe nesimțite, și treci pe lângă viață.

Așa se străduia Tibby să se convingă, și de-acum încolo acesta avea să rămână crezul ei. Introduse discheta în computer.

Se uită puțin prin fișiere. Nu își mai aducea aminte ce reprezenta fiecare. Ea era foarte organizată de obicei, dar Baily nu era deloc așa. Iar pe vremea aceea, Bailey fusese asistenta ei personală și magicianul ei într-ale organizării. Totuși, Bailey n-avea decât doisprezece ani pe atunci.

Tibby alese un fișier și îl selectă. Trebuia să înceapă

de undeva, nu?

Pe ecran apăru o imagine. Era montajul făcut în prima lor zi de filmare din vara trecută. Tibby își amintea foarte limpede ziua aceea, pentru că atunci îl cunoscuse pe Brian.

Imaginea se mișca de la acadelele de pe tejghea la omul care stătea la casa de bani. Așa cum își amintea și ea, bărbatul își acoperise fața cu mâinile și începuse să strige: „Nu mai filma!” Tibby simți un zâmbet care-și făcea loc pe buzele ei.

Apoi imaginea se schimbă, iar lui Tibby i se tăie respirația. Tot corpul ei era în alertă. Pe ecran se vedea chipul lui Bailey în prim-plan. O cuprinse o emoție teribilă, de parcă un sac de nisip tocmai o lovise drept în cap, și ea se prăbușise. Fără să se gândească, Tibby apăsă pe butonul de stop cadru. Rezoluția imaginii era mai scăzută acum, dar imaginea părea și mai izbitoare așa. Tibby se aplecă atât de mult spre ecran, încât aproape că-l atingea cu vârful nasului. Apoi se retrase brusc. Îi era teamă ca Bailey să nu dispară de pe ecran, dar nici pomeneală de așa ceva.

Bailey se uita peste umăr spre Tibby. Râdea și era chiar acolo, lângă ea. Aproape că o putea atinge.

Tibby nu-i mai văzuse chipul din noaptea în care murise.

De-atunci, îi veneau în minte trăsăturile ei de mii de ori, dar, pe măsură ce timpul trecea și se îndepărta de Bailey cea adevărată, chipul ei se estompa. Chipul lui Bailey și ochii ei frumoși erau o adevărată bucurie pentru sufletul ei.

Pe fundalul muzicii lui Beethoven, Bailey râdea iar.

Tibby își dădu frâu liber sentimentelor. Acum putea să stea și să plângă până se liniștea. Putea să se ascundă sub birou și să nu mai iasă sau să meargă afară și să facă

ture prin parcare. Putea să trăiască așa cum avea chef. Putea să facă lucrurile care până acum îi păruseră prea grele. Putea să facă orice.

Pentru prima dată în viața ei, Tibby se aruncase cu capul înainte, încercând să-și rezolve problemele, și constată că acum toate lucrurile își arătau adevărata lor față.

Mama ei era la serviciu, Krista dormea, familia Morgan era la mare, Bee era în Alabama, Lena era la magazin, Tibby era în Virginia, iar Carmen se băgase la adăpost în șifonierul ei.

Carmen avea un șifonier pe post de debara, dar înghesuisese atâtea vechituri în el încât ideea că se putea intra acolo era mai mult o iluzie. Lui Carmen îi plăcea să-și cumpere lucruri noi, dar nu putea renunța la cele vechi. O încântau începuturile, dar ura despărțirile. Îi plăcea ordinea, dar nu era în stare să o păstreze.

Mai mult decât orice altceva, îi plăceau păpușile. Avea o colecție impresionantă, care nu putea aparține decât unei fete cu părinți care se simțeau foarte vinovați.

Îi plăceau păpușile, dar nu știa să le îngrijească – constată ea în timp ce extrăgea din dulap vreo trei cutii de carton pline, care zăceau pe sub haine. Le iubise toată copilăria ei. Se jucase cu ele mult timp după ce alți copii de vârsta ei renunțaseră la jucării. Eforturile să le spele, să le îmbrace sau să le îmbunătățească imaginea le afectaseră serios: acum arătau ca veteranii unor războaie îndelungate și aprige.

Angelica, păpușa cu părul castaniu și cu aluniță, avea o tunsoare militărească de pe vremea când Carmen încerca să s-o coafeze cu un ondulator de păr. Rosemarie, roșcata, avea ochii învinețiți, de pe vremea când Carmen încercase să o machieze cu o carioca neagră. Rogette, păpușa ei favorită, era îmbrăcată într-o zdreanță

îngrozitoare rămasă de pe vremea când Carmen se apucase de cusut, încercând s-o imite pe mătușa ei Rosa. Carmen iubise toate păpușile, dar ele n-ar fi putut arăta mai rău nici dacă și-ar fi propus cu bună știință să le mutileze.

— Carmen?

Carmen sări în picioare și o scăpă pe Rogette. Se chinui să străpungă cu privirea întunericul din cameră.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat!

O ridică pe Rogette și rămase ținută locului:

— Paul! Salut!

— Bună.

Paul purta pe un umăr un rucsac imens.

— Cum ai intrat?

— Krista mi-a deschis.

Carmen clipi, apoi începu să-și ronțăie unghiile.

— S-a trezit? Se simte bine? E supărată pe mine?

— Mănâncă niște cereale.

Acesta era un răspuns valabil pentru toate cele trei întrebări. Carmen încă o mai avea pe Rogette în mână. I-o arătă lui Paul:

— Ți-o prezint pe Rogette.

— Sunt încântat.

— Făceam curățenie în șifonier.

Paul dădu din cap în semn de aprobare.

— După cum vezi, am o viață socială foarte intensă.

Lui îi trebui ceva timp să-și dea seama că era doar o glumă:

— I-ai spus mamei tale?

— Știa deja.

— Toate bune? Krista e în regulă?

Paul dădu din cap în semn că da. Nu părea deloc îngrijorat.

— Și cu școala cum îți merge? îl întrebă ea.

— Bine.

Se așteptase ca Paul să devină mai relaxat și mai puțin politicos, viața din campusul universității să îl marcheze cumva, dar nu era cazul. Se vedea clar după felul în care ezita și acum în pragul ușii. Și-l imaginea ca fiind singurul membru serios al Frăției Delta Kappa Epsilon.

— Sunt amuzante cursurile de vară? Fotbalul merge bine?

— Da.

Pălăvrăgeala reprezenta pentru Paul ceea ce stăpânirea de sine era pentru Carmen: un lucru inaccesibil.

— Tu ce mai faci?

Carmen oftă și trase adânc aer în piept înainte să îi răspundă.

— Eu fac numai tâmpenii. I-am distrus viața mamei mele, de exemplu.

Paul îi aruncă o privire așa cum numai el știa. De parcă ea era vreun exemplar special prezentat pe Discovery Channel.

Krista apăru și ea în pragul ușii, în spatele lui Paul. Avea cu ea un exemplar din revista

Cosmo GIRL! pe care o tot răsfoia. Nu părea să o deranjeze deloc faptul că Paul era acolo.

— Mă duc să iau niște înghețată, spuse ea.

— Bine. Ai nevoie de bani? o întrebă Carmen.

— Nu-i căzu’.

Paul păru amuzat. Krista începuse să vorbească precum Carmen.

Carmen făcu un semn spre pat:

— Stai jos!

Apoi se așeză și ea pe birou, legănându-și picioarele în aer.

Paul o ascultă foarte atent, nu înainte de a muta jenat un teanc de haine de pe pat. Nu părea obișnuit să fie în camera unei fete, ca alți băieți. Stătea țeapăn, cu picioarele bine înfipite în pământ și cu spatele drept. Carmen se simți mândră când își dădu seama cât era de frumos Paul, atât de înalt și de puternic, cu ochii albaștri precum cerul, umbriți de genele negre. Totuși, el nu se comporta niciodată de parcă ar fi fost un băiat din caleafară de arătos.

N-avea rost să aștepte ca Paul să reia conversația, pentru că asta mai putea dura încă vreo săptămână.

— Paul, îți mai amintești de tipul acela, David, despre care ți-am scris? Tipul acela care o plăcea pe mama...

David îi făcu semn că da:

— Păi, treaba e că o plăcea cu adevărat. De fapt, cred că o iubea. Și se îndrăgostise și ea de el. E incredibil, nu?

Paul ridică din umeri.

— Mda... acum urmează partea urâtă a poveștii.

Își ridică picioarele pe birou și își înconjură genunchii cu brațele.

Paul aștepta răbdător. El auzise deja destule povești urâte.

— Am luat-o razna. N-am cum să-ți explic ce s-a întâmplat. Mama era în oraș tot timpul și se îmbrăca exact ca o puștoaică. A ajuns până acolo încât a împrumutat... mă rog. Oricum, ideea e că eram invidioasă pe fericirea ei, de care eu nu aveam parte.

Paul dădu iar din cap.

— Și atunci mi-am ieșit din fire. Am țipat la ea, i-am spus că o urăsc. I-am zis numai răutăți și i-am distrus fericirea, pentru că s-a despărțit de el.

Chipul lui Paul exprima sinceritate ca întotdeauna. Își mijise ochii spre Carmen, încercând să scruteze până în adâncul sufletului ei de neînțelese.

Ce bine era când aveai un tip ca Paul alături de tine! El fusese martor la modul groaznic în care se comportase ea vara trecută, și încă mai erau prieteni. Nu era genul care să vorbească prea mult cu ea, dar devenise prietenul ei adevărat și devotat, pentru că el răspundea mereu la e-mail-uri și la telefon.

Și el avea lucruri grave la care să se gândească. Tatăl lui era un alcoolic care își petrecuse timpul numai prin clinici de dezalcoolizare de când Paul avea opt ani. Înainte ca tatăl lui Carmen să se căsătorească cu mama lui vara trecută, el avusese grijă de ai săi ca un adevărat cap de familie. Și, cu toate acestea, orice prostie avea Carmen de povestit, o asculta mereu, de parcă pentru el era un lucru foarte important. Niciodată nu părea deranjat sau îngrozit de ceea ce auzea și nu-i spusese niciodată să își țină gura.

— Erai geloasă! afirmă el în cele din urmă.

— Da, eram geloasă. Și egoistă pe deasupra. Și meschină...

Deodată ochii i se umplură de lacrimi și privirea i se încețoșă. Carmen nu știa cum să iubească. Iubea cu prea multă patimă.

— N-am vrut să fie fericită fără mine, se smiorcăi ea.

Fără să facă niciun zgomot, Paul apăru din senin lângă ea și se așeză pe birou.

— Dar ea nu ar putea fi niciodată fericită fără tine.

Carmen intenționase să spună că nu voia ca mama ei să he fericită atunci când ea nu era. Dar, în timp ce-l asculta pe Paul, se întrebă dacă nu cumva el înțelesese problema mai bine decât ea.

Fusese geloasă pe mama ei sau mai degrabă pe David? Paul o luă cu blândețe de mână, iar Carmen plânse amarnic. Nu era mare lucru, dar prezența lui însemna foarte mult pentru ea.

Kostos veni într-adevăr să o caute, dar nu atunci când

se aștepta ea. Lena își dorise să îl întâlnească la micul dejun, la masa de prânz și la cină, dar el nu veni până când ea nu era deja în pat. Îl auzi cum arunca cu ghinde în fereastră.

Inima îi bătea atât de tare, încât credea că o să-i sară din piept. Se îndreptă spre fereastră și îl văzu.

Îi făcu fericită cu mâna, se repezi pe scări și ieși din casă pe ușa din spate, apoi se aruncă în brațele lui. El se lăsă în joacă să cadă pe iarbă, trăgând-o și pe ea după el. Lena râdea atât de tare, încât Kostos îi făcu semn să tacă.

Se îndreptară spre colțul cel mai retras din grădină. Era pe partea laterală a casei, la adăpostul unei magnolii imense. Dacă părinții ei ar fi aflat ce făcea, nici măcar fabulosul Kostos n-ar fi putut să o scoată din încurcătură.

Ea era în cămașă de noapte. De data aceasta, el era îmbrăcat mai adecvat.

— Te-am visat toată noaptea!

— Eu te visez încontinuu de un an!

Începură să se sărute. Săruturile au fost de ajuns, până când ea își strecură mâinile pe sub cămașa lui, mângâindu-l pe piept, pe spate și pe brațe. În cele din urmă, el se retrase.

— Trebuie să plec, îi spuse el fără tragere de inimă.

— De ce?

O sărută din nou:

— Pentru că sunt un domn. Și nu am încredere în mine că mai pot să rămân un domn pentru mult timp, dacă mai stau lângă tine.

— Dar poate că nici nu vreau asta!

Era clar că răspunsul ăsta îl dăduseră hormonii ei.

— Lena...

Vocea lui era înăbușită parcă îi vorbea de sub apă. Nu părea că ar fi vrut să plece undeva. O sărută din nou, apoi se retrase.

— Sunt câteva lucruri pe care îmi doresc cu disperare să le facem împreună. N-ai mai făcut lucrurile astea, nu?

Ea dădu din cap în semn că nu. Dintr-odată se temu ca el să nu-și imagineze că ea este vreo neștiutoare.

— Cu atât mai mult. Trebuie să o luăm încet. Trebuie să fie cea mai frumoasă amintire.

Lena rămase impresionată de cât de corect judeca el, pentru că știa că avea dreptate.

— Și eu îmi doresc.

O strânse în brațe atât de tare, încât simți că se sufocă.

— Avem tot timpul din lume. O să facem tot ce vrem de o sută de mii de ori, iar eu o să fiu cel mai fericit om din lume.

Se sărutară până când, în cele din urmă, se văzu nevoită să-l lase să plece. În noaptea aceasta Lena ar fi vrut să-și cuprindă tot viitorul.

— Măine dimineată trebuie să plec.

Ochii ei se umplură instantaneu de lacrimi.

— Dar mă întorc, nu-ți face griji. Cum crezi că aș rezista să stau atât de departe? Mă întorc la sfârșitul săptămânii viitoare. E bine așa?

— Nu știi dacă pot să aștept atâta!

El zâmbi și o luă în brațe:

— Oricând, în orice moment, oriunde te-ai afla, e de ajuns să te gândești la mine și poți fi sigură că și eu mă gândesc la tine.

Billy o acostă pe Bridget când se îndrepta spre magazin, de unde voia să cumpere niște piese ca să repare ușa de la frigider. Acum plătea cei 75 de dolari pe săptămână bunicii ei și se ocupa cu sârg de toate lucrurile care nu mergeau cum trebuie prin casă: tundea iarba, care o lua razna, repara măsuța de cafea, care avea un picior

mai scurt, și peticea vopsea cojită de pe zidul din spatele casei. Bridget era îmbrăcată în hainele ei sport și era foarte bine dispusă, pentru că se tot gândise la Lena.

— N-ai venit marți la antrenament!

— Și?

Bridget se uită indiferentă la el.

— Păi, de obicei vii...

— Mai am și alte lucruri de făcut.

Billy păru foarte ofensat de răspunsul ei:

— Ce lucruri?

Bridget se pregăti să îi arunce și ea o privire la fel de jignită, dar atunci Billy începu să râdă. Râdea cu poftă, exact ca pe vremea când avea șapte ani. Îi plăcea să-l audă cum râde. În cele din urmă, începu și ea să râdă.

— Hei, vrei să mâncăm o înghețată sau să bem un suc?

Nu flirta cu ea, era doar o invitație prietenească.

— Bine.

Traversară strada și aleseseră o masă aflată la umbră, pe o terasă. El își comandă o înghețată de mentă, iar ea, o limonadă.

— Știi ceva?

— Ce?

— Îmi pari foarte cunoscută.

— Serios?

— Da. De unde ești?

— Din Washington.

— Și de ce-ai venit atât de departe?

— Obişnuiam să vin aici când eram mică.

Și-ar fi dorit să o întrebe mai multe, dar el nu insistă. Nici măcar nu o mai asculta, pentru că două fete care treceau pe stradă se opriseră lângă ei. Una dintre ele era o brunetă cu sâinii mari, iar cealaltă era o blondă suplă care purta niște pantaloni minusculi, cu talie foarte joasă.

Bridget își amâni de ele: făceau parte dintre fetele care veneau la meciuri. Ele zâmbiră și flirtară cu Billy, în timp ce Bridget își lega șireturile desfăcute de la pantofi.

— Scuze pentru întrerupere. Am fost îndrăgostit lulea de fata aceea anul trecut.

Bridget se întrista. Fusese o vreme când era și ea una dintre fetele de care se îndrăgosteau băieții. Acum era prietena de gașcă cu care discutau băieții despre fetele frumoase.

— De care din ele?

— De cea blondă. Îmi plac blondele de nu mai pot!

Bridget își atinse instinctiv părul ei nepieptănat, ascuns sub batic. În sfârșit, sosiră și băuturile.

— De unde știi tu atâtea despre fotbal?

— Am jucat și eu.

Bridget se juca neîncetat cu paiul din pahar:

— Și erai bună?

— Mă descurcam.

— Vii sâmbătă la meci, nu-i așa?

Bridget ridică indiferentă din umeri, ca să-l chinuiască puțin:

— Trebuie să vii! Toată echipa se bazează pe tine! Bridget zâmbi amuzată. Nu era îndrăgostit de ea, dar nici genul acesta de relație nu-i dispăcea.

— Bine, o să vin.

— Krista o să ia masa cu mama ei la Roxie's. Carmen și mama ei stăteau de vorbă în timp ce mâncau napolitane. Al și Lydia veniseră în Washington cu o seară înainte, pentru a se împăca cu Krista și pentru a o lua acasă.

Christina zâmbi. Nu era zâmbetul ei, dar era totuși o schimbare majoră față de cum arătase în ultimele săptămâni. Roxie's era un loc renumit pentru clientela sa, care consta în principal din travestiți, și se afla pe undeva pe la periferie. Krista auzise de locul acesta de la Tibby și

rămăsese fascinată. Carmen era destul de mulțumită de protejata ei. Krista nu se lăsa convinsă prea ușor.

— Merge și Al cu ele?

— Nu. E o zi rezervată pentru mamă și fiică. Krista o să plece cu ei mâine.

Mama ei dădu absentă din cap:

— Îmi place Krista.

— Da, e simpatică. E foarte drăguță.

Carmen rupse napolitana în două și începu să mănânce.

— Vii și tu în seara asta? întrebă ea după ce termină de mestecat.

— Cred că da.

Chipul mamei ei își recăpătase expresia de reținere. Toate cuplurile aveau o identitate comună pe durata căsătoriei, dar aveau una și după divorț. Părinții lui Carmen erau adepții „divorțului pe cale amiabilă”. Asta însemna că atunci când Al și Lydia au invitat-o pe Carmen la restaurant cu ei, tatăl ei trebuia să o invite și pe Christina, ca să i-o prezinte pe noua lui soție, iar acesteia nu-i mai rămânea decât să accepte.

— Și nu te deranjează că trebuie să faci cunoștință cu Lydia?

Christina se gândi puțin în timp ce se juca cu furculița în farfurie:

— Nu.

— Serios?

— Da.

Christina păru că ar mai vrea să adauge ceva, dar se răzgândi. Mama ei răbda totul cu stoicism; ba nu, era de-a dreptul curajoasă. Probabil că nici nu era mama ei, probabil că o adoptase. Săptămânile astea nu avuseseră decât discuții de formă. Carmen voia o groază de lucruri de la mama ei, dar îi era teamă să îi ceară. În fond, nu

merita nimic.

Știa sigur că făcuse pauză ca să mănânce și să doarmă, dar nu-și mai amintea când. Tibby pierduse orice noțiune a timpului. Nu mai știa nici dacă fusese la toaletă sau nu. Avea multe materiale de revăzut, mai ales după ce o sunase pe doamna Graffman și îi ceruse câteva casete din colecția ei. Trebuia să păstreze toate materialele originale, iar montajul propriu-zis implica o mare capacitate de concentrare.

Săptămâna asta realizase că mai toate materialele filmate pentru documetarul ei de vara trecută n-aveau nicio valoare. Lucrurile cu adevărat frumoase erau filmate din întâmplare. Erau imagini pe care nici nu le introdusese în film, care o prezentau pe Bailey în timp ce făcea montaj, în timp ce examina filmul sau în timp ce se lupta conștiințioasă pentru a seta sonorul.

Lui Tibby îi mai plăceau foarte mult imaginile filmate chiar de Bailey. Era foarte atentă și meticuloasă. Spre deosebire de Tibby, ea nu se grăbea să caute un subiect care să ia imediat forma unei povești. Ea nu își îndemna personajele să spună ce dorea ea să audă, doar așa, ca să iasă filmul.

Singura înregistrare făcută intenționat de Tibby și care era cât de cât bună era interviul cu Bailey. Bailey era așezată în fața ferestrei, în lumină, și arăta ca un înger. Pantalonii Călători atârnav pe ea, pentru că îi erau prea mari. Undeva, pe fundal, se vedea chiar și o imagine cu Mimi, care dormea în cușca ei. Tibby rămase încă o dată fermecată de chipul curajos și onest al lui Bailey, de sufletul ei deschis. Oricât de mult se uita la imaginile acestea, niciodată nu se sătura.

Astăzi lucra la coloana sonoră. Nici nu era prea greu, pentru că nu avea să se audă decât Beethoven de la început până la sfârșit. Dar, pe măsură ce asculta, își dădu

seama că muzica nu avea efectul scontat.

Își luă capul în mâini, pentru că o apucase amețeala. Nu mai dormise de ceva timp. Până la festivalul de sfârșit de vară nu mai erau decât patru zile.

Ceea ce îi plăcuse mai mult și mai mult la muzică fusese felul în care o intonase Brian fluierând. În nebunia ei indusă de lipsa de somn, fluieratul acela avea pentru ea valoarea artei adevărate. Nu o mai interesau Kafka și nici exploziile la Pizza Hut. Ea dorea doar să-l audă pe Brian fluierând.

El așternu lumea ca pe o potecă plină de verdeață la picioarele ei.

W.B. Yents

Fusese o vară plină de invitații stranii la restaurant. Carmen stătea între Lydia și Krista. Christina stătea între Al și Paul.

Carmen era atât de îngrozită de perspectiva tăcerilor lungi și jenante, încât pregătise câteva subiecte de discuție:

„Filmele de vară

Continuările -- pro sau contra?

Popcorn -- ce naiba mai e și cu dezastrul acesta plin de grăsimi? (încurajează-o pe Christina să precizeze date uimitoare referitoare la conținutul caloric)."

„Cremele protectoare

UVB -- ce naiba mai înseamnă și asta, de fapt și de drept?

Care au fost cele mai groaznice arsuri pe care le-ați avut vreodată?

(încurajează-l pe Al să spună povestea lui preferată despre cum a navigat în Bahamas)."

"Ozonul

Toată lumea trebuie să cadă de acord că e un lucru pozitiv. Spre deosebire de găurile din stratul de ozon. Astea nu ne plac."

"Traficul aerian: s-a înrăutățit? (lăsați adulții să se plângă cum se cuvine pe tema asta)."

"Pentru situații cu totul disperate: Israel/Palestina."

Dar, în mod neașteptat, hârtia a rămas uitată în buzunar. Ascultă interesată cum Lydia deschise în mod curajos conversația, povestindu-le despre Roxie's. Carmen fu mirată să constate că Lydia se amuza copios pe seama acestei experiențe, făcând-o chiar și pe Christina să râdă. Era un miracol.

Apoi Krista povesti cum se pierduse timp de trei ore și douăzeci de minute prin metrou. Atunci Al se simți dator să le explice exact cum stătea treaba cu transportul public în Washington. Avea chiar și o hartă la el cu care demonstra veridicitatea afirmațiilor.

Toate aceste discuții îi purtară inevitabil spre povestea clasică despre cum se rătăciseră Al și Christina prin oraș când se născuse Carmen, în noaptea când o duceau pentru prima dată acasă. Carmen cunoștea prea

bine povestea și o enerva groaznic, pentru că nu auzeai decât „Carmen începu să plângă” sau „Carmen începu să vomite”. Dar în seara aceasta părinții ei povestiră toată întâmplarea cu lux de amănunte amuzante și pe un ton prietenesc. Lydia râse, apreciind comicul situației. Al o ținea pe Lydia de mână, ca să o facă să înțeleagă că o iubea și mai mult pentru felul în care se comporta acum.

Al comandă vinul cu un accent italian caraghios, iar Krista se jucă puțin cu mărgelile mamei ei și îi șopti ceva drăguț la ureche. Lydia insistă să o servească pe Christina din salata ei de homar cu porumb, pentru că era „divină”.

Carmen se simți încântată pe măsură ce studia chipurile bine dispuse din jur. Aceasta era familia ei, oricât de ciudată ar fi fost ea. De la menajul disfuncțional în trei, se făcuse un salt imens la o familie de șase persoane.

Paul îi aruncă o privire care îi spunea că totul merge bine.

Carmen zâmbi. Ce era cu adevărat minunat în toată povestea era faptul că acum îl avea pe Paul. Paul era cel mai bun și mai răbdător om pe care îl cunoscuse ea vreodată. Apoi își aminti de vara trecută, când îi cunoscuse pentru prima dată pe Lydia, Krista și Paul. Cât de supărată fusese pe tatăl ei! Ea crezuse că relația lor luase sfârșit, dar noua lui familie nu fusese decât un alt început.

Se uită apoi la mama ei, care făcea față situației cu multă grație. Al și Lydia erau un cuplu, iar Christina era singură. Christina făcea mereu față cu grație oricărei situații, fie în ipostaza de mamă necăsătorită cu un serviciu solicitant, fie în ipostaza de persoană cu inima frântă. Mama ei merita și ea un alt început.

La 9.15 telefonul sună, iar Lena se repezi să răspundă. Telefonul era prietenul ei, dar și dușmanul ei cel mai de temut. Nu știa niciodată care era varianta valabilă până când nu răspundea.

— Alo, răspunse ea, abia putând să-și ascundă emoția.

— Alo.

Telefonul era prietenul ei de data aceasta:

— Kostos! Unde ești?

Cât de mult îi plăcea să-i rostească numele!

— Sunt în stația de metrou.

Stomacul ei se strânse într-un ghem, de nervi.

— Din care oraș?

— Din orașul tău...

— Chiar așa?

„Ar fi bine să fie chiar așa!”

— Da. Poți să vii să mă iei?

— Da, imediat. Numai să... găsesc o minciună pentru părinții mei.

Kostos râse:

— Sunt pe Wisconsin Avenue.

— Pa.

Era foarte încântată că încă mai avea Pantalonii Călători. Îi îmbracă la repezeală și o minți în grabă pe mama ei că merge la o înghețată cu Carmen. Zbură pe ușă afară, apoi se repezi în mașină, binecuvântându-i pe părinții ei pentru că o lăsau să o folosească ori de câte ori avea chef.

El o aștepta chiar acolo unde îi spusese: o siluetă masivă și înaltă. Nu era un vis sau o fantezie. Ea ciocăni în fereastra de pe culoarul de pasageri, ca să îi atragă atenția. Abia se urcaseră în mașină, când o sărută apăsând pe buze, cuprinzându-i chipul cu mâinile.

— N-am mai putut să mai aștept! Am luat trenul imediat ce-am ieșit de la lucru.

El o sărută din nou, apoi ea își reaminti că era la volan pe o șosea cu trafic intens. Se uită amețită înainte, încercând să se concentreze asupra farurilor care clipeau

în fața ei.

— Unde mergem?

Era roșu la față și îi căuta mereu privirea. Nu-i păsa unde mergeau.

— Crezi că ar trebui să mai facem și altceva în afară de a ne săruta? Adică, vrei să avem o întâlnire adevărată? Sau poate ți-e foame...

Corpul ei își dorea cu disperare sărutările lui. Kostos râse amuzat:

— Da, mi-e foame, și chiar vreau să ieșim împreună în oraș, dar nu am chef să mergem undeva unde nu pot să te țin în brațe.

— Mi-a venit o idee.

Iubirea o inspira, așa că se opriă la un supermarket. Cumpără blat de prăjituri și un litru de lapte rece și o cutie de tarte cu capșune acoperite cu o glazură roz de la raionul de dulciuri. Chiar și acolo găsiră nenumărate modalități de a se atinge unul pe altul. Kostos îi înconjură talia cu brațele, apoi ea își lipi șoldul de al lui pentru o secundă, iar el o sărută ușor pe gât, chiar acolo, sub luminile fluorescente din magazin.

Se strădui să conducă atent, trecând în viteză pe lângă pădurile din zona Rock Creek, în timp ce el o săruta pe umăr și îi mângâia părul. Conduse apoi de-a lungul râului Potomac, și în cele din urmă li se arătară fețele lucioase de piatră ale monumentelor care se ridicau în fața lor ca un oraș antic. Șoseaua se desfășura pustie înaintea lor. Apa strălucitoare și podurile cu arcade erau atât de frumoase, încât rămaseră tăcuți.

În plus, aici era foarte ușor de parcat. Își luară mâncarea în punga maro de hârtie și se îndreptară spre treptele mari de piatră albă, uitându-se cu respect la președintele Lincoln, care stătea solemn pe tronul lui de marmură.

— Asta e ora cea mai potrivită pentru a veni să vezi monumentele, dar nimeni nu vine niciodată, îi explică Lena, făcând un gest vag spre pustietatea din jur.

Sunt oameni care consideră că privirea distantă a unui mare președinte ar putea să omoare pasiunea, dar Lena nu era de acord. Ei mâncară și se sărutară, de fiecare dată mai intens. Ea sfărâma între degete bucățele de prăjitură, iar el se minuna cât era de frumoasă în maioul ei verde. Privirile îi alunecau peste umerii ei, peste gât, apoi îi urmăreau buzele, de parcă l-ar fi vrăjit. Felul în care o vedea el și o făcea să se simtă era un lucru neobișnuit.

Oare și ea îl făcea fericit pe el în aceeași măsură în care el o făcea pe ea? Oare mai era cineva la fel de fericit ca ea? Nu, n-avea cum să se simtă atât de bine alături de el dacă el nu-i împărtășea sentimentele.

Preferară apoi să treacă de la mării părinți ai neamului la imaginea cerului plin de stele, dar aceasta nu era prea clară lângă monumente, din cauza reflectoarelor. Așa că o luară pe o potecă spre luminișurile întunecoase, unde puteau să aibă o vedere bună asupra miilor de stele. Se întinseră pe iarbă, lipiți unul de celălalt. Era un gest frumos din partea oamenilor că nu se gândiseră să-i deranjeze și-i lăsaseră într-o singurătate deplină.

Aerul calduț era plăcut în seara aceasta. Și frunzele de pe ramurile grele ale copacilor erau plăcute, în situația în care se aflau, până și gunoiul care se revărsa peste marginea tomberonului era o imagine feerică, pentru că ei erau împreună.

În unele nopți, stelele clipeau și străluceau reci, la distanță. În alte nopți păreau să strălucească pentru cineva anume. Noaptea aceasta se încadra la a doua categorie. Lena se simți recunoscătoare pentru că era vară, pentru că erau împreună și puteau să-și exprime în voie sentimentele.

La început, li s-au atins doar gleznele. Apoi brațele și mâinile. În cele din urmă, Lena se rostogoli peste el, mulându-se peste corpul lui.

— E prea repede?

— Nu, răspunse el imediat, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se oprească.

— Adică nu și da. E prea repede și prea lent. Dar nu te opri, te rog!

Lena simți pieptul lui mișcându-se sub ea în timp ce râdea:

— Crezi că ai putea să nu mai fi așa domn până mâine?

Kostos o rostogoli ușor pe spate, astfel încât să fie el deasupra, dar își susținu greutatea în mâini. Își apropie chipul de gâtul ei:

— Doar pentru scurt timp...

O sărută pe lobul urechii, iar Lena simți cum o străbate un fior din creștet până în tălpi.

Bucurându-se de prezent, ea îl urmări cum se apleacă peste ea și o sărută pe pânțe; apoi, ridicându-i tricoul, îi dezveli treptat pielea, sărutând-o pe buric și urcând tot mai sus, spre coaste. Fără a-i veni să creadă că putea simți o asemenea plăcere, Lena realizează cum îi deschise sutienul și îi scoase maioul de bumbac. Kostos o privea cu aceeași venerație cu care o privise și vara trecută, când o văzuse dezbrăcată în poiana cu măslini. Dar, pe vremea aceea, ea își aparținea doar ei și se străduise să-și acopere corpul cu mâinile, pe când acum îi aparținea lui și nu-și dorea nimic mai mult decât ca el să o vadă.

Fără să mai aștepte, îi trase cămașa de pe el și își lipi trupul gol de trupul lui gol. Amintirile sunt ciudate și uneori înșelătoare. Dar imaginea lui Kostos dezbrăcat în noaptea aceasta nu era cu nimic mai prejos decât imaginea

lui de când îl surprinsese în lacul din Santorini, imagine care îi rămăsese în minte de-atunci. Exaltarea o copleșise, iar ea își aminti de un vers dintr-un cântec care-i plăcea foarte mult. „Toată viața ai așteptat acest moment pentru a putea fi liber”.

Lui Carmen i se păru o idee bună să facă prăjiturile cu Jess și Joe. Pe când cumpăra biscuiții cu caramel și bomboanele colorate de la supermarket, i se păruse un proiect demn de o bonă adevărată. Acum, când se afla în fața faptului împlinit, nu mai era deloc distractiv.

— Jesse, ușurel, dragule! Trebuie doar să-l lovești încetișor.

Jesse dădu din cap în semn că înțelesese, și apoi făcu țândări oul când îl lovi de marginea bolului metalic. Sute de bucățele mici de coajă alunecară drept în vas. Apoi, el se uită încântat la ea, căutându-i aprobarea.

— Poate că ar trebui să-l spargi mai ușor. Mai bine să-l fac eu pe următorul.

Prea târziu. Jesse lovea deja al doilea ou de marginea vasului.

— Aaah!

Joe se întindea spre bomboane și urla cât îl țineau puterile.

— Joe, știu că mai vrei o bomboană, dar mami a zis că...

De obicei, copiii sunt ușor de păcălit și sunt chiar incompetenți în anumite domenii, dar uneori, pur și simplu, te uimesc cu precizia lor ieșită din comun. Carmen se uită șocată cum Joe se apleacă, întinde mâna și lovește cu atâta precizie cutia cu bomboane, încât acestea săriră în toate părțile prin bucătărie.

— Offf!

— Acum amestecăm, da? întrebă Jesse mulțumit de modul în care distrusese toate ouăle.

— Poate că mai bine încercăm să...

Îl lăsa pe Joe pe podea, încercând să culeagă cojile de ou din aluat. Dar Joe încercă să se ridice rezemându-se de un scaun, bomboanele prinseră a se rostogoli sub tălpile lui, iar el căzu cu zgomot.

— Joe!

Îl ridică de pe jos și începu să Țopăie cu el prin cameră, străduindu-se să evite bomboanele buclucașe.

— Vrei să te joci cu telefonul meu mobil?

Putea să sune și în Singapore, numai să tacă.

— Poftim, ia-l!

Carmen îl așeză pe Joe în scaunul lui special, înșfăcă mătura și se apucă să strângă bomboanele de pe jos.

— Amestecăm, da?

— Da...

Carmen era deja obosită. Copiii ăștia te epuizează foarte repede... Nu venise decât de un sfert de oră.

O auzi pe doamna Morgan care cobora spre bucătărie. Carmen se repezi la Joe, încercând să îndepărteze orice urmă de dulciuri de la gura lui și de pe mâini.

Doamna Morgan apăru în pragul ușii îmbrăcată în costum. Carmen rămase uimită când o văzu atât de elegantă.

— Arătați excelent!

— Mersi. Am o întâlnire la bancă.

— Mama, mama! Începu să urle Joe.

Aruncă telefonul lui Carmen până în cealaltă parte a camerei.

„Nu îl lua în brațe!” o avertiză Carmen în gând. Dar, inevitabil, toate forțele universului o atraseră pe doamna Morgan spre copilul ei. Îl ridică în brațe.

— Mami! Uite ce-am făcut!

— Vai! Tu faci prăjiturile? întrebă ea cu atâta

entuziasm, de parcă Jesse tocmai ar fi câștigat premiul Nobel.

— Da! Trebuie să guști!

Doamna Morgan se uită în vas.

— Te rog, mami! Eu le-am făcut!

În timp ce doamna Morgan ezita, Carmen îl urmărește pe Joe rezemându-și capul de umărul mamei lui. Ea prevăzuse acest moment. Joe își șterse nasul pe nesimțite de costumul mamei lui, care acum arăta de parcă un melc s-ar fi plimbat nestingherit pe material. Doamna Morgan nu observă, iar Carmen nu se simți în stare să îi spună.

Carmen își aminti dintr-odată de hainele cu care pleca mama ei la lucru. Fusta pe care o pătasese ea pentru că îi cursese sânge din nas, haina de tweed pe care vărsase din greșeală oțet albastru.

— Mami, e gustos!

Jesse plasă lingura plină sub nasul mamei lui. Doamna Morgan zâmbi în continuare, în timp ce examina bucățelele de coajă de ou care scliceau în aluat.

— Va fi și mai gustos după ce le coacem puțin.

— Te rog! Eu le-am făcut!

Doamna Morgan se aplecă și gustă din aluat.

— Vai, Jesse, e foarte bun! Abia aștept să gust prăjiturile!

Carmen o urmărea șocată pe doamna Morgan. Oare, dacă ar fi fost în locul ei, ea ar fi acceptat să guste chestia aia scârboasă? Oare mama ei ar fi gustat? Tot atât de repede cum se conturase întrebarea în mintea ei, apărură și răspunsul. Bineînțeles că mama ei ar fi gustat. Christina tot gusta din aluatul acesta, de când era Carmen mică.

Abia acum Carmen înțelese cum stătea treaba. Doamna Morgan n-avea niciun chef să guste din aluat. Dar îl iubea prea mult pe Jesse ca să-l refuze. Din motive necunoscute, Carmen simți această constatare ca pe un

lucru surprinzător de reconfortant.

Lenny 162: Carmen! Unde ești? Ce s-a întâmplat cu mobilul tău? Am încercat să dau de tine toată ziua. Trebuie NEAPĂRAT să vorbesc cu tine.

Carmabelle: Telefonul e defect. Vin la tine imediat.

Tibby îl sună pe Brian acasă. Nu era un lucru pe care-l făcea prea des. Îi răspunse robotul. Ascultă un mesaj din acela nepersonalizat, înregistrat pe robot. Era ca și cum ți-ai fi cumpărat o ramă de fotografii și, în loc să înrămezi poza ta, lăsaî poza aceea banală pe care ți-o oferea magazinul.

Își drese vocea și începu:

— Sper că n-am greșit numărul. Brian, sunt Tibby. Vrei, te rog, să mă suni la Williamston? Trebuie să vorbesc cu tine neapărat.

Apoi închise. Începu să bată cu degetele în birou. Cum de îl mai sunase după ce se purtase așa cu el? Dacă ar fi fost în locul lui, n-ar mai fi răspuns la telefon. Sau, dacă i-ar fi răspuns, ar fi făcut-o doar ca să-i spună că e o ticăloasă.

Tibby formă din nou numărul. Ascultă mesajul, apoi o luă de la capăt:

„Brian? Sunt tot eu, Tibby. Trebuie să-ți spun că... Îmi pare foarte rău... ăăă... Mai mult de-atât. Mi-e rușine pentru că m-am purtat așa”.

Tibby se uită pe fereastră și își dădu seama dintr-odată că își va vărsa tot amarul din suflet unui robot care nici măcar nu avea un mesaj personalizat. Dacă formase alt număr? Dacă primea mesajul mama lui Brian sau tatăl lui? Trânti brusc receptorul.

Stai puțin! Ce naiba era în capul ei? Era chiar atât de lașă, încât să nu fie în stare să-și ceară scuze, mai ales după cum se purtase? Cum putuse să închidă telefonul înainte să termine ce avea de spus? Chiar îi păsa ei dacă

auzeau și părinții lui mesajul?

Tibby își cercetă picioarele. Era încălțată cu niște papuci în formă de elefanți. Purta niște pantaloni de pijama, iar sus era îmbrăcată într-un costum de baie, pentru că nu mai avea alte haine curate. În jurul mijlocului își înfășurase un prosop, pentru că porniseră aerul condiționat prea tare și n-avea cum să-l oprească. Nu mai făcuse baie și nici nu ma ieșise din cameră de mai multe zile. Mai putea fi vorba de demnitate în astfel de condiții?

Tibby formă din nou numărul de telefon. „Brian? Sunt tot eu. Vreau să-ți zic că-mi pare rău. Îmi pare atât de rău încât nu-mi găsesc cuvintele potrivite ca să mă exprim. Aș vrea să-mi dai șansa să-mi cer scuze. Vreau să-ți mai spun și că m-am apucat să fac alt film, complet diferit de cel vechi, și o să ruleze sâmbătă, în amfiteatru, la ora trei. Știu că nu vrei să vii...”

Tibby se opri pentru o secundă, ca să-și tragă sufletul. Cuvintele îi ieșeau singure din gură.

„Adică știi că eu una n-aș veni, dar, dacă totuși te răzgândești, ar însemna foarte mult pentru mine”. Apoi închise. Era cam ciudat, nu? Oare aveau să se ducă la poliție ca s-o dea în urmărire generală?

Tibby formă numărul pentru a nu știu câta oară.

„Voiam să vă mai zic că-mi pare rău dacă v-am deranjat.44

După ce-și spuse replica în grabă, trânti telefonul.

Nu există alt remediu pentru cei îndrăgostiți decât să iubească și mai mult.

Henry David Thoreau

Vineri seara, Bridget alergă aproape zece kilometri, până la locul unde râul cotea chiar în dreptul casei unde locuia Billy, cel puțin acolo stătea când era mic. Poate că și acum tot acolo stătea.

Corpul ei suferise niște transformări. Nu revenise cu

totul la normal, dar nici mult nu mai avea. Picioarele și stomacul redeveniseră puternice, iar mușchii își recăpătaseră forma de odinioară. Până și părul ei era din nou blond. Alergând de una singură, își scoase șapca de pe cap și se simți eliberată de o povară. Își lăsă părul în voie în aerul dulce al nopții.

Se opri pe la Greta, ca să-și ia mingea, apoi și se îndreptă spre terenul de fotbal. Era deja un ritual să meargă noaptea acolo și să joace fotbal în semiîntuneric.

— Gilda!

Se răsuca și îl văzu pe Billy că se îndreaptă spre ea. Probabil că se îndrepta spre vreo petrecere unde toate fetele erau drăguțe, iar băieții se îndrăgosteau de ele.

— Salut! îi spuse ea gâfâind, mulțumită că-și pusese deja șapca la loc pe cap.

— Parcă spuneai că nu mai joci.

— M-am apucat iar.

— Aha. Vrei să joci?

Billy se uita spre minge și se vedea că și el iubește fotbalul la fel de mult ca ea. Bridget îi zâmbi:

— Sigur. De ce nu?

Nu exista nimic mai potrivit decât un adversar pe măsura ei care s-o pună pe Bridget la treabă. Își găsi repede ritmul, păstrând mingea mai mult pentru ea. Se mișcă în zigzag spre stânga, apoi trase direct la poartă. Îl auzi pe Billy exaltându-se neîncrezător în spatele ei:

— A fost norocul începătorului!

Se simțea de parcă era din nou în echipa Albinuțelor. Bridget avusese dintotdeauna capacitatea de a fi exact cât de bună își dorea să fie. În noaptea aceasta, îl bătuse pe Billy de cinci ori.

Gâfâind, Billy se așeză în mijlocul terenului, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Ce naiba? țipă el.

Bridget se strădui să nu se arate prea mulțumită de cum jucase.

— Tu ești îmbrăcat în blugi, așa că te miști mai greu. Nu pune la suflet chestia asta!

Se uită la ea. Avea aceeași expresie pe chip pe care o avusese și cu mulți ani în urmă, când îl văzuse ultima oară.

— Cine ești tu?

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea, ridicând din umeri.

— Ești Mia Hamm deghizată sau cine naiba ești?

Bridget zâmbi și clătină din cap.

— Eu sunt cel mai bun din echipă! țipă el frustrat.

Ea ridică din umeri încă o dată. Ce ar fi putut să-i spună? Era obișnuită să strivească încrederea în sine a băieților când se aflau pe terenul de fotbal.

— Îmi aduci aminte de o fată pe care am cunoscut-o în copilărie.

Billy mormăia mai mult pentru sine decât pentru ea.

— Serious?

— O chema Bee și a fost prietena mea cea mai bună, până când am împlinit șapte ani. Mă bătea mereu la fotbal, așa că n-ar trebui să mă deranjeze chestia asta.

Ochii lui erau plini de viață și o priveau cu blândețe. Bridget aprecie faptul că, dincolo de mândria lui rănită, era un sportiv adevărat care știa să piardă. Ar fi vrut să-i spună cine era, pentru că deja se săturase de jocul acesta stupid. Se plictisese de șapca pe care o purta mereu pe cap.

Observă că el îi privea picioarele. Încă nu era la fel de frumoasă ca altă dată, dar picioarele ei arătau din nou bine. Erau în formă de la atâta alergat, timp de cinci săptămâni, ca să nu mai vorbim de toate nopțile în care jucase fotbal. Și era bronzată. Billy nu părea să fie uimit, dar nici mulțumit de descoperirea făcută. Ba chiar părea puțin jenat.

— Ăă, ar cam trebui să plec. Vii mâine, la cinci, nu? E semifinala.

Vru să-l bată prietenește pe umăr, dar gestul nu îi ieși deloc cum ar fi vrut. În loc să-l atingă cu putere, ea îl mângâie. El se uită la umărul pe care îl atinsese, apoi se uită la ea. Acum chiar că îl amețise de tot.

— O să vin! promise ea.

Când intră fără zgomot în casă, observă lumina albastră ce provenea de la televizorul deschis din sufragerie. Se furișă pe vârful picioarelor să-i ureze noapte bună Gretei, dar aceasta adormise deja în fotoliu, cu capul căzut într-o parte. În fața ei, se afla o tavă cu resturile de la masa de seară. Vinerea era seara când Greta se uita la televizor. Bridget se întrista când se uită la ea. Viața ei era atât de neînsemnată și atât de simplă, încât trecea neobservată. Cum putea ea să-și găsească rostul într-o viață atât de neînsemnată?

Apoi se gândi la Marly. Viața ei nu fusese niciodată simplă sau neînsemnată. Când venea vorba despre Marly, te trezeai în fiecare zi în altă lume. Fiecare clipă, fie ea bună sau rea, era remarcabilă. Dacă trăiai ca ea înseamnă că urmai să și sfârșești ca ea?

În timp ce stătea acolo în sufragerie, locul unde Marly fermecase atâția băieți, iar Greta ațipise de atâtea ori în fața televizorului, Bridget se întrebă dacă totul se rezuma la dificila alegere între a trăi urât sau a muri frumos.

Tibberon: Lena, mă bucur pentru tine și Kostos. Dar te rog să nu-mi spui că ați făcut-o. Nu sunt în stare să fac față unei asemenea vești în momentul de față.

Lennykl 62: Nu, n-am făcut-o. Dar nu pot să mint că nu mi-am dorit să o fac. Probabil că o să se întâmple în curând.

Era târziu. Carmen își petrecuse toată după-amiaza

la Lena. În mintea ei nu era decât iubire și pasiune – iubirea și pasiunea lui Lena, bineînțeles – ceea ce era pe cât de plăcut, pe-atât de amenințător. Era încă un lucru care le separa de copilăria lor.

Când ajunse acasă, gândurile ei pendulau între trecut și prezent, într-o călătorie sentimentală.

I se făcu dor de mama ei, deși Christina era în camera alăturată.

Carmen se îmbracă în pijama, se spală pe dinți și apoi se strecură în patul mamei ei. Era cel mai plăcut loc din lume, chiar și atunci când erau certate. Christina se întoarce și își rezemă capul de umărul ei. De obicei, în astfel de situații, Christina o mângâia pe Carmen pe spate, dar în seara aceasta Carmen nu se apropie atât de mult. Nu merita încă un astfel de tratament.

— Mamă?

— Da?

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Bine.

Christina probabil că se aștepta la discuția asta.

— Îți mai aduci aminte de duminica aceea, când încă mai erai împreună cu David și ai crezut că nu te-a sunat?

Christina se gândi puțin, apoi răspunse:

— Da.

— Să știi că te-a sunat. Dar eu am derulat banda și alt mesaj s-a înregistrat din greșeală peste mesajul lui. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul, dar n-am făcut-o.

După expresia de pe chipul mamei, se vedea că era furioasă, dar nu pe cât s-ar fi așteptat:

— Foarte urit din partea ta, Carmen!

— Știu și îmi pare foarte rău. Îmi pare rău pentru ce-am făcut și pentru lucrurile groaznice pe care le-am spus. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

Christina se mulțumi să dea din cap.

— Îmi pare rău că ți-am stricat relația cu David; aş vrea să pot schimba lucrul acesta. Nu ştiu de ce am făcut așa ceva.

Ochii lui Carmen se umplură de lacrimi. Christina încă nu scosese niciun cuvânt. Avea un talent special de a depista minciunile lui Carmen dinainte.

— Bine, recunosc. Ştiu de ce am făcut chestia asta. Mi-era frică să nu te pierd.

Mama ei se întinse spre ea şi o mângâie pe păr.

— Ai greşit, dar nu eşti singura. Şi eu am greşit la fel de mult. Am mers prea departe. M-am lăsat purtată de sentimente. Dar trebuie să înţelegi un lucru foarte important, Carmen: nu mă vei pierde niciodată!

Christina o fixa cu privirea. Carmen simţi o lacrimă care îi alunecă pe bărbie şi se prelinse apoi pe saltea.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Îţi doreai de mult timp să cunoşti pe cineva ca David? Te-ai simţit foarte singură în toţi anii ăştia când n-am fost decât noi două?

— Nu, nici vorbă. Sunt foarte fericită că sunt mama ta.

Lui Carmen îi tremura bărbia:

— Sigur?

— Mă bucură mai mult decât orice lucrul acesta.

— Şi eu sunt fericită că sunt fata ta!

Amândouă se lăsară pe spate, cu ochii țințuiți spre tavan.

— Mamă, tu ce îţi doreşti?

Christina se gândi puţin:

— Să te îndrăgosteşti e minunat, dar mă sperie modul în care m-a copleşit toată experienţa asta. Nu ştiu dacă mai vreau să trec vreodată prin așa ceva.

— Hmm...

Carmen măsură din ochi crăpăturile din tavan.

— Dar tu ce-ți dorești, puiule?

— Păi... să vedem: vreau să mă lași de capul meu, dar nu să mă ignori în totalitate. Vreau să-ți fie dor de mine când voi pleca la facultate, dar nu vreau să fii tristă. Vreau să nu te schimbi niciun pic, dar nu vreau să fii singură. Vreau să fiu eu cea care pleacă, iar tu să nu poți niciodată să mă lași singură pe mine. Nu-i cinstit, nu?

— Tu ești fata mea, iar eu sunt mama. Nu are cum să fie cinstit. Nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată schimbându-ți singură scutecele când erai mică.

Râseră amândouă.

— Ah, și încă un lucru: îmi doresc să fii fericită.

Carmen se întoarce pe o parte, ca să o poată privi pe mama ei. Pentru un timp tăcură amândouă, apoi Carmen se apropie mai mult, destul cât mama ei să o poată mângâia pe spate.

Bez,

Îți trimit Pantalonii care sînt plini de iubire și sînt tare ciudați vara asta. Știu că mă vei înțelege, Bee, pentru că tu știi despre ce vorbesc. Nu mă refer doar la ce se întîmplă dacă te culci cu un băiat, deși acum înțeleg mai multe lucruri legate de problema asta. Mă refer la cît de vulnerabilă ești cînd îți dai voie să fii atît de fericită, pentru că atunci te afli în cel mai mare pericol de a suferi. Mi-e frica de atîta fericire! Mi-e frica, pentru că sentimentele mele sînt prea puternice.

Dar tu îmi ești alături, Bee! Aș vrea să pot fi și eu la fel de curajoasă ca tine.

Cu drag,

Lena

Dacă înainte fusese greu de suportat dorul, acum era groaznic. Lena avea impresia că fiecare vis sau fantezie despre Kostos cântărea greu și făcea ca timpul să se scurgă foarte încet.

Trăia în afara corpului ei, gândindu-se și trăind doar pentru momentul când puteau să fie din nou împreună. Exact asta își dorise să evite. Dar acum își dădea seama că acesta este prețul iubirii.

Când o sunase luni, pur și simplu simțise nevoia să mângâie telefonul. Decât să închidă, ar fi preferat să stea la telefon și să-l asculte cum respiră ore în șir.

Când o sunase și marți, răsese atâta la telefon, încât se întrebă apoi dacă nu cumva Lena cea adevărată dispăruse sau era sechestrată, pe undeva, prin casă.

Miercuri n-a mai sunat, iar când a sunat vineri nu părea prea vesel. Vorbea pe un ton indiferent, pe care ea nu îl cunoștea:

— Nu cred că pot veni săptămână aceasta.

Lena simți că i se face rău:

— De ce?

— S-ar părea că trebuie să mă întorc.

— Unde?

— În Grecia.

— A pățit ceva bunicul tău?

— Nu cred, răspunse el după o scurtă tăcere.

— Atunci de ce? De ce?

Vocea ei era prea intensă. Se aruncase asupra lui ca o pisică asupra unui șoarece. Își dori dintr-odată să poată fi ceva mai reținută.

— S-a întâmplat ceva acasă. O să-ți explic atunci când știu exact despre ce este vorba.

Era clar că nu dorea să mai răspundă și la alte întrebări.

— S-a întâmplat ceva rău? Se poate îndrepta situația?

— Așa sper.

Creierul ei căuta cu repeziciune explicații care să nu fie dureroase.

— Trebuie să închid. Aș vrea ca lucrurile să nu fie așa.

„Nu pleca!”

— Te iubesc, Lena!

— La revedere, îi răspunse ea.

Nu se putea ca el să plece înapoi în Grecia! Nu putea să trăiască fără el! Când se vor mai vedea? Până acum singurul lucru care o ajuta era faptul că n-avea de așteptat decât până vinerea următoare.

Ura incertitudinea. Nu-i plăcea sentimentul ăsta de neputință. Avea senzația că el săpase o groapă exact în mijlocul cărării prestabilite pe care ar fi trebuit să o urmeze viața ei. Acum drumul se termina chiar sub ochii ei.

Effie stătea în pragul camerei. Era încălțată în adidași.

— Ai pățit ceva?

Lena clătină din cap. Își închise strâns ochii, pentru ca lacrimile să nu poată să îi curgă pe obraz. Effie se așeză lângă ea:

— Ce s-a întâmplat?

Lena ridică din umeri. Cu greu, reuși să-și dreagă vocea și să vorbească:

— Cred că mi-e și mai greu acum când știu că mă iubeste Kostos decât când credeam că nu mă iubeste.

— Nepoții tăi te vizitau? o întrebă Bridget pe bunica ei în vreme ce luau micul dejun.

Bunica își mânca în continuare pâinea prăjită:

— Da. În fiecare vară, până când au împlinit șapte ani. Și obișnuiam să merg și eu în nord să-i văd câte șase

săptămâni în fiecare iarnă, până când au împlinit cinci ani.

— De ce nu te-ai mai dus?

— Pentru că așa a vrut Marly.

— De ce?

Greta oftă:

— În acea perioadă au început să meargă prost lucrurile. Nu cred că voia să-și dea cineva seama, mai ales eu. Eu le dădeam prea multe sfaturi despre cum se cresc copiii, dar nici ea, nici Franz nu doreau să le audă.

— Ce trist...

— Nici nu îți poți imagina ce tristă eram. Marly își iubea copiii, dar îi era greu să aibă grijă de ei. După ce le pregătea masa de prânz, ea adormea, dar am impresia că, atunci când ei au împlinit opt-nouă ani, ea se ducea înapoi în pat imediat după ce le dădea micul dejun. Era copleșită numai de simplul fapt că trebuia să sorteze rufele spălate, așa că le lăsa să zacă zile în șir în mașină, până când avea timp Franz să se ocupe de asta.

Bridget își sprijini obrazii în palme. Bucătăria era din ce în ce mai întunecoasă, pe măsură ce se înnora cerul. Își aminti de mama ei care stătea în pat toată după-amiaza și chiar și seara. Își aminti cât de repede se enerva mama ei când trebuia să-i încheie sandalele lui Bridget sau când trebuia să-i pieptene părul încălzit. Bridget învățase să nu își murdărescă hainele și să le poarte prin rotație, pentru că, dacă le dădea la spălat, dura foarte mult până le mai primea înapoi curate.

— De ce n-au mai venit în vizită? La nepoți mă refer...

Bunica își rezemă cu greutate coatele pe masă:

— Ca să-ți spun sincer, cred că din cauza neînțelegerilor pe care le-am avut cu Franz. Eu știam că Marly are probleme și îmi făceam griji pentru ea. Franz refuza să accepte realitatea. I-am spus că trebuie să o consulte un doctor, iar el a refuzat. I-am explicat că ea

avea nevoie de medicamente, dar el n-a fost de acord. S-a supărat atât de tare pe mine, încât nu i-a mai lăsat pe copii să vină. Mi-a spus să nu-i mai sun. S-o las în pace pe Marly. Dar n-am putut să stau deoparte.

Bridget remarcă faptul că bunicii îi tremurau buzele. O mângâie ușor pe mâinile ei zbârcite.

— Și am fost îndreptățită să-mi fac griji, pentru că...

Bridget sări atât de repede în picioare, încât aproape că-și trânti scaunul.

— Scuză-mă, Greta, dar mai am ceva de făcut pe sus. Tocmai mi-am amintit.

Urcă la etaj fără a se uita înapoi. În pod, primul lucru pe care-l văzu fuseră cutiile pe care le lăsase deoparte. Își imaginează că ea era Pandora. I se părea că acea cutie era ca un hău între ea și copilăria ei și că, dacă o deschidea, avea să cadă înăuntru și să moară.

Bridget rămase întinsă pe pat, ascultând furtuna care se dezlănțuia afară. Adormi pentru un timp, apoi, când se trezi, privirile îi căzură din nou asupra cutiei. Cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Aproape că simțea acul barometrului cum coboară neîncetat.

Perdeaua flutura din cauza vântului. Cerul de culoare gri parcă se oglindea în podeaua acum închisă la culoare. Îi plăcea mult camera asta. Se simțea mai bine aici decât în oricare alt loc. Singurul obstacol în calea ei era cutia. Aruncă o privire pe geam, la natura cuprinsă de furie.

Se îndreptă spre cutie și o deschise. Sosise momentul să lămurească problema asta. Trebuia să-și demonstreze cumva că nu era chiar atât de înfricoșător cum credea ea. Dacă nu o făcea acum, atunci când? Trebuia, într-un fel sau altul, să termine odată cu povestea asta.

Primul strat conținea mai mult poze cu tânăra familie fericită. Marly și Franz împreună cu cei doi copii blonzi. În mașină, la grădina zoologică. Poze obișnuite. Mai degrabă

o atrăgeau cele cu bunicii ei. Bridget ferindu-și ochii de soare, stând pe umerii bunicului ei, care zâmbea cu gura până la urechi lângă Greta. Bridget cu gura portocalie de la atâtea acadele. Când găsi fotografia cu echipa Albinuțelor, Bridget zâmbi. Era tunsă băiețește și stătea cu brațul după gâtul lui Billy Klaine. Pe la mijlocul cutiei erau diverse opere de artă de-ale ei și de-ale lui Perry. Mai găsi acolo și cărțile cu benzi desenate ale fratelui ei. Nu păstră mai nimic din toate lucrurile astea.

Dedesubt, erau fotografiile pe care Marly le trimisese probabil în anii când încetaseră să mai vină în Alabama. Poze cu Bridget și cu Perry la școală, începând din clasa a treia și până printr-a cincea. Era chiar și o fotografie caraghioasă e Tomnaticelor, făcută în vara de după ce a terminat clasa a patra. Tibby era știrbă, Bridget purta aparat dentar, iar Carmen avea o tunsoare groaznică, ca Jennifer Aniston, dar versiunea nereușită. Lena arăta normal, ca de obicei.

Ultima fotografie era și cea mai tristă. După data de pe spate, Bridget își dădu seama că fusese făcută cu patru luni înainte să moară mama ei. Probabil că i-o trimisese ca să-i demonstreze că o ducea foarte bine, dar, dacă te uital puțin mai atent, iluzia se destrăma dureros. Marly era din cale-afară de slabă. Pielea ei era lividă, de parcă n-ar fi ieșit din casă cu săptămânile. Stătea țeapănă pe o bancă din parc, ca și cum cineva o pusese să pozeze în mod special. Zâmbetul ei era firav și palid și părea să nu fie un gest pe care-l făcea prea des.

Bridget o iubea pe Marly cea sclipitoare care se întâlnea cu toți băieții, dar femeia de care-și aducea ea aminte arăta exact ca aceea din poză. Bridget se ridică. Nu mai putea să stea locului. Picioarele ei aveau nevoie de mișcare. Cerul se întunecase ca noaptea. Încercă să aprindă lumina, dar curentul era întrerupt din cauza

furtunii.

Bridget coborî să vadă ce face Greta. Spre uimirea ei, o găsi în bucătărie, cu o lanternă.

— Te simți bine?

Greta era transpirată din cap până-n picioare.

— Mi-a crescut glicemia și mi-e greu să-mi fac injecția pe întunericul acesta.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Bridget se apropie ca s-o ajute:

— Ți țin eu lanterna!

Se uită apoi cum își pregăti acul și străpunse pielea. Lui Bridget începu să-i tremure mâna și în cele din urmă scăpă lanterna, care căzu cu zgomot pe jos. Tremura din toate încheieturile.

— Îmi pare rău. O ridic imediat.

Dar, în loc să găsească lanterna, își pierdu echilibrul și căzu în genunchi în mijlocul camerei.

— Iubito, stai liniștită, că am găsit-o eu!

Lui Bridget i se părea că Greta vorbește de undeva, de la o mare distanță. Încercă să se ridice, dar nu vedea bine, iar capul și-l simțea greu. Nu putea să se concentreze deloc. O copleși panica; i se părea că trebuie să se miște încontinuu. Se năpusti pe ușă afară și ieși în curte. O auzi pe bunica ei strigând-o, dar nu se opri.

Merse prin ploaia torențială până la râu, apoi de-a lungul apei, pe drumul ei obișnuit. Nu-i era de ajuns, așa că o luă la fugă. Râul crescuse și se zbătea în matcă. Simți cum lacrimile care i se rostogoleau pe obraji se amestecau cu ploaia. Picăturile de apă erau atât de grele, încât își aminti dintr-odată că avusese o haină de ploaie și că o uitase sub bancheta din autobuz. Cine știe pe unde era acum...

Alergă mai departe, iar când nu mai putu, se aruncă pe pământ. Se așează pe malul ud și murdar și se lăsă în

voia amintirilor. Nu le mai putea rezista.

Își aminti de mama ei, cu acul în venele care îi brăzdau pielea atât de palidă încât părea albăstruie. Părul ei lung și blond era răsfirat pe podea. Chipul mamei ei nu mai avea nicio expresie, oricât ar fi țipat ea. Și Bridget țipase din răspuțeri, dar chipul mamei ei rămăsese imobil, oricât ar fi zguduit-o. A rămas lângă ea urlând, până când a venit cineva și a luat-o de-acolo.

Asta era povestea cea adevărată. Așa se sfârșise totul.

Știați că porubelul e unul și același lucru cu guguștiucul?

Bridget Vreeland

Înainte de răsăritul soarelui, Bridget se ridică de pe pământul jilav și pomi spre casă. Intră pe ușa din spate și urcă amețită în baia ei. Își făcu un duș lung și fierbinte, se înfășură într-un prosop, căută un pieptene și coborî în bucătărie. Acolo își turnă un pahar cu apă și se așeză la masă în întuneric.

Era obosită și năucă. Avea senzația că înăuntrul ei ceva murise.

Se auziră pași pe trepte, apoi bunica intră în bucătărie. Se așeză la masă în fața ei fără să spună nimic.

După un timp, Greta luă pieptenele de pe masă și se așeză în spatele lui Bridget. Începu să o pieptene încet și cu blândețe, descurcându-i părul așa încât să nu o doară. Bridget își rezemă capul pe pieptul bunicii și își aminti de câte ori o pieptănase Greta, încet, răbdătoare.

Apoi își închise ochii și amintirile începură să prindă contur: bunica îi pregătea un bol cu cereale când ea ar fi trebuit să doarmă deja sau îi turna pe gât sirop de tuse când avea bronșită. Bunica o învățase să joace rummy și tot ea se uita în altă parte când Bridget avea chef să trișeze.

Până când termină să o pieptene și să îi aranjeze părul, soarele răsărise deja, și lumina se revărsa peste suvițele ei aurii. Greta o sărută pe creștetul capului.

— Știi cine sunt, nu-i așa? Întrebă ea cu jumătate de gură.

Greta dădu afirmativ din cap.

— Ți-ai dat seama de mult?

Alt semn de încuviințare.

— Ai știut tot timpul?

— Nu chiar din prima zi.

Greta se străduia să nu o întristeze pentru că planul îi eșuase. Bridget clătină din cap.

— Ești Albinuța mea. Cum era să nu-mi dau seama?

Bridget nu putea s-o contrazică. Bunica avea dreptate.

— Chiar dacă mi-am vopsit părul?

— Tu ești tu, orice culoare de păr ai avea.

— Dar n-ai zis nimic.

— Te-am lăsat să procedezi cum ai vrut tu, îi spuse Greta ridicând din umeri.

Bridget clătină încă o dată din cap. Greta simțise de ce avea nevoie Bridget și exact asta îi și oferise. Mereu fusese așa.

Bridget avu un sentiment plăcut de confort atunci când se urcă în pat, cu părul ei proaspăt pieptănat și cu pielea curată. În minte, i se amestecau amintirile despre mama ei care uneori nu mai avea puterea să o iubească, cu amintirile despre mama ei care o iubise la nebunie.

Până pe la mijlocul lunii august, pentru Lena programul se rezuma la a se trezi în fiecare dimineață și a se duce la culcare în fiecare seară, între aceste momente ale zilei mai mersese și pe la serviciu. Din când în când, mânca. Se întâlnea uneori cu Carmen și o asculta cum îi vorbea. Avu câteva conversații cam distante cu Tibby. Când

o sună Bee, nu o găsi acasă. Lena era genul de om căruia îi plăcea să împărtășească altora doar veștile bune. Pe cele proaste le păstra doar pentru ea.

Kostos se întorsese în Grecia. Nu-i spusese de ce. Când l-a întrebat dacă ea a greșit cu ceva, el s-a supărat. Pentru prima dată după mult timp, vocea lui și-a pierdut tonul neutru când i-a răspuns:

— Nu, Lena, bineînțeles că nu. Orice s-ar întâmpla, tu n-ai greșit cu nimic. TU ești cel mai frumos lucru de care am avut parte în toată viața mea. Să nu îți imaginezi niciodată că ai greșit cu ceva.

Vocea îi tremurase când îi spusese toate aceste lucruri, dar vorbele lui nu o liniștiseră deloc. Îi promisese că îi va scrie mereu, că o va suna ori de câte ori va putea. Știuse de la început că n-avea cum să o sune prea des. Costa prea mult, iar în Oia nu avea nici acces la internet.

Totul fusese lăsat în seama scrisorilor. Orice întârziere era pentru ea o tortură pe care nici măcar Kafka nu și-ar fi putut-o imagina.

„Nu știu dacă mai pot continua așa”. Își spusese cuvintele acestea de multe ori, dar care era, de fapt, alternativa? Să nu-l mai iubească? Era imposibil. Să nu-i mai pese? Să nu-și mai dorească să-l vadă? Mai încercase o dată varianta asta. N-avea cum să o ia de la capăt.

— Lena, te simți bine? o întreabă mama ei într-o zi.

„NU, nu mă simt bine deloc!”

— Da.

— Ești prea slabă. Aș vrea să-mi spui ce ți s-a întâmplat.

Și Lena ar fi vrut să-i spună, dar nu putea. După dezastrul iscat de problema cu Eugene, ele păstrasera distanța. Mama ei n-avea cum să o ia în brațe dintr-odată și să o asigure că totul va fi bine.

Carmabelle: Tib, l-am văzut pe Brian azi. El mergea

pe bicicletă, iar eu aproape că l-am călcat cu mașina. Arată foarte bine. Nu glumesc.

Tibberon: Glumești sau greșești.

Carmabelle: Nu.

Tibberon: Ba da.

Bridget simțea nevoia să alerge. O cursă lungă și rapidă. Zile în șir stătuse în casă târșându-și picioarele în papucii Gretei și lăsând-o pe bunica să o răsfete cu limonadă și cu masaje. Era mult timp de când nu mai avusese o mamă.

De obicei, când dormea câte douăsprezece ore pe noapte însemna că era ceva în neregulă cu ea, dar acum, după visele plăcute pe care le avea, simțea că se reface cu adevărat.

Își spală energic părul de vreo patru ori la rând și urmări ultimele rămășițe de vopsea cum se scurg în cadă. Apoi își puse tenișii.

Aerul era mai răcoros ca de obicei, astfel că respirația ei își găsi ritmul imediat. Corpul ei era ușor, parcă tocmai aruncase de pe ea o pătură grea, pe care o cărase în spate atâta timp. Picioarele îi alunecau puțin pe noroiul de pe cărare, dar reuși să încetinească fără să-și rupă ritmul. Ar fi putut să alerge până la capătul lumii, dar se hotărâse să se întoarcă după opt kilometri. Copacii erau atât de îngreunați de ploaie încât ramurile atârnav deasupra râului. Magnoliile cu frunze mari își întorceau florile spre cer. Un strat gros de mușchi se așternuse peste toate pietrele.

— Hei! Hei, tu!

Vocea aceea trebui să o strige de două ori până când își dădu seama că i se adresa ei. Bridget încetini și se întoarse.

Era Billy. Îi făcea cu mâna de pe malul înverzit al râului. Era și normal. Dacă se ridica puțin pe vârfuri, putea

să-i vadă casa. Băiatul se îndreptă spre ea. Păru să fie încurcat atunci când o văzu cum arată.

— Arăți altfel. Te-ai vopsit?

— Nu, am scăpat de vopsea, dacă pot să zic așa.

Billy păru surprins.

— Vreau să zic că așa arată părul meu natural.

Era o sclipire nouă în ochii lui. Se uita la ea de parcă ar fi căutat ceva.

— E adevărat că mă cunoști, Billy.

— Nu-i așa? Am știut eu.

— Nu mă cheamă Gilda.

— Nu...

— Nu mă cheamă nici Mia Hamm.

Se vedea că scotocește cu disperare prin toate cotloanele minții. Râse de gluma ei, apoi o studie cu și mai mare atenție.

— Tu ești Bee, spuse el în cele din urmă.

— Așa este.

Billy zâmbi uimit și fericit în același timp.

— Slavă Domnului că nu sunt două fete în Burgess care pot să mă bată mărar la fotbal.

— Nu-i decât una.

El își duse degetul la frunte:

— Știam eu că te cunosc de undeva.

— Și eu știam că te cunosc de undeva.

— Păi eu nu am pretins că sunt altcineva, nu?

— Nu prea. În plus, arăți exact la fel ca atunci când erai mic.

Billy o măsură din cap până-n picioare:

— Și tu arăți la fel, îi spuse el în cele din urmă.

— Ca să vezi! îl tachină ea.

Începură să se plimbe de-a lungul râului. Pe măsură ce se plimbau, el mai trăgea cu coada ochiului la ea.

— De ce mi-ai spus că te cheamă altfel?

Era o întrebare justificată, dar nu știa ce să-i răspundă.

— Mama mea a murit, știai?

Nu acesta era răspunsul potrivit, dar era o informație pe care dorea ca el s-o știe. Billy dădu afirmativ din cap.

— A fost și o slujbă în memoria ei aici. Țin minte că m-am așteptat să vii.

— N-am știut despre asta, pentru că aș fi venit.

El o aprobă iar în tăcere. Bridget își dădea seama că ar fi vrut să o mai întrebe și altele, dar oamenii nu prea aveau curaj să insiste atunci când le spuneai că mama ta a murit.

— M-am gândit mult la tine. Mi-a părut foarte rău când am auzit despre mama ta.

Se vedea în ochii lui că era sincer.

— Știu.

El îi atinse ușor mâna în timp ce mergeau, înainte de conversația asta, nu vorbiseră decât despre fotbal, și totuși acum era serios și acceptase identitatea ei adevărată.

— Mi-am dorit să vin să mai văd locurile astea. Voiam să o văd pe Greta și să aflu mai multe despre mama, fără să mă implic.

El păru să accepte explicația ei, dar n-avea cum să știe sigur.

— Acum nu mai cred acest lucru, adăugă ea.

O încânta faptul că el o privea cu atenție, dar era pregătită să schimbe subiectul discuției.

— Cum a fost jocul împotriva echipei Decatur?

Acum că era iar Bee, i se păru amuzant să vorbească din nou folosind vechiul accent.

— Am pierdut.

— Ce păcat! M-am gândit eu că v-a cam plouat sâmbătă.

— Am jucat duminică. Am pierdut cu trei la unu.

Băieții zic că am pierdut pentru că tu n-ai fost la meci.

Bridget zâmbi. Îi plăcu ideea:

— Le-am promis că o să te rog în mod oficial să fii antrenorul noastră.

— Poate mai degrabă neoficial...

Billy se mulțumi și cu atât.

— De-acum, nu mai ai voie să pierzi niciun meci. Și trebuie să vii și la antrenamente. La sfârșitul săptămânii viitoare este finala.

— Promit.

Când terminară de parcurs poteca, fiecare o porni în altă direcție. Billy o prinse repede de mână, în timp ce se îndepărta, o strânse ușor și apoi îi dădu drumul:

— Mă bucur că te-ai întors, Bee!

Tibby trebuia neapărat să iasă din cameră. Trecuseră trei zile de când nu mai văzuse lumina soarelui; nu mâncase decât cerealele dintr-o cutie pe care o șterpeliase de la cantină. După ce se terminase laptele, le mâncase așa, uscate, direct din cutie. Nu simțea neapărat nevoia să facă duș, să se pieptene sau să-și spele rufe, dar i se făcuse foame.

Se plimba prin holul căminului, gândindu-se la niște imagini din film, când dădu peste Brian.

— Brian! strigă ea când își dădu seama că era chiar el și nu imaginația ei care-i juca feste.

Brian zâmbi. Se apropie de ea de parcă ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar își pierdu curajul, așa că se întinse ea și îl îmbrățișă pe el.

— Mă bucur tare mult să te văd!

— Am primit mesajele tale.

Ea clipi vinovată.

— Pe toate.

Da, îmi pare rău pentru chestia asta.

— Nu-i nimic.

Încântată, ea îl studie cu atenție.

— Hei, unde-ți sunt ochelarii?

În timp ce îl privea, își dădu seama că într-adevăr Carmen avea dreptate. Dacă îl privea cu un ochi obiectiv, Brian arăta foarte bine. Apoi îi veni o idee groaznică:

— Doar nu ți-ai pus lentile de contact, nu?

Ce se întâmpla dacă, dintre toți oamenii din lume, Brian devenea și el vanitos. Ce avea să se întâmple cu lumea asta? Brian se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Nu. I-am spart. De fapt, nu văd nimic.

Tibby râse ușurată, pentru că erau din nou prieteni.

— Vrei să vii cu mine la cantină? Te strecor cumva eu înăuntru.

— Sigur.

Când intra, Tibby o văzu pe Maura. La început voi să se poarte ca o lașă, de parcă n-ar fi văzutt-o. Nu mai vorbise cu ea de mai mult de o săptămână. Tibby era convinsă că Alex îi povestise totul despre întrevederea lor.

Maura avea o fustă de piele, iar Tibby încă mai purta pantalonii de pijama. Maioul pe care-l avea pe ea era pătat cu cerneală. Brian se uită cu atenție la Tibby. Maura își plecă privirea, de parcă nici nu se observaseră. Tibby își sfidă eul laș și pomi la atac:

— Bună, Maura. Nu ți l-am prezentat cum se cuvine pe prietenul meu, Brian. Maura, el este Brian. Ți-am mai spus cumva că el e prietenul meu?

Maura păru îngrijorată. Se uită în jur la oamenii care treceau pe hol. Nu voia să o vadă nimeni stând de vorbă cu o fată îmbrăcată în pijama. Tibby își dori cu răutate ca și Brian să fi arătat la fel de rău ca ea și să nu fi fost atât de prezentabil.

Maura le zâmbi reținut și se îndepărtă repede spre lift.

Ceva mai târziu, în cantină, Tibby ar fi vrut să-l

prezinte pe Brian tuturor, dar trebui să se mulțumească doar cu Vanessa. Vanessa se lăsă convinsă să se așeze la masa lor, apoi îi promise lui Brian că o să-i arate animalele pe care le făcuse atunci când se vor întoarce la cămin.

— E tare frumușel, îi șopti ea lui Tibby în timp ce Brian se dusesese să cumpere suc.

Prima scrisoare sosi abia după opt zile, iar Lena știu din momentul în care o văzu că nu-i va aduce vești bune. Era ușoară și subțire, iar scrisul, de obicei lăbărțat, al lui Kostos, arăta chinuit.

Iubita mea.

Mi-e atât de greu să-ți scriu acest mesaj. Sunt într-o situație foarte dificilă. Nu îți voi explica până când nu voi ști sigur cum se rezolvă problema. Îmi pare foarte rău că te țin cu sufletul la gură. Știu că nu ți-e deloc ușor.

Te rog să mai aștepți puțin.

Kostos

Pe locul unde se afla semnătura lui atât de rece, scrisese la început altceva. Se vedea pentru că folosisese altă cerneală, iar scrisul era mult mai dezordonat, aproape haotic.

„Te iubesc, Lena. Nu mă pot abține”.

Cuvintele acestea erau mâzgălite în josul paginii.

Privi cu atenție scrisoarea, simțindu-se în mod straniu detașată. Oare ce se întâmplase? Își petrecuse atâtea ore încercând să ghicească, dar nu îi venise nicio idee care să nu fie aberantă.

Doar îi spusese că o iubește. Deși nu prea avea încredere în nimeni, pe el îl crezuse. Dar de ce scrisese că nu se poate abține? Asta suna de parcă în mod normal ar fi trebuit să se abțină. De ce să se abțină? Ce se întâmplase de nu mai voia să fie îndrăgostit de ea?

Oare era iar bolnav bunicul lui? Acesta ar fi fost un lucru groaznic, dar nu era ceva care să îi despartă. Dacă

trebuia să rămână în Oia, nu-i nimic. Putea să se ducă ea la el în vara următoare. Putea chiar să-l viziteze în vacanța de Crăciun.

Lena avea senzația că este o piatră care cade într-o fântână. Aerul îi şuiera pe la urechi, iar ea n-avea de ce să se agațe. Știa că sfârșitul va fi dureros. Dar, după un timp, până și suspansul devenea monoton.

Dar n-avea altceva de făcut decât să aștepte. Și tot aștepta. Se afla în cădere liberă.

Următoarea scrisoare a fost mult mai dureroasă.

Draga mea lena.

Nu mai putem fi împreună. Nu vreau să te mai simți legată de mine în vreun fel. Îmi pare rău. Într-o bună zi îți voi explica totul și sper să mă poți ierta.

Kostos

Ajunsesse pe fundul fântânii și se zdrobi în bucățele. Nu reuși să înțeleagă nimic, dar ea nu simțea deloc că relația lor s-a terminat. Rămăsese blocată pe fundul fântânii, uitându-se în sus. Știa că acolo, undeva departe, era o luminiță, însă ea nu putea să o zărească.

Lacrimi de disperare și valuri de bucurie.

John Lennon și Paul McCartney

— Alo! Cu David, dacă se poate.

— La telefon. Cine sunteți, vă rog?

— Sunt Carmen Lowell. Mă mai ții minte? Fiica Christinei...

Urmă o scurtă pauză:

— Bună, Carmen. Pot să te ajut cu ceva?

Din glasul lui răzbătea reținerea, parcă ar fi fost la o întrunire de afaceri. Era conștient că ea nu-l agrease.

— Aș vrea să te rog să-mi faci o mare favoare.

— Da...

Răspunsul lui suna mai degrabă a ceva de genul „da, la paștele cailor”.

— Aș vrea să te rog să treci să o iei pe mama în oraș astăzi la ora șapte și să o duci la restaurantul Toscana. Rezervarea este făcută pe numele ei.

— Tu ești cumva secretara ei pe probleme sociale?

Avea tot dreptul să fie sarcastic. De fapt, era chiar de apreciat faptul că nu o trata ca pe un copil.

— Nu. Dar eu v-am stricat relația, așa că eu trebuie să o repar.

— Vorbești serios?

Îi era frică să o creadă pe cuvânt.

— Foarte serios.

— Mama ta vrea să mă vadă?

Vocea lui sună destul de jalnic când îi adresa această întrebare. Sarcasmul de la început dispăruse ca prin farmec.

— Ai înnebunit? Bineînțeles că vrea. Tu nu vrei să o vezi pe ea?

Dacă tot trebuie să spunem adevărul, Carmen nu îi mențioase nimic mamei ei despre acest aranjament.

— Ba da.

— Îi e dor de tine.

Carmen nu putea să creadă ce ineptii îndruga ea, dar, pe de altă parte, era mai amuzant să fi pețitor decât uzurpator.

— Și mie mi-e dor de ea!

— Foarte bine. Atunci distracție plăcută!

— Mersi.

— David?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Tibberon: Ai vorbit cu Lena? Sunt îngrijorată pentru ea.

Carmabelle: De două zile o tot sun și îi scriu e-

mailuri. Și eu sunt îngrijorată.

Lena stătea singură în partea din spate a magazinului, sub un raft cu bluze. Știa că trebuia să pară ocupată, dar astăzi îi era imposibil. Își cuprinse genunchii cu mâinile. Simțea că, încetul cu încetul, își pierde și ultimul strop de rațiune. În prima etapă se apucase să facă fel și fel de ciudățenii. Apoi, încetase să-i mai pese de ceva.

Azi vorbise de două ori cu Tibby și apoi cu Carmen. Era supărată pe ele pentru că nu știuseră să-i spună nimic care să o facă să se simtă mai bine. Dar asta din cauză că nu exista nimic care să o poată face să se simtă mai bine.

Apoi simți că o zgâria ceva pe picior și observă unghia de la degetul mic. Trase de ea până când aproape și-o smulse. Durerea era singurul lucru care i se potrivea zilele astea.

Apoi intră o femeie care avea brațele pline de haine. Lena o observă din spate când își alese cabina de probă. „Tu cumpără ce vrei, că pe mine mă găsești aici”.

O auzi pe femeie foindu-se și înghesuindu-se în cabina îngustă, a cărei perdea nu se trăgea până la capăt. Lena își închise ochii și își plecă privirea. Apoi auzi pe cineva dregându-și vocea:

— Scuză-mă. Ce zici, îmi vine bine?

Lena o privi. Uitase de femeia asta, dar acum ea se afla în fața ei, în mijlocul magazinului. Avea picioarele desculțe. Alesese o rochie gri de mătase, care era prea mare pentru corpul ei slăbuț. Avea chipul umbrat de tristețe, iar pielea ei avea culoarea celofanului. Doar venele albastrii de la baza gâtului păreau să aibă viață. Culoarea rochiei se potrivea perfect cu cea a ochilor ei mari și foarte frumoși. Nu-i venea deloc bine, dar era mai bine decât i-ar fi venit orice altceva din magazin.

Lena încetă să se mai uite la rochii și îi privi cu atenție chipul. Până acum, Lena nu înțelesese niciodată

expresia de pe fețele atâtor clienți. Nici nu se străduise vreodată s-o facă. Dar acum, i se arăta foarte limpede în fața ochilor: era vorba de nevoia disperată. Era vorba de speranță. Era o încercare de a-și dovedi că persoana ei nu e lipsită de importanță.

Femeia aceasta se vedea de la o poștă că era disperată. Dintr-odată, Lena își dădu seama cine era.

Era doamna Graffman, mama lui Bailey. Doamna Graffman nu o cunoștea pe Lena, dar Lena o cunoștea pe ea. Își pierduse singurul ei copil. Nu mai avea pe nimeni pentru care să fie mamă. Prin comparație cu ea, Lena n-avea habar ce înseamnă să pierzi pe cineva.

Se uită la chipul doamnei Graffman. Se vedea ce-i trebuie ei. Lena se ridică în picioare:

— Rochia asta vă vine de minune...

Vorbele îi ieșiseră singure din gură, mai adevărate decât orice minciună pe care o spusese Lena vreodată.

Când Bridget se întoarse acasă de la tura ei de după-amiaza, o aștepta un pachet. Îl desfăcu imediat în bucătărie.

Pantalonii! Se întorseseră în sfârșit la ea. Cu sufletul la gură, se repezi pe scări, se dezbracă de haine și își făcu un duș. Nu avea voie să spele Pantalonii, și nici nu era nebună să-i pună pe ea după ce alergase șaisprezece kilometri într-o zi de august în Alabama.

Se uscă, își alege lenjeria de corp și apoi luă Pantalonii.

„Trebuie să-mi vină!” se rugă ea în gând. Îi îmbrăcă și îi trase în sus dintr-o singură mișcare. Ce bine se simțea când era îmbrăcată cu ei! Alergă de-a roata prin pod de bucurie. Apoi alergă la parter și, în cele din urmă, ieși în grădină. Bridget țipa întruna încântată că se simțea din nou bine.

Își puse mâinile în șolduri, simțindu-se legată de

Lena, Carmen și Tibby, pe care le iubea din toată inima.

„Mi-am revenit! Acum totul o să meargă bine!”

Ar fi vrut să țipe cât o ținea gura, încât să o audă și ele. Greta îi aruncă o privire amuzată când o văzu țopăind înapoi pe scări spre etajul trei.

Conținutul ultimei cutii încă era înghesuit în colț. Bridget se hotărî că trebuie să rezolve problema asta chiar acum. Luă cutia ca să o împacheteze la loc, dar se opri. Pe fundul ei se zărea un petic gălbui pe care nu-l observase până acum. Euforia ei dispăru brusc atunci când întinse mâna după bucata de hârtie. Era o fotografie întoarsă își dădu seama de asta când o atinse. Își promise că nu o să se lase tulburată, orice ar fi acea fotografie.

Înfățișa o fată cam de șaisprezece ani stând pe treptele liceului din Burgess. Era frumoasă foc, avea un zâmbet larg, iar părul blond îi cădea pe umeri, Bridget crezu mai întâi că era mama ei. Era doar o presupunere, pentru că, atunci când se uită cu mai multă atenție, nu fu convinsă. Poza părea prea veche pentru a fi a mamei ei. Și parcă nici trăsăturile nu erau ale ei...

Bridget se năpusti înapoi la parter:

— Bunico!

— Sunt aici, afară!

Bunica stropea cu furtunul mica grădină care împodobește partea din spate a casei. Bridget îi vâri fotografia sub nas:

— Cine e?

— Eu sunt.

— Tu?

— Sigur.

Bridget se uită din nou la poză:

— Erai tare frumoasă!

— Și de ce te miri așa?

Greta se strădui să pară ofensată, dar, de fapt, nu

prea o interesa foarte tare problema.

— Nu mă mir... decât puțin.

Bunica o stropi cu furtunul, iar Bridget începu să topăie în jurul ei, râzând. Când se potoli, Bridget reveni la poză.

— Bunico! Văd că și tu aveai părul blond.

Bunica își ridică mândră privirea și o întrebă pe un ton glumeț:

— Dar tu de unde credeai că l-ai moștenit?

Răspunsul lui Bridget veni foarte serios:

— Credeam că l-am moștenit de la Marly. Întotdeauna am crezut că semăn cu ea.

Greta înțelese imediat euforia lui Bridget:

— Îi semeni în multe privințe, și asta e minunat.

— În ce fel îi semăn?

— Trăiești la fel de intens ca ea. Ești curajoasă și frumoasă, nu încape îndoială.

— Crezi?

Bridget simțea nevoia să primească o asigurare fermă mai mult decât își dorise vreodată.

— Bineînțeles că așa este. Chiar dacă îți vopsești părul, semeni tot cu ea.

Era un răspuns bun.

Greta opri furtunul și îl aruncă între flori:

— Dar să știi că sunt și multe diferențe între voi.

— Cum ar fi?

— Să-ți dau un exemplu: faptul că ai amenajat podul. Ai muncit zi de zi și ai curățat tot dezastrul care era acolo.

Mi-a crescut inima să vând câtă răbdare ai avut și să te văd muncind atât de greu. Mama ta, Dumnezeu s-o ierte, nu putea să se concentreze asupra unui lucru mai mult de o oră sau poate două.

Bridget își amintea și ea același lucru despre mama ei: își pierdea răbdarea imediat. Nu avea răbdare să

citească, nu avea răbdare să asculte o emisiune la radio, n-avea răbdare nici pentru copiii ei.

— A renunțat prea ușor, nu-i așa?

Greta o privi pe Bridget cu ochii înlăcrimați:

— Da, iubito. Dar tu n-ai să faci așa.

Carmabelle: Len, răspunde-mi te rog! Să știi că vin la tine.

Lennykl62: Nu chiar acum. Te sun mai târziu, da?

De departe, de pe fundul fântânii, Lena auzi pe cineva bătând în ușă. Bătaia se mai auzi încă de câteva ori până când își dădu seama că trebuie să răspundă.

— Cine e?

— Lenny, sunt eu. Pot să intru?

Vocea lui Carmen era atât de plăcută și de familiară, dar aparținea lumii de sus.

— Nu chiar acum.

— Lenny, te rog! Vreau să vorbesc cu tine.

Lena își închise ochii:

— Poate mai târziu.

Ușa se deschise totuși, iar Carmen se îndreptă spre patul pe care stătea ghemuită Lena.

— Of, Lenny!

Lena se strădui să se ridice, deși avea senzația că oasele ei erau foarte grele. Își acoperi ochii cu mâinile, dar ce rost mai avea, când Carmen era chiar acolo, lângă ea. N-avea cum să se ascundă. Carmen o îmbrățișă.

Lena își lăsă capul să cadă pe gâtul prietenei sale, peste pielea ei caldă și primitoare.

Carmen îi murmură încontinuu numele ținând-o în brațe, iar Lena plânse. Plânse întruna, tremurând groaznic, iar Carmen plânse și ea. După un timp, Lena își dădu seama că nu se afla pe fundul nici unei fântâni: pur și simplu se afla alături de Carmen.

— Marchează-l! Rusty, mișcă-te mai repede!

Bridget urla cât putea de pe marginea terenului. Se învârtea încolo și-ncoace, îmbrăcată în Pantalonii Călători, dându-le indicații și încurajându-i, ca orice antrenor adevărat. Își lăsase părul liber să strălucească în bătaia soarelui, dar jucătorii nici nu observau așa ceva. Pe ei îi interesa felul în care vedea ea lucrurile. Mai precis, strategia ei de joc. În pauză, unsprezece puști se strânseseră în jurul ei cu ochii holbați la ea, de parcă ea ar fi fost un oracol.

Greta stătea ceva mai în spate, pe un șezlong, zâmbind, și privea când jocul, când rebusul pe care îl avea cu ea.

— Ce naiba, Corey, nu mai pierde vremea când te afli în fața porții! Rusty, nu te mai îndepărta atât de mult de Billy! Când ești în ofside, n-ai nicio valoare, chiar dacă ești rapid. Mijlocașul de pe dreapta abia se mișcă și nici înlocuitor n-au pentru el. Ăsta e punctul lor slab.

Îi alinie și îi trimise înapoi la joc.

După primele opt minute din a doua repriză, mijlocașul cu pricina fu înlocuit de un portar de rezervă care era ușor supraponderal. Bridget nu-și mai făcu griji din acest moment.

Billy o luă în brațe la sfârșitul meciului și o ridică în aer.

— Bravo! strigă el.

Toți se adunară veseli în jurul ei și începură să o aplaude și să sărbătorească victoria.

— Haideți să nu ne umflăm prea mult în pene! le spuse Bridget.

Apoi își aminti cât de tare ura să-i audă pe antrenori vorbind așa.

— La naiba! Umflați-vă în pene cât vreți! O să-i facem praf pe cei de la Athens.

Burgess nu îi făcură praf pe cei de la Athens la ora

patru când avu loc meciul, dar reușiră să câștige, asigurându-și locul în finala de ziua următoare.

Finala trebuiau să o joace împotriva echipei Tuscumbia, din Muscle Shoals. Bridget se trezi devreme și se îmbracă în Pantaloni. Își aduse agenda la micul dejun și îi explică bunicii strategia de joc pe care o concepușe. Greta se strădui din răspuțeri să pară interesată, dar din când în când mai strecura câte o privire în revista pe care o citea.

Billy apăru la ușă livid, pe la ora nouă:

— Suntem terminați!

— De ce?

— Corey Parks a șters-o cu prietena lui la Corpus Christi noaptea trecută.

— Nu se poate!

— Ba da. L-a amenințat că îi dă papucii dacă nu o duce cu mașina.

Bridget se strâmbă îngrozită:

— Nu se poate! Niciodată n-am avut încredere în Corey, de când s-a prefăcut că e rănit la genunchi numai ca să poată merge la film în loc să vină la meci.

— Bee, avea șase ani pe-atunci.

— Da, dar știi cum este: lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba.

După o jumătate de oră, pe terenul de joc, unde se strânseseră cele două echipe și suporterii lor din cele două orașe, pregătiți să facă galerie, situația nu se îmbunătățise deloc. Burgess parcă era echipa din Mooresville. Bridget se uită nervoasă la rezervele pe care le avea la dispoziție. Singurul înlocuitor bun plecase la Auburn cu două zile în urmă. Seth Molina avea probleme la genunchi și, în plus, refuza să îmbrace tricoul echipei. Rason Murphy suferea atât de tare de astm, încât Bridget se temea că, într-o zi atât de călduroasă, băiatul avea să clacheze dacă ar fi

trebuit să joace. Greta era mai în formă decât oricare dintre rezervele ei. Ea și Billy măsurau în lung și-n lat terenul, luând în calcul toate variantele. Se uitară împreună spre banca rezervelor.

— N-avem nicio speranță.

Fluierul de început de partidă se făcu auzit, iar Bridget îngheță pe margine, când echipa ei formată din zece jucători intră pe teren. Tuscumbia conducea deja cu patru la zero și scorul rămase același până la jumătatea primei reprize. Bridget bănuia că adversarilor li se făcuse milă de ei. Până la pauză, suporterii îi huiduiau dacă nu cumva plecaseră deja.

Bridget nu știa ce să le spună în pauză. Erau doar zece, așa că strategia nu prea mai folosea la nimic.

— Este jenant! fu de părere Rusty.

Echipa se târâi fără tragere de inimă înapoi pe teren. Arbitrul se pregăti să fluiera, dar Billy începu să-i facă semne disperate lui Bridget.

— Ce zici?

Se apropie mai mult de el. Billy urla ca nebunul, dând isteric din mâini:

— Ce tot spui? N-aud nimic!

— Albinuțele! îți aduci aminte de Albinuțe?

În sfârșit, pricepuse. Billy o chema să joace în echipă. Pe Bridget o umflă râsul și, fără să mai stea pe gânduri, li se alătură pe teren. Toată lumea se uita nedumerită la ea, cum stătea îmbrăcată în blugi în mijlocul terenului.

— Ea e rezerva noastră! îl anunță Billy pe arbitru. Rason are astm!

Întâmplător, arbitrul era chiar Marty Ginn, farmacistul din Burgess. Marty îi tot elibera rețete de sprayuri nazale lui Rason de vreo optsprezece ani. Marty dădu din cap în semn că acceptă, apoi se uită întrebător spre căpitanul echipei Tuscumbia.

— Ești de acord?

Căpitanul echipei adverse păru să se amuze teribil de această situație. Jocul era deja dus pe apa sâmbetei pentru echipa din Burgess, așadar ce importanță mai avea dacă în repriza a doua mai apărea și o fată îmbrăcată în blugi pe teren? Ridică din umeri și clătină neîncrezător din cap, de parcă ar fi vrut să spună: „Și ce-au rezolvat cu asta?”

Fluierul anunță începutul reprizei a doua. Bridget o porni ușor de-a lungul terenului. Urmări mai întâi acțiunea fără să se implice, apoi simți adrenalina care o cuprindea încetul cu încetul, iar corpul și picioarele intrară în ritm. Abia atunci se apucă serios de treabă. Reuși să intre în posesia mingii și începu să dribleze în viteză: șut, trei pași, șut, trei pași.

Nouă luni cât stătuse pe tușă nu o făcuseră să-și piardă îndemânarea. În plus, mai purta și Pantalonii Călători. Nu erau deloc potriviți ca material pentru o competiție sportivă, dar o făceau să se simtă bine. În plus, Greta se ridicase de la locul ei și alerga pe marginea terenului, aplaudând-o cu disperare pe Bridget. Nici asta nu era rău deloc.

Bridget avea senzația că plutește printre nori. Chiar își putea permite să fie generoasă. Le pasă lui Rusty și lui Gary Lee. Lui Billy îi pasă de două ori. Pasa și transmitea mingea ca pe un cadou de Crăciun. Și reușiseră să egaleze. Intrară în ultimul minut de joc, iar huiduielile echipei adverse erau asurzitoare. Ultimul gol îl păstra numai pentru ea. Niciodată nu avusese pretenția că ar fi vreo Maica Tereza.

Carma,

**Știu că ai mare nevoie de Pantaloni, așa
că ți-i trimit cât de repede pot. Te rog să
observi că în buzunarul de la spate ți-am
lăsat niște iarbă de pe terenul de fotbal. Îți**

**dăruiesc o părticică din ținutul meu natal,
așa, ca să te distrezi pe seama mea.**

**Pantalonii au fost cu adevărat magici.
Sînt foarte fericită, Carma. Nu îți scriu acum
și nici n-o să te sun, pentru că vreau să-ți
povestesc cînd ajung. O să mă întorc curînd.
Aici am găsit tot ce îmi trebuia.**

**Cu drag,
Bee**

Acum, lasai-mă să-mi plâng nefericirea!

Charles Dickens

— Trebuie să cobori din pat.

Christina se uită enervată spre Carmen.

— Nu am chef.

— Ba da.

— Nu.

— Mamăăă!

— De ce?

— Pentru că o să ieși în oraș în seara asta. Carmen
începu să bată nerăbdătoare cu degetele în biroul din
camera mamei ei.

— Nu merg nicăieri.

— Ba da.

— Carmen, să știi că nu mai merg nicăieri dacă vrei

să ieși iar în oraș cu tatăl tău și cu Lydia.

— Știu. Oricum au plecat. O să mergi în oraș cu David.

„Ceea?”

Christina se ridică în capul oaselor. Obrajii i se înroșiră numai la auzul numelui său. Se strădui să arate suspicioasă și totodată supărată.

— De când?

— De când l-am sunat eu și v-am stabilit o întâlnire.

Carmen deschise dulapul mamei ei și începu să îi caute haine.

— Nu pot să cred că ai făcut una ca asta!

— Ba da.

— Carmen Lucille! Asta nu e treaba ta!

— Lui îi e dor de tine, iar ție ți-e dor de el. E atât de evident! Ești tristă tot timpul. Ieși cu el în oraș și distrează-te!

Christina începu să aranjeze pernele pe pat:

— Nu e chiar atât de simplu.

Carmen îi arătă enervată baia.

— Poate că este...

Christina stătea în cumpănă. Carmen putea să închidă ochii și să pretindă că nu înțelege nimic, și tot s-ar fi văzut de la o poștă cât de mult își dorea Christina să meargă în oraș. Ea se străduia să fie rațională de data aceasta, iar Carmen aprecie inițiativa.

— Asta nu înseamnă că am spus să-ți pierzi capul și nici să reluați relația de unde rămăsese. Nu trebuie decât să ieși în oraș să iei masa cu un tip care te iubește.

Mama ei coborî din pat. Îndemnurile ei funcționau totuși.

— Dacă nu vrei, nu mai ieși niciodată cu el după aia.

Ce șanse avea să se întâmple chestia asta? Mama ei se îndreptă spre duș.

— Stai puțin!

Carmen se repezi în camera ei, luă Pantalonii de pe birou și îi scutură puțin. Se întoarce în camera mamei ei:

— Poftim!

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, deși înțelesese exact despre ce era vorba.

— Ți-i împrumut ca să te îmbraci cu ei.

— Vai, iubito!

Christina o îmbrățișă strâns. Carmen își dădu seama că putea să-și rezeme bărbia de capul mamei sale. Asta era destul de trist. Când crescuse atâta? Când mama ei se retrase, Carmen simți lacrimile care i se prelinseseră pe gât.

— Nu pot să-i iau. Dacă ies din nou, de data asta mă comport ca un adult.

— Bine!

— Carmen...

— Da?!?

— Să știi că înseamnă foarte mult pentru mine faptul că mi i-ai oferit.

Buzele mamei ei tremurau de emoție. Carmen clătină din cap, apoi o prinse de mână și o sărută pe încheietura degetelor.

— Haide odată! Fă-ți duș! îmbracă-te! mai repede!

Carmen se întoarce la ea în cameră.

— O să pregătesc aparatul de fotografiat pentru când vine David! strigă ea.

Carmabelle: Tib, îți aduc Pantalonii când vin la vizionare. Abia aștept să te văd.

Tibby știa că ea credea din tot sufletul în magia Pantalonilor, altfel nu i-ar fi îmbrăcat în ziua asta, ținând cont de ce pășise ultima dată când îi purtase. Pentru ea, a îmbrăca Pantalonii însemna a o face de oaie rău de tot,

după care te chinuiai să le repari pe toate, judecai oamenii în mod greșit și mai apoi te răzgândeai. Asta însemnau Pantalonii: să poți să te surprinzi pe tine însuși. Doar așa îi spusese Bailey.

Când intra în amfiteatru, atinse în treacăt inima brodată de pe pantaloni. Inima ei parcă îi bătea chiar în stomac. Nu mai avea impresia că oasele îi sunt prea grele.

Din motive necunoscute, când văzu mulțimea de oameni care o așteptau pe rândul din spate al amfiteatrului avu impresia că murise. Lumea se sfârșise, iar toți oamenii pe care îi rănise sau îi dezamăgise reveniră pentru a-i mai oferi o șansă.

Mama și tatăl ei erau acolo. Brian venise și el. Lena, Carmen, domnul și doamna Graffman. Chiar și Vanessa. „Vreau să vă merit încrederea”.

Filmul ei rula primul. Începu cu Bailey, care stătea în dreptul ferestrei învăluite în lumina apusului, pe acordurile muzicii lui Beethoven. Apoi imaginile se succedau incluzând scene de la Wallman cu Duncan Howe, cu Margaret de la cinema, apoi cu Brian la supermarket. Între imaginile acestea integrase alte câteva luate din înregistrările familiei Graffman: Bailey învăța să meargă, Bailey când alerga după un fluture prin grădină, Bailey când avea șase ani purtând o șapcă de base-ball sub care se vedea că nu mai avea niciun pic de păr pe cap. Filmul se încheia cu interviul. Bailey vorbea, acaparând camera în aceeași măsură în care dăruia o parte din sufletul ei.

Ultima imagine era cea de la supermarket, când Bailey se uita peste umăr spre Tibby și râdea. Imaginea se dizolvă încet, până când culorile dispărură, rămânând doar alb-negru. Înghețase așa pe ecran în timp ce muzica se auzea în continuare.

Brian, care stătea lângă ea, o luă de mână. Ea îl strânse ușor, în semn de mulțumire. Apoi își dădu seama că

el fluiera în ritm cu muzica, foarte încet, doar pentru ea.

În cele din urmă, muzica se sfârși, iar imaginea lui Bailey se stinse. Ecranul era pustiu, căci Bailey nu mai era acolo să-l lumineze.

Doamna Graffman se rezemă la pieptul soțului ei. Mama lui Tibby se întinse să o ia de mână pe Tibby, iar Carmen o apucă de cealaltă mână. Lena o mângâie ușor pe cap. Plângeau în hohote toate, fără nicio reținere.

Afară, în lumina orbitoare, părinții ei o îmbrățișară. Mama ei îi spuse cât e mândră. Carmen și Lena o strângeau de mână și o laudau încontinuu. Brian avea ochii în lacrimi. Tibby rămase surprinsă când îl văzu pe Alex că se îndreaptă spre ea. Dar observațiile lui nu aveau cum s-o mai jignească.

— A fost foarte bun filmul tău!

Ochii lui o priveau cu incertitudine, iar complimentul suna mai mult a întrebare. Se uita la ea, de parcă acum o vedea pentru prima oară. În fond, ei erau doi străini. El era undeva, departe, pierdut în mulțime, iar în jurul ei erau numai prieteni.

Dacă ești grec, știi că este o insultă adusă vechilor zei să îți imaginezi că lucrurile nu pot merge mai rău decât. Dacă faci o asemenea greșală, zeii consideră că e de datoria lor să-ți demonstreze că te-ai înșelat.

La o săptămână după ce Lena promise scrisoarea aceea de la Kostos, bunica sună din Oia și îl anunță pe tatăl fetei că bapi suferise un infarct. Era internat într-un spital din Fira și nu se simțea bine deloc.

Tatăl ei, avocat fiind, și american pe deasupra, ceru imediat să vorbească cu doctorii lui bapi și țipă la toată lumea, cerând ca acesta să fie dus cu elicopterul la spitalul din Atena. Răspunsul a fost că starea lui nu permitea acest lucru.

Lena avu timp să transmită mesaje pentru Tibby și

Carmen, ca să le anunțe, apoi sună la Basia, ca să își dea demisia cu o săptămână mai devreme. Își împacheta năucă lucrurile, când își aminti că prin vis de Pantalonii Călători. Era rândul ei să-i primească. Era deja după-amiază, și încă nu-i primise. Cine îi avusese ultima? îi tot plimbaseră de la una la alta atât de repede vara asta, încât nu-și mai aducea aminte. Avionul spre New York decola în două ore! în ciuda problemelor pe care le avea, toate grijile ei se transferară asupra Pantaloniilor. Cum putea să se ducă în Grecia fără ei?

În timp ce familia ei împacheta lucrurile din casă, Lena aștepta la ușă, sperând să zărească vreun curier. Se dezlipi de ușă în ultimul moment, chiar înainte de plecare:

— Lena, hai odată!

Mama ei o striga din mașină, în timp ce ea stătea în mijlocul trotuarului, sperând că Pantalonii aveau să apară cumva din senin.

Bineînțeles că Pantalonii nu apărură de nicăieri, iar ea se gândi că asta este semn rău. Lena și familia ei luară avionul spre New York, apoi, în dimineața următoare, pe cel spre Atena. În avionul Boeing 747 care se îndrepta spre est pe deasupra Oceanului Atlantic, Lena își petrecu tot timpul holbându-se la spătarul scaunului din față. Pe materialul albastru parcă se derulau mii și mii de scene: bapi cu coatele lui zbârcite rezemate în fereastră, vara trecută, pe la jumătatea lunii august, când se sărbătorea Adormirea Maicii Domnului. Bapi mâncând cereale, încălțat în pantofii lui albi de pânză. Bapi uitându-se cu atenție la picturile ei și luându-le în serios ca nimeni altcineva. Poate că era o ironie să-ți găsești sufletul pereche în persoana unui grec de 82 de ani, dar asta simțise Lena vara trecută.

Tatăl ei scria întruna într-o agendă. Effie dormea cu capul pe umărul lui, iar mama ei stătea cu chipul întunecat

lângă ea. La un moment dat, între cele două secvențe, Lena și mama ei schimbă o privire posomorâtă, apoi continuă să se uite deprimată una la cealaltă.

„Aș vrea să ne putem ajuta una pe cealaltă. Aș vrea să ai încredere în mine și să-mi poți spune lucruri importante. Atunci aș avea și eu încredere în tine”. Apoi își dori să se fi putut ca mama ei să fie sufletul ei pereche, nu bapi, care sigur urma să moară. Și-atunci Lena începu să plângă. Se întoarse cu spatele la mama ei și plânse amarnic, până i se tăie respirația. Plângea pentru ea însăși, pentru bapi, pentru Kostos, pentru bunica, pentru tatăl ei, pentru Pantaloni care nu ajunseseră la timp, și-apoi o lua de la capăt.

Când pilotul le ceru însoțitoarelor să pregătească pasagerii pentru aterizare, iar Lena observă ținuturile frumoase ale Greciei, simți un val de emoție. Undeva, în străfundul ființei ei, inima-i naivă și iresponsabilă se bucura la gândul că îl va revedea pe Kostos, chiar și în aceste împrejurări cumplite.

Bee,

Aș vrea să pot vorbi cu tine chiar acum, dar mă mulțumesc cu o scrisoare. Tocmai am aflat de la Lena că bunicul a suferit un infarct. Ea a plecat cu toată familia în Grecia. După tot ce a avut de îndurat, vestea asta este îngrozitoare. Voiam să mă asigur că o să afli și tu ce s-a întâmplat.

*Cu drag,
Tibby*

Lena începu să se convingă de faptul că, dacă îți doreai foarte mult ca un lucru să nu se întâmple, lucrul acela îți va bulversa în mod sigur viața.

După drumul lung de-a lungul stâncilor din Santorini, când ajunseră în sfârșit în Oia și o văzu pe bunica stând în fața casei de culoarea gălbenușului de ou, convingerea ei fu pe deplin confirmată.

Bunica era îmbrăcată în negru, iar ridurile de pe față parcă se accentuaseră și mai tare. Lena începu să plângă, iar tatăl ei sări din mașină și își îmbrățișă mama. Lena o văzu pe bunica ei plângând și scuturând din cap. Toți știau ce înseamnă asta.

Effie o înconjură protector pe Lena cu brațele, iar Lena constată că lacrimile abia așteptau să iasă la iveală. Plânsese atât de mult în ultimul timp, încât deja simțea nevoia să nu își strice obiceiul. Cele două surori stătură așa îmbrățișate și plânseră împreună. Apoi o consolară amândouă pe bunica. Când o văzu pe Lena, bunica oftă adânc:

— Frumoasa mea Lena! Ce ni s-a întâmplat nouă?

Înmormântarea urma să aibă loc în dimineața următoare. Lena se trezi și admiră răsăritul deasupra lacului Caldera, în nuanțe de gri și roz. Fereastră camerei pe care de data asta nu o împărțise cu Effie îi trezi amintirile din vara trecută. Își aminti cum schițase în cărbune portretul lui Kostos chiar din locul acesta.

Cuprinsă de exaltare și de nerăbdare la gândul că-l va vedea pe Kostos, Lena se strădui să arate cât mai bine. Purta o bluză neagră peste un corset negru, împrumutat de la Effie. Își puse cercei cu perle în urechi. Se spălă pe păr, îl uscă și îl lăsă să-i cadă liber pe umeri, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Își dădu discret cu creion dermatograf și cu rimei. Știa că, din cauza machiajului, ochii ei atât de albaștri ieșeau în evidență în mod dramatic, de aceea nu

obișnuia să se machieze.

Lena se străduia mereu să nu iasă în evidență, așa că purta haine simple, obișnuite. Nu purta nici bijuterii, nu se machia niciodată, iar părul îl strângea mereu într-o coadă. De când era mică, mama ei îi tot spunea că frumusețea ei este un dar, dar Lena avea senzația că era un dar asemănător Calului Troian.

Frumusețea ei o făcea să se simtă expusă și vulnerabilă. Atrăgea exact genul de atenție pe care și-o dorea mai puțin. Acest lucru o făcea să se simtă trădată de propriul corp. Effie, cu nasul ei prea mare, avea, în schimb, puterea de a fi pasională, veselă, deschisă și liberă. Lena, cu trăsăturile-i desăvârșite, nu beneficia decât de frumusețea ei. De aceea își petrecea majoritatea timpului asigurându-se că oamenii care o iubeau cu adevărat nu se interesau deloc de aspectul ei fizic, iar pe cei care se uitau la așa ceva îi evita cu grijă.

Totuși, astăzi dorea să profite din plin de darul ei. Pustiul pe care îl lăsase moartea lui bapi în sufletul ei și dorul de Kostos o făcură să-și dorească să încerce absolut orice-i stătea în putere.

— Vai de mine! Cine ești și ce-ai făcut cu Lena? exclamă Effie când o văzu coborând scările.

— Am încuiat-o în dulap!

Effie o admiră în tăcere preț de câteva secunde.

— O să-i răsucești cuțitul în rană lui Kostos!

Simțindu-se vinovată și meschină, Lena o lăsă pe sora ei mai mică să citească în sufletul ei ca într-o carte deschisă.

Tibby se uită în jos, spre podeaua acoperită cu linoleum, și își aminti cât de deprimantă i se păruse camera atunci când se instalase în ea, cu două luni în urmă. Acum podeaua era acoperită de haine murdare pe care le arunca la întâmplare într-un sac. Pe pat întinsese

toate casetele filmate pe care le folosisese pentru documentar. Pe birou, se odihnea computerul ei, care muncise din greu în vara asta. Computerul cu care o „mituiseră” părinții ei și care îi era foarte drag acum. Mai era pe birou și desenul pe care îl făcuse ea pe la vreo unsprezece ani, care îi ținea de urât într-un mod bizar, alături de certificatul de absolvire cu cele mai înalte onoruri primit de la departamentul de cinematografie, pe care

Bagley, profesoara de scenografie, mâzgălise niște cuvinte de felicitare. Pe noptieră, avea broasca purpurie pe care o făcuse Vanessa special pentru Nicky. Îi făcea plăcere să strângă toate aceste lucruri în valiză.

Ultimul lucru pe care îl împacheta fu o poză de-ale lui Bailey. Fusesse făcută la spital, nu cu mult timp înainte ca ea să moară. Doamna Graffman i-o dăduse lui Tibby când venise la vizionarea filmului.

Îi era greu să se uite la ea. Ar fi vrut să o pună la păstrare între paginile unei cărți și să o lase acolo pentru totdeauna. Dar își promise că nu va face așa ceva oricare-ar fi, ci o va înrăma și o va purta peste tot cu ea. Bailey știuse întotdeauna să facă diferența între ce era adevărat și ce nu, iar Tibby, când îi privea chipul, simțea că trebuia să înfrunte și ea cruda realitate.

Iubirea este ca un snowmobile cu care călătorești prin tundră, te răstorni și rămâi blocat sub el.

Noaptea vin peste tine nevăstuicile polare.

Matt Groening

Slujba religioasă de la înmormântarea lui bapi s-a ținut în greacă la biserița albă la care Lena fusese de atâtea ori vara trecută. Chiar și tatăl ei și-a rostit cuvântul de adio în limba greacă, ceea ce a făcut-o pe Lena să zboare cu gândul la fel și fel de amintiri despre bapi.

O ținea strâns de mână pe bunica, tânjind și sperând

mereu să-l vadă pe Kostos. Știa că și el suferea. Ea nu avusese ocazia să-l întâlnească și să-l îndrăgească pe bapi decât într-o singură vară, în timp ce Kostos crescuse alături de el. Lena își aducea bine aminte cum îl ajuta Kostos pe bapi la treburile care erau deja solicitante pentru el, fără a-i știrbi în vreun fel autoritatea: ducea gunoiul sau repara țișla de pe acoperiș.

Lena ar fi vrut să își împărtășească durerea cu Kostos. El era unul dintre puținii oameni care știa ce însemnase bapi pentru ea. Orice s-ar fi întâmplat între ei, aceasta era o zi când s-ar fi putut apropia unul de celălalt.

La sfârșitul slujbei, Lena reuși să îl zărească. Era în partea cealaltă a bisericii, îmbrăcat într-un costum negru, și stătea lângă bunicul lui. Oare el o căutase cu privirea? Se aflau atât de aproape unul de celălalt, pe insula aceasta micuță, într-o astfel de împrejurare. Cum putea să nu-și dorească să o vadă?

Lena și familia ei încheiau cortegiul funerar. Îl urmară pe preot afară din biserică, în curte, unde întreaga comunitate se strânsese pentru a-i prezenta condoleanțe bunicii, care acum era văduvă. Cât de ciudat trebuie să fie să te trezești în fiecare dimineață ani de-a rândul ca soția cuiva, și apoi să rămâi văduvă!

Abia atunci Lena îl văzu mai bine pe Kostos și rămase uimită de cât de crispat părea. De obicei, el era plin de viață, dar acum părea inert. Avea sprâncenele atât de încruntate, încât nu putea să-i vadă ochii.

Până acum Lena nu o observase pe femeia care stătea lângă Kostos, sprijininindu-se de brațul lui. Părea să aibă vreo douăzeci de ani. Avea părul vopsit blond, iar pielea ei părea lividă în comparație cu hainele negre pe care le purta. Lena nu își aminti să o mai fi văzut vreodată.

Simți cum inima începe să-i bată ceva mai repede în piept. Se vedea că femeia nu făcea parte din familie, și nici

nu părea să fie vreo prietenă apropiată. Lena spera în continuare că el îi va face un semn prietenos sau că va veni la ea, dar nu se întâmplă așa. Așteaptă alături de bunica, sărutând diverși cunoscuți și strângând mâini, mulțumind pentru cuvintele lor sincere pe care nu le putea percepe chiar pe loc.

Deși bunicii lui au fost primii care au venit la Valia, Kostos rămase printre ultimii. Cerul se întunecase, iar curtea bisericii era aproape pustie când se apropie el, însoțit de femeia cea blondă.

Stânjenit, Kostos o îmbrățișă pe bunica, dar nu schimbă niciun cuvânt. Femeia cea blondă o sărută timid pe obraz pe bunica. Lena se uită mai bine la această figură străină, iar ea îi întoarce privirea. Aștepta să i-o prezinte cineva, dar degeaba. Bunica tăcea cu încăpățănare. Lena era tare nedumerită și simțea că o cuprinde un ușor sentiment de panică.

Preotul, care se purtase foarte frumos cu toată lumea pe durata întregii ceremonii religioase, reuși să spargă gheața. În plus, mai știa și engleză, ceea ce simplifica mult lucrurile:

— Kostos, bănuiesc că îi cunoști pe fiul și pe nora Valiei din America. Ea e nepoata Valiei, arată el înspre Lena.

— Lena, tu îi cunoști pe Kostos și pe tânăra lui soție?
Soție.

Cuvântul se repezi cu brutalitate înspre urechile ei, ca un țintar înfometat, care apoi o ciupi cu ură.

Se uită la Kostos, iar el își întoarce, în sfârșit, privirea spre ea. Chipul lui era schimbat. În acel moment, vederea ei începu să se tulbure.

Lena simți cum se prăbușește. Își rezemă fruntea de genunchi și simți de departe mâinile mamei ei, care o mângâia îngrijorată pe spate. Simți și panica lui Kostos,

care brusc renunță la postura lui țeapănă și se repezi să o prindă. Instinctul ei de conservare îi spunea să nu își piardă cunoștința, dar ea simțea că ar fi o mare ușurare dacă ar renunța pur și simplu.

Dormitorul nu era suficient de mare ca să-i adăpostească disperarea. Nici măcar casa nu era destul de mare. Când o porni în susul drumului întunecat, Lena se întrebă dacă lumea întreagă era de ajuns.

Merse desculță pe drumul prăfuit, rătăcind, neștiind încotro se îndrepta, până când ajunsese la panorama generoasă care îi înfățișa toate stâncile din jur. Atunci, ca prin vis, porni spre poiana cu măslini. Acela era locul pe care îl împărtășeau în secret ea și Kostos, dar el probabil că uitase tot ce împărțise cu ea cândva. Picioarele ei delicate și neobișnuite cu drumul pietros erau pline de țepi și măracini, dar nu mai simțea durerea.

Când ajunsese în poiană, zăbovi pe lângă măslini, de parcă și-ar fi regăsit copiii pierduți. Pași pe pietrele de pe marginea lacului, care acum îi părea mai mic. Toată insula era mai uscată și își pierduse farmecul și culoarea.

Aici începuse totul. Era normal să vină aici să își ia la revedere de la el.

Își imaginase că va fi singură, dar auzi pași în urma ei. Inima îi tresări, dar nu de spaimă, ci pentru că știa cine era.

El se așeză lângă ea, își suflecă pantalonii negri și își băgă picioarele în apă, lângă ale ei.

— Te-ai căsătorit!

Vocea ei îi suna a gol. Strânse din dinți înainte să îl privească. Era clar că el suferea și îi părea rău. Și ce dacă!

— Este însărcinată!

Lena se pregătise să fie distantă și indiferentă la orice i-ar fi spus, dar el îi spulberă și hotărârea asta. Se uită la el cu ochii plini de uimire.

— O cheamă Mariana și am ieșit cu ea de trei ori după ce te-ai despărțit de mine. A doua oară când am ieșit am făcut sex. Sunt un idiot.

Nu fusese niciodată atât de amărât. Îl privi în liniște. Nu prea știa ce ar mai fi fost de spus.

— Ea este însărcinată, iar eu sunt vinovat. Trebuie să îmi asum responsabilitatea.

— Știi sigur că este... copilul tău?

— Aici nu suntem în America. Lumea e de modă veche. Așa trebuie să se comporte un domn.

Își aduse aminte că folosise cuvântul acesta și atunci când fuseseră împreună. Nu se putu abține să nu observe că determinarea lui de a se comporta ca un domn îi distrugea mai mult sau mai puțin orice șansă de fericire. Cu ochii ațintiți spre apă, Lena încercă să pună cap la cap toate întâmplările din ultimele săptămâni, ținând cont de ceea ce tocmai aflate.

— Te vei întoarce cu ea la Londra?

— Deocamdată nu. Rămânem aici.

Lena știa ce lovitură însemna asta pentru el. Dorința lui cea mai mare fusese să plece de pe insulă și să își facă un viitor într-un oraș important. Fusese visul lui dintotdeauna.

— Locuiți împreună?

— Încă nu. A început să caute o casă în Fira.

— O iubești?

Kostos o privi și apoi închise ochii:

— Nu îmi pot imagina că voi mai simți vreodată pentru cineva ceea ce simt pentru tine. Dar mă voi strădui.

Lena știa sigur că o să izbucnească în plâns. Știa că nu mai putea să-și țină firea mult timp. Realitatea o lovise cu prea multă cruzime și ar fi vrut să nu mai fie cu el atunci când își va da frâu liber sentimentelor.

Se ridică să plece, dar el o luă de mână și o trase

spre el. O strânse la piept, înconjurând-o cu amândouă brațele, și o sărută pe creștet cu respirația întretăiată.

— Lena, vreau să știi că, dacă te-am făcut să suferi, eu am suferit de mii de ori mai mult din cauza asta.

Lena își dădu seama că plângea, dar nu avu puterea să îl privească.

— Aș face orice să pot schimba situația, dar e prea târziu!

Lena scăpă un suspin, dar se hotărî să le păstreze pe celelalte pentru mai târziu.

— Ceea ce îți voi spune acum nu voi mai repeta niciodată, pentru că este împotriva angajamentului pe care mi l-am asumat. Lena, ceea ce ți-am spus a fost adevărat și e adevărat și acum. Nu te-am mințit niciodată. Niciodată nu vei ști cât de mult te-am iubit! Să ții minte ce ți-am spus.

Din vocea lui răzbătea disperarea. O strânse puternic în brațe:

— Tu vei trece peste suferința asta, știu bine. Iar eu îmi voi petrece toată viața fără să te pot avea.

Trebuia neapărat să plece. Se smulse de lângă el și își acoperi fața cu mâinile.

— Te iubesc. Te voi iubi mereu, îi spuse el.

Același lucru îi promisese și cu câteva săptămâni în urmă, în fața casei ei. Atunci fusese o binecuvântare să audă cuvintele acestea. Acum erau un blestem.

Îi întoarse spatele și o luă la fugă.

Tibby se lăsă convinsă să-și facă pedichiura. Niciodată nu și-ar fi imaginat că era genul ăsta de fată, dar mama ei insistase foarte mult să meargă cu ea și, în plus, era destul de greu să refuzi un masaj la picioare. Când stăteau una lângă alta cu picioarele în cădițele jacuzzi în miniatură, Tibby își dădu seama că era cea mai îndelungată perioadă pe care o petrecea împreună cu

mama ei de la începutul verii. Poate că asta era ideea. Uneori trebuia să te lași în voia celorlalți ca să obții ce-ți doreai tu de fapt.

Mama ei alege oja de un roșu închis pentru unghiile de la picioare. Tibby alege întâi una incoloră, apoi se răzgânde și alege și ea tot oja cea roșie.

— Uite ce voiam să-ți arăt, iubito!

Mama ei scoase o hârtie din geantă și i-o întinse. Tibby despături scrisoarea voluminoasă.

— E de la Ari!

Tibby clipi nedumerită. Se gândi apoi la Lena și la toată încurcătura aceea stupidă:

— M-a făcut să plâng.

Alice avea deja ochii umezi, dar Tibby observă că nu plângea de tristețe.

— Înainte să plece în Grecia, mi-a scris ca să-și ceară scuze pentru toată încurcătura asta. E o persoană atât de bună! Întotdeauna a fost așa.

Alice păru că devine sentimentală, iar Tibby își schimbă și ea starea de spirit.

— Îmi amintesc când jucați tenis tu cu Ari împotriva Christinei și a lui Marly și decideați dinainte cine trebuia să câștige.

Alice râse amuzată:

— Nu ne hotărâm dinainte.

— Ei, poate era doar o coincidență.

Tibby știa prea bine că nu era așa. Își aminti de ele, cele patru Tomnatice, cum se jucau în fiecare miercuri în parcul de pe strada Broadbranch, lângă tribunal, în timp ce mamele lor erau mereu în preajma lor. Dacă își amintea ea bine, tot locul de joacă se rezuma la vreo două tobogane pe care te puteai cățăra. Vânzătorul de înghețată oprea mereu camionul în apropiere, iar ele își cumpărau înghețată la cornet.

— Oare Ari mai joacă tenis?

Alice vorbi mai mult pentru sine decât pentru Tibby, apoi scoase un plic din geantă.

— Uite ce voiam să-ți arăt.

Îi întinse o fotografie color pe care Tibby o studie cu atenție. Un fior de încântare o scutură din cap până la picioarele ei cu unghii roșii ca focul.

— E superbă! Pot să o păstrez eu? Te rooog!

Există o boală foarte gravă, fatală, de fapt, care se numește endocardită. Este o inflamație a inimii. Străbunica ei murise din cauza acestei boli la tinerețe, iar Lena era convinsă că acum se îmbolnăvise și ea.

Zăcea în pat, încercând să își dea seama de unde provenea durerea.

Pe la ora prânzului, mama ei intră pe vârfuri în cameră și se așează pe pat lângă ea. Încă era îmbrăcată în costumul ei închis la culoare. Rezistența ei se evaporă. Parcă avea din nou trei ani, iar mama sa o strângea în brațe. Lena îi adulmecă mirosul puternic și unic de mamă și simți că se topește. Plânse și tremură, lăsând nasul să-i curgă în mod dezgustător. Mama ei îi suflă nasul ca unui copil și o mângâie pe păr. S-ar putea să fii și adormit la un moment dat. Oricum, renunță la statutul ei de ființă conștientă.

Mama ei avea o răbdare nesfârșită. Nu îi spuse niciun cuvânt până târziu, când lumina trandafirie a serii începu să pătrundă în cameră. Când mama ei se ridică în capul oaselor, Lena observă că îi murdărise cel mai bun costum.

— Vrei să-ți povestesc câte ceva despre Eugene?

Lena se ridică și ea dând din cap. Voise atât de mult să afle despre el toată vara, dar acum nu-și mai amintea de ce.

Înainte să își înceapă povestirea, Ari se jucă puțin cu

inelele de pe degete: verigheta, inelul cu diamant de la logodnă și inelul cu smarald de la aniversarea a cincisprezece ani de la căsătorie.

— L-am cunoscut la biserică în Atena pe când aveam șaptesprezece ani și m-am îndrăgostit nebunește. Apoi el a plecat în America la facultate. Era prea departe de mine.

Lena aprobă tăcută din cap.

— Eu am rămas în Atena. Patru ani de zile, am suferit ca un câine pentru fiecare clipă în care am stat despărțiți. Aveam senzația că nu trăiesc decât în acele câteva săptămâni când eram împreună. Lena o înțelegea perfect. Când am împlinit 21 de ani, după ce am terminat facultatea la Atena, m-am mutat în America, pentru a fi împreună cu el. Mama mea mi-a interzis să plec și s-a supărat foarte tare pentru că nu am ascultat-o. În America, a trebuit să mă angajez ca ospătăriță și să îl aștept pe Eugene. El era foarte ocupat, pentru că trebuia să-și termine studiile, dar eu eram dispusă să accept oricât de puțin avea el de oferit.

Mama ei se opri o secundă, apoi reluă:

— Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el și bineînțeles că am acceptat. Mi-a făcut cadou un inel micuț cu o perla, pe care îl păstram ca pe o comoară. Trăiam împreună ca și cum am fi fost deja căsătoriți. Dacă ar fi aflat mama mea așa ceva, cred că ar fi murit de durere. După trei luni, Eugene a plecat în Grecia.

— Aha... mormăi Lena plină de înțelegere.

— Tatăl lui refuzase să-i mai dea bani și l-a chemat acasă ca să-l pună la muncă, după ce îi plătise niște studii atât de costisitoare. Eu nu am știut toate aceste lucruri pe-atunci. Am suferit un an întreg. Îmi tot spunea că se întoarce luna viitoare, dar nu venea niciodată. Tot timpul acesta am locuit într-un apartament mizer deasupra unui magazin de animale de pe Wisconsin Avenue. Eram pe cât

de săracă, pe-atât de singură. Iar locul acela era groaznic. Mi-am dorit de atâtea ori să mă întorc acasă, dar îl așteptam pe Eugene să se întoarcă și să ne căsătorim, așa cum îmi promisese. Și bineînțeles că nu doream să mă întorc cu coada între picioare la mama.

Lena înțelegea foarte bine treaba asta.

— M-am înscris la Universitatea Catolică din toamnă. În prima zi de cursuri, am primit un telefon de la sora mea, care îmi spunea ceea ce știa toată lumea, în afară de mine: Eugene cunoscuse altă fată și nu avea nicio intenție să se întoarcă la mine.

Bărbia fetei tremura de emoție și de compasiune:

— Biata de tine!

— Am renunțat la cursuri din prima zi și am căzut la pat!

Lena gândi că într-adevăr acesta era singurul lucru care-ți rămâne de făcut to astfel de situații.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— Am avut un consilier foarte bun la facultate. M-a chemat înapoi la cursuri și m-a convins să mă întorc.

— Și-apoi?

— De Ziua Recunoștinței l-am cunoscut pe tatăl tău. Eram singurii greci care mâncau izolați la câte o masă, la Howard Johnson.

Lena zâmbi. Partea asta a poveștii o cunoștea, pentru că-i era dragă și o auzise de atâtea ori.

— Și v-ați căsătorit patru luni mai târziu.

— Da.

Acum povestea bine cunoscută despre modul în care se întâlniseră părinții ei părea să aibă cu totul altă semnificație.

— Din păcate, nu s-a terminat povestea.

Lena își dădu seama că de-aici situația devenea cu adevărat încurcată.

— Nu îți pot explica lucrurile astea de parcă ai fi fiica mea. Dacă vrei, ți le voi explica așa cum se cuvine pentru o tânără de șaptesprezece ani.

Lena își dorea asta mai mult decât orice, dar, pe de altă parte, poate că era mai bine să nu audă totul până la capăt. În cele din urmă, clătină afirmativ din cap.

— În primii ani de căsnicie m-am gândit deseori la tatăl tău. Îl iubeam, dar nu mă credeam în stare să iubesc cu adevărat. Mă simțeam rușinată din cauza faptului că ne căsătorisem atât de repede. Aveam impresia că toată căsnicia noastră avea legătură cu Eugene și asta ne întina relația. Mi-era teamă că mi-am transferat afecțiunea pentru Eugene asupra tatălui tău dintr-o necesitate emoțională profundă.

Mama ei studiase psihologia și uneori era evident acest lucru:

— Când tu aveai cam un an, Eugene m-a sunat din New York. Era prima dată când îi auzeam vocea după ani de zile și m-am pierdut cu firea.

Nu prea îi mai plăcea direcția pe care părea să o ia povestirea.

— Voia să ne întâlnim.

Lena scrâșni din dinți. Îi era milă pentru biata de ea care n-avea decât un an și habar n-avea de toate astea.

— M-am chinuit îngrozitor timp de trei zile, dar apoi m-am dus. L-am mințit pe tatăl tău, te-am lăsat cu Tina și Carmen și am plecat.

Lena era îngrozită să afle despre mama ei ceva ce nici tatăl ei nu știa.

— Îmi amintesc cum m-am îndreptat spre el în Central Park, cu inelul îngrozitor cu perlă în buzunar. În momentul acela chiar nu am știut ce se va întâmpla cu viața mea.

Lena își închise ochii:

— Cele trei ore pe care le-am petrecut cu el în parc au fost de mare preț pentru mine.

De-aici încolo nu o mai interesa povestea.

— După ce s-au scurs aceste ore, m-am întors la tine și la tatăl tău, convinsă că nu-l mai iubesc deloc pe Eugene.

Lena răsuflă ușurată:

— Deci... nu s-a întâmplat nimic.

— L-am sărutat. Atâta tot.

Nu-i venea să creadă că avea o asemenea discuție cu mama ei.

— Am fost atât de fericită în seara aceea când m-am întors acasă! Cred că în noaptea respectivă am conceput-o pe Effie.

Astea erau deja prea multe detalii! Acum dorea să fie din nou fiica, nu tânăra de șaptesprezece ani.

— Restul îl știi și tu.

Era o ironie colosală faptul că ea fusese concepută într-o perioadă de îndoieli și griji, iar Effie se născuse într-o atmosferă de fericire deplină. Era logic, dar într-un fel tare ciudat.

— Deci așa s-a terminat cu Eugene.

— N-a fost chiar atât de simplu. În anii următori m-a sunat de multe ori. De obicei, când era beat. Tatăl tău îl urăște din toată inima. De aceea Tina și Alice și...

Lena își dădu seama că mama ei ar fi vrut să o adauge și pe Marly pe listă.

— ...De aceea prietenele mele știau totul despre Eugene. Mi-era groază de telefoanele lui și de certurile cu tatăl tău care urmau. Niciodată nu pomenesc numele lui de față cu tatăl tău, și de aceea am reacționat atât de violent când te-am auzit vorbind despre el.

— Dar tata n-are de ce să-și facă griji, nu-i așa?

— Nu! Tatăl tău e un soț și un tată minunat. Eugene a

fost un prost. Când mă gândesc la cât de mult am suferit pentru el, îmi dau seama cât bine mi-a făcut atunci când m-a părăsit.

Ari se uită cu subînțeleas la fiica ei:

— Asta vreau să ții minte din tot ceea ce ți-am povestit.

Tibberon: Am vorbit cu Lenny. Ce porcărie îngrozitoare! Tu ai vorbit cu ea?

Carmabelle: Puțin mai devreme. Nici nu pot să îmi imaginez așa ceva Biata Lenny! Cum putem să o ajutăm? Stai acolo că vin eu la tine.

Bridget știa că venise vremea să plece acasă. Acum că aflase ce pățise Lena, trebuia să se ducă la ea. Ultima zi la Burgess și-o petrecu pe terasă cu Greta. Mâncară înghețată și discutară despre planuri viitoare de reamenajare a casei. Era mai bine așa decât să își spună la revedere.

La ora trei trebuia să plece. Greta era precaută. Nu voia să bocească. Bridget nu era niciodată precaută, așa că ea spuse exact ce-i trecea prin cap:

— Dacă n-ar fi fost prietenele mele pe care le iubesc așa de mult, aș veni să stau aici cu tine. Mi se pare că aici sunt la mine acasă.

Greta începu să plângă, iar Bridget nu se lăsă mai prejos:

— O să-mi fie tare dor de tine, iubito!

O îmbrățișă cam prea tare pe Greta.

— Când vii de Crăciun, să-l aduci și pe fratele tău, promiți?

— Promit!

— Să nu uiți că eu te aștept aici și te iubesc!

După ce își strânse lucrurile, Bridget se întoarse să mai arunce o privire casei. I se păruse atât de banală când sosise, iar acum era atât de frumoasă! La fereastră, se

zărea silueta bunicii care plângea în hohote și nu voia ca Bridget să o vadă.

Se îndrăgostise de casa asta. O iubea pe Greta, cu tabieturile ei. O iubea pentru că juca bingo în fiecare luni și se uita la seriale în fiecare vineri. O iubea pentru că, în fiecare zi, mânca la prânz exact la ora 12.

Bridget nu prea avea parte de un cămin alături de Perry și de tatăl ei. Dar își făcuse un cămin lângă bunica ei.

Lenny,

Tu ești încă în Grecia, așa că vei primi scrisoarea asta ceva mai târziu. Dar sunt nevoia să îți scriu, pentru că mă apropie de tine.

Îmi pare rău pentru bapi. Am plîns azi-dimineață cînd am aflat. Tu întotdeauna ai avut grijă de mine, eu care sînt, de obicei, un dezastre. Aș vrea ca de data asta să pot și eu să am grijă de tine.

Îți transmit toată iubirea mea,

Bee

Două lucruri importante s-au întîmplat în cea de-a patra și ultima zi petrecută de Lena în Grecia. Primul lucru a fost că bunica i-a făcut cadou pantofi albi de pînză ai lui bapi și, în mod absolut șocant, ei i-au venit perfect, pentru că avea niște picioare mult prea mari. Bunica păru disperată, fiindcă ea nu intenționase ca Lena să-i și poarte, dar o încântase prea tare cadoul primit.

— Voiam să-i pun lângă el, în sicriu, dar m-am gândit că poate-i vrei tu.

— Îi vreau, bunico! Mulțumesc.

Al doilea lucru a fost că, la căderea nopții, Lena s-a

așezat pe gardul micuț al casei și a făcut un tablou pentru bapi. Se gândi că putea să i-l dea bunicii, ca să-l îngroape în locul pantofilor lângă bapi.

Era o noapte cu lună plină care domnea peste lacul liniștit și se simți inspirată. Își întinse vopselele și șevaletul, apoi începu să unească pete disparate de vopsea în vârtejuri de nuanțe nocturne. Nu mai pictase niciodată pe întuneric și probabil că nici n-avea s-o mai facă vreodată, deoarece era practic imposibil.

Dar reuși să surprindă luna sclipitoare însoțită de replica ei geamănă din apa lacului. Cei doi aștri arătau la fel, iar în pictura ei chiar se contopeau.

În timp ce se străduia să facă ordine în amestecul de culori de pe paleta ei, observă că în spatele ei apăruse ca prin minune Kostos. El o urmărea cu o deosebită atenție pentru un om care tocmai îi distrusese viața.

— E splendidă luna în noaptea asta!

Nu părea să se adreseze cuiva în mod special. Era ciudat, pentru că și ea se gândise exact la același lucru mai înainte, doar că nu spusese cu voce tare. Ar fi vrut să poată face o legătură între pictura ei și cele ale lui Van Gogh, mai ales cu una anume care era preferata ei. El știa cum să picteze o noapte cu lună. Gândurile i se îndreptară apoi spre mama ei și spre Eugene. Oare ea avea vreodată să îl considere un prost pe Kostos? Greu de crezut!

— Lui bapi i-ar fi plăcut pictura ta!

Acum știa sigur că el nu era un prost. Își luă inima în dinți și decise că nu trebuia să plângă de data aceasta. Probabil îl vedea pentru ultima dată. Se întoarse spre el și îi aruncă o privire prelungă și însetată.

Noaptea trecută fusese ostilă, amorțită și plină de resentimente. Acum se simțea cu totul altfel:

— Adio! îi spuse ea.

Și el o sorbea din priviri cu tot atâta sete. Voia să și-o

întipărească în memorie, s-o țină minte exact cum arăta în acel moment: ochii, părul, gura, gâtul, sânii, pantalonii mânjiți cu vopsea, pantofi albi ai lui bapi. Momentul acesta era numai potrivit pentru o despărțire. Nu încăpea aici mai mult de un adio. Poate că și aceste cuvinte erau prea mult.

— Ceea ce mi-ai spus aseară...

El dădu afirmativ din cap.

— Și eu simt exact la fel.

Nu știa ce cuvinte să-i spună, dar el o înțelegea cu siguranță.

— Nu te voi uita niciodată. De fapt, sper să reușesc să te uit un pic, altfel voi suferi prea mult.

De data aceasta, ochii lui se umplură de lacrimi.

Lena lăsă din mână paleta și pensula, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Oricât ar fi vrut să-l sărute prietenește, îl sărută tot ca o iubită. Poate că, în timp, lucrurile aveau să se schimbe. El o luă în brațe și o strânse mai tare decât s-ar fi cuvenit. Parcă nu voia să-i mai dea drumul.

La ceva timp după ce Kostos plecase, apărură și Effie. Avea cu ea walkmanul și părea destul de răvășită:

— Văd că ai căpătat obiceiul să plângi toată ziua!

— Iar eu văd că tu ți-ai găsit chelnerul de vara trecută.

Effie ridică din umeri. Era maestră la reînnoțat iubiri mai vechi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Effie aprecia întotdeauna și în orice situație un băiat care săruta bine, iar când era timpul să plece, putea să-l privească drept în ochi și să-i spună la revedere fără nicio remușcare.

Lena o studie pentru o clipă. Effie dădea din cap, ascultând cine știe ce cântec prostesc în căștile ei.

Fiecare om avea talentul lui. Lena, spre exemplu, scria niște vederi excelente, pe care-ți făcea plăcere să le

primești. Effie, pe de altă parte, știa cum să se bucure de viață.

Ne naștem nu o dată, ci de mii de ori.

William Charles

Bridget intenționase să-și ducă singură bagajele până la stația de autobuz, dar Billy apărui din senin lângă ea și le luă pe cele mai grele, ceea ce nu o deranjă deloc.

— Mi-ar fi plăcut să mai stai puțin.

— Trebuie să plec acasă. Dar o să ne mai vedem.

Se uită la Billy cum stătea în stație, cu bagajele ei în mână, și în momentul acela își dori și ea să mai fi rămas puțin. Era convinsă că o plăcea. Îl analiză să depisteze semne de atracție fizică față de ea. Pentru că, în fond, asta își dorea, nu? Dacă ea se plăcea din nou, merita să o placă Billy.

Dar oare el era sau nu atras de ea? Oare ea chiar își dorea așa ceva? Poate că, dacă și-ar fi dat seama că el o plăcea dintr-odată pentru că era din nou drăguță și blondă, nu l-ar mai fi putut suferi.

Dar el nu o privea așa. O privea ca și cum ea era Bee, pe care o cunoștea dintotdeauna. Se uita la ea exact ca atunci când îl muștruluia pe teren. Nu?

O mângâie ușor pe mână.

Nu mai înțelegea nimic.

Ea își imaginase că Bee de la șase ani și Bee de-acum erau la distanțe de kilometri una de cealaltă, despărțite de tragediile din viața ei. Ea își imaginase că Bee care era prietena lui cea mai bună și Bee, potențială lui iubită, trebuiau să fie două persoane diferite în ochii lui. Acum nu prea mai știa ce să creadă.

Dar atunci când el o sărută pe buze, iar ea simți cum un fior o străbătu din cap până în picioare, atunci știu că el o plăcea.

Pentru o fracțiune de secundă, avu senzația că a

călătorit înapoi în timp și îi plăcu acest sentiment.

Era o idee destul de stranie de fapt, dar lui Carmen îi plăcuseră întotdeauna lucrurile care se repetau. Mama ei ieșise cu David în oraș și era din nou fericită. Carmen își ispășise pedeapsa făcându-și griji pentru Lena și urmărind-o pe mama ei care era din nou plină de viață. Avea destul timp liber acum, că familia Morgan își petrecea ultimele două săptămâni de vară la mare.

Porter îi lăsase câteva mesaje săptămâna trecută, invitând-o la o petrecere în Chevy Chase. Carmen se gândi că, dacă tot rezolvase problema mamei ei, poate acum putea să se concentreze asupra lui și chiar să-l placă.

Când îl sună, el păru foarte surprins. Dar acceptă să se întâlnească și o invită la Dizzy's Grill, ceea ce însemna că nu o ura prea mult. Sau poate că o ura și era doar un plan secret de a o lăsa pe ea singură cu nota de plată la restaurant. Mai bine să-și mai ia vreo 20 de dolari la ea.

Se îmbracă în Pantaloni pentru prima dată din noaptea când Christina se îndrăgostise de David, iar Carmen nu reușise să se îndrăgostească de Porter. Cine știa ce îi rezerva seara asta? Poate că Pantalonii își făceau treaba de data asta.

Tocmai își pensa sprâncenele, când sună telefonul. După numărul apărut pe ecranul telefonului, o suna cineva de la un telefon public aflat la Union Station.

— Alo?

— Bună. Sunt Paul.

Era destul de sigură că Paul ar fi trebuit să se îndrepte dinspre Charleston, unde fusese pentru două săptămâni, spre Philadelphia, unde era universitatea la care studia el.

— Bună! Ce faci?

— Am pierdut trenul.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am rătăcit în metrou.

Pe Carmen o apucă un râs isteric:

— Nu se poate!

— Ai dreptate.

— Poftim?

— M-a adus un prieten cu mașina până la Washington, și apoi am pierdut trenul.

Carmen se gândi o secundă. Asta însemna că Paul n-avea unde să stea în noaptea aceea, iar ea trebuia să aibă grijă de el.

— Păi... hai să ne întâlnim la Dizzy's Grill pe Wisconsin, în colț cu Woodley. Oricând ajungi acolo e bine. Ai mâncat?

— Nu.

— Perfect. Ne vedem acolo!

Bietul Porter! Asta urma să fie cea mai ciudată dintre toate întâlnirile, dacă o să mai fie un tip de față. Carmen se chinuia din răspuțuri să se gândească în continuare, când telefonul sună iar.

— Ce naiba! țipă ea aruncând cu penseta în perete.

De data aceasta ecranul îi indica faptul că o suna Lena. Carmen înșfăcă receptorul:

— Lena!

— Nu e Lena. E Effie.

— V-ați întors?

— Da, de vreo oră.

— Ce face Lena?

Inima îi bătea cu putere. Lena se întorsese acasă și probabil că avea nevoie de o prietenă. Ei, asta era situația. Paul și Porter trebuiau să se distreze în doi cât de bine puteau.

— Ăăă, nu știu încă să-ți zic.

— Se ține pe picioare? Vorbește?

— Da și nu.

- Adică?
- Adică se ține pe picioare, dar nu vorbește.
- Bine, vin imediat.
- Nu, trebuie să o iei de aici.
- Trebuie?
- Da. De asta are nevoie.
- Ești sigură?

Și Carmen, și Effie aveau tendința să le dea ordine la cei din jur. Uneori chestia asta nu funcționa chiar ca pe roate.

— Da. Camera ei e plină de scrisori și de desene. Așa a rămas de când am plecat. Trebuie să o scoți în oraș și să o distrezi puțin, iar eu între timp strâng toate tâmpeniile alea și le ascund pe undeva. Mă gândesc chiar să le arunc cu totul la gunoi.

- Ai vorbit cu Tibby?
- Nu-i acasă.
- Bine. Vin să o iau într-un sfert de oră.

Carmen trânti receptorul. Începu să îndese diverse lucruri în geantă, în timp ce dădea dezaprobat din cap. Trebuia să o ia și pe Lena la restaurant. Altă soluție nu era.

Măcar nu mai trebuia să se întâlnească de una singură cu doi băieți.

Ceva mai târziu, Carmen se strădui să-și explice tot ce se întâmplase pe durata acelei întâlniri mai mult decât ciudate. Cum de ajunsese ea într-o astfel de situație? De ce? Oare se întâmplase cu adevărat?

Carmen se îmbrăcase în Pantaloni. O ținea pe Lena de mână. Lena purta niște pantaloni fini de in și o bluză. De la distanță, arăta ca o bluză obișnuită și albă, dar, când te apropiai, observai că avea o dantelă fină la guler. Carmen rămase uimită. Tricoul alb era un lucru obișnuit la Lena, dar dantela, nu.

Lena părea să fie și mai slabă. Slăbise din cauza

atâtor supărări, dar Carmen o invidia chiar și așa. Ochii îi erau la fel de frumoși, doar că azi păreau să privească undeva, în zare, într-un loc pe care doar ea îl știa. Clipi și se uită în jurul ei prin restaurant, de parcă ar fi pășit într-un astfel de loc pentru prima dată. Pielea ei era transparentă, iar ochii parcă abia acum se obișnuiau să vadă, ca la nou-născuți. Carmen se simți vinovată că o târâse în mijlocul unui astfel de loc gălăgios. Nu era prea potrivit pentru un nou-născut.

Carmen o așeză pe Lena în partea din față a restaurantului, unde trebuia să aștepți ca să ți se elibereze masa. Intră apoi în sala propriu-zisă cu mese și îi observă pe Paul și pe Porter, care o așteptau fiecare la altă masă. Mai întâi merse la Porter. El se ridică și îi zâmbi.

— Bună!

El o sărută pe buze, dar ea era prea distrată ca să-și dea seama.

— Bună. Uite ce s-a întâmplat. S-a complicat puțin treaba. Prietenul meu, adică fratele meu vitreg, a pierdut trenul și nu are unde să doarmă, așa că l-am invitat să ia masa cu noi. Te superi?

El o privi ca și cum ar fi vrut să o întrebe: „Mai contează?”

— Pe urmă, prietena mea, Lena, s-a întors din Grecia. O mai ții minte pe Lena? Ei, ea trece acum printr-o criză emoțională. Nu pot să o las singură, așa că am adus-o și pe ea la întâlnire. Îmi pare rău.

Probabil că deja nu mai putea face nimic care să-l surprindă sau să-l enerveze pe Porter mai tare de-atât. Paul o observase și el deja, așa că se îndreptă spre el.

— Bună. Vino cu mine.

El o urmă ascultător.

— Porter, el este Paul. Paul, ți-l prezint pe Porter.

— Salut.

Porter ridică o mână în chip de salut, de parcă era căpetenia unui trib indian. Cum ajunsese ea să le aranjeze viețile tuturor oamenilor ăstora?

— Avem loc cu toții aici, nu-i așa? arătă ea spre masa unde stătea Porter.

— Sigur.

— Bine. Stai jos. Mă duc să o caut pe Lena.

Paul era deja în stare de șoc. Nu prea îi plăceau străinii. Probabil că deja îi părea rău că nu rămăsese să doarmă pe o bancă în gară. Lena stătea în față pe un scaun și își studia mâinile, fără să ia aminte la lumea din jur.

— Len? îmi pare rău că te târăsc în toată chestia asta, dar trebuie să luăm masa cu doi tipi pe care nu-i cunoști.

Ce rost avea să o mai ducă cu zăhărelul? Dacă Lena avea de gând să o lase baltă, acesta era momentul. În loc să o ia la fugă, așa cum se așteptase ea, Lena se ridică și o urmă ascultătoare. Era mai îngrijorătoare supunerea asta orbească decât dacă ar fi țipat la ea sau dacă ar fi reacționat în vreun fel.

Se îndreptară amândouă spre masă. Cam în acel moment s-a întâmplat marele eveniment. Din cine știe ce motiv, Paul și Porter stăteau pe aceeași parte a mesei, cu fața spre ele. Erau chiar caraghioși, așa cum stăteau ei la masă singuri singurei: doi ditamai băieții, unul lângă celălalt. Nu se uita la Porter, îl urmărea mai degrabă pe Paul.

Și în momentul acela, timpul parcă se opri în loc, în jur se făcu liniște, iar culorile se estompară în depărtare. Deja aerul se umpluse de un parfum melancolic, deși teoretic încă nu se întâmplase nimic.

Paul și Lena. Lena și Paul. Nici măcar nu își zâmbiră. Poate că ei nu-și dădeau seama ce se întâmpla, dar Carmen observase imediat. Știa de pe-acum ce avea să

urmeze.

Deodată, în mijlocul acelui grup de patru persoane, se căscă un hău adânc: de-o parte erau oamenii obișnuiți, ca Porter și Carmen. De partea cealaltă rămăseseră Paul și Lena. Deși era îngrijorată, Carmen nici nu putea să-i mai privească, nici să asculte ce discutau. Ea nu își avea locul nici alături de ei, dar nici de partea cealaltă a hăului.

— Vrei și tu puțin pui? o întrebă Porter amabil.

Carmen mai avea puțin și începea să plângă.

Ăștia chiar că erau Pantalonii Iubirii! Dar nu și pentru ea! Așa era și n-avea ce face! Pentru ea nu venise momentul acela încă.

Ea nu se pricepea să iubească. Era prea pătimășă.

Imaginația ei o luă razna. Lena o să devină centrul lumii pentru Paul. Știa de pe-acum că așa o să se întâmple. Lui nu o să-i mai pese de Carmen după aceea. N-o să mai stea să îi asculte toate prostiile pe care avea ea chef să i le povestească.

Dar Lena? Ce se putea alege de prietenia lor după asta? Ce se putea întâmpla cu Frăția? Ce se întâmpla cu Carmen?

Anxietatea era deja insuportabilă. Deja simțea golul acela straniu în stomac. Era ceva în neregulă cu ea: întâlnirile duble nu erau compatibile cu persoana ei. De ce ea trebuia să rămână mereu pe margine când venea vorba de iubire? De ce trebuia să piardă mereu, în loc să câștige?

Își aminti de mama ei și de David. Venise mai devreme la ele cu două buchete de trandafiri: unul pentru Carmen, altul pentru Christina. Ea apreciase gestul numai pentru că o încântase atât de tare pe mama ei. David ghicise unde se blocase Carmen la cuvintele încrucișate (câine de proveniență japoneză, cinci litere, începe cu a). Cel mai mult îi plăcuse modul în care chipul mamei ei radia de fericire, deși acum se străduia să se comporte ca

un adult. Asta nu era o pierdere, ci un câștig.

În lumea îndepărtată în care se aflau acum Paul și Lena, Paul îi șopti ceva, iar Lena își plecă timidă privirea. Când își ridică din nou capul, avea întipărit pe chip cel mai frumos zâmbet pe care îl văzuse Carmen vreodată. Lena se schimbase cu adevărat.

Carmen putea să ignore tot ce observase până acum. Putea să se simtă din nou amenințată și să calce totul în picioare înainte ca ei doi să aibă vreo șansă.

Sau putea să accepte că Lena și Paul erau unii dintre oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lume și că meritau unul pe celălalt. Lui Carmen îi veni o idee.

— Lena!

— Da?

Lena părea să revină de undeva, de departe.

— Poți să vii cu mine o secundă?

Atât Paul, cât și Lena păreau să se mire de atitudinea ei de invadator.

— Doar o secundă, promit.

O dată ce ajunseră la baie, Carmen își dădu jos Pantalonii.

— Dă-mi pe-ai tăi și ia-i pe ăștia.

— De ce?

— Pentru că asta o să fie o noapte foarte importantă pentru tine.

— De unde știi?

— Știu eu.

— În ce sens importantă?

— Dacă nu știi încă, vei afla. Ai trecut prin multe vara asta, așa că s-ar putea să-ți ia ceva timp.

Lena părea surprinsă, dar n-avea chef să se contrazică. Se îmbracă în Pantaloni, iar aerul din încăpere se umplu de iubire.

„Ce bine că s-a îmbrăcat în pantaloni cu șnur în

talie!" Carmen se îmbracă repede.

Lena plutea deja înapoi spre masă. În timp ce o privea cum se îndrepta spre Paul, Carmen avu impresia că era martora unuia dintre momentele acelea când lumea se arată în fața ochilor tăi în toată splendoarea ei. Sau poate că doar i se părea ei.

„Așa trebuie să fie lucrurile/4 Iar ea trebuia să găsească o modalitate de a iubi, oricât de greu i s-ar fi părut acest lucru.

Lena se întinse pe pat. Ca de obicei, se gândea cu ardoare la un băiat. Dar, în mod straniu, de data aceasta era altul decât de obicei. Băiatul cel nou era mai înalt și mai bine făcut. Avea privirea mai limpede. Se uita la ea de parcă ar fi văzut totul, dar nu lua decât ceea ce era ea dispusă să îi ofere. Și nici nu era căsătorit. Nici nu avea pe undeva o prietenă însărcinată. Cel puțin, ea nu aflase de așa ceva.

Avea senzația că, într-un fel sau altul, în timp ce se afla în aer, dăduse drumul trapezului pe care zbura și se apucase de trapezul care se balansa în direcția opusă. De când făcea ea comparații de genul acesta? Oare se transformase dintr-o pustnică într-o artistă de circ?

Era îngrijorată pentru siguranța ei.

O sună pe Tibby. Nu vorbise cu ea de când se întorsese acasă, iar acum îi era dor de ea.

— Tib, s-a întâmplat ceva cu mine.

Suspină în receptor, dar nu știa dacă de bucurie sau de tristețe. Cele două sentimente păreau mai degrabă să se întrepătrundă, egale ca intensitate.

— Ce s-a întâmplat, Len?

— Cred că sufăr de boala aceea când ți se umflă inima.

— Păi, dacă stai să te gândești, mai bine o inimă umflată decât una sfâșiată, nu?

Când Carmen intră pe ușă după ce o condusesese pe Lena acasă, auzi telefonul sunând. Răspunse din bucătărie.

— Alo.

— Bună, Carmen, sunt Porter.

— Bună.

— Te-am sunat să-ți spun că eu renunț. Cred că mi-a ajuns.

Carmen înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât. Sângele începu să-i pulseze cu putere în vene.

— Ce vrei să spui?

Faptul că nu voia să știe ce îi spunea și nu însemna că nu știa deja.

— O să fiu sincer cu tine. M-am îndrăgostit de tine de vreo doi ani, iar vara asta eram înnebunit să te conving să ieșim împreună. Am sperat că o să mergă, dar ți-ai bătut joc de mine de prea multe ori.

Porter făcu o scurtă pauză, așteptând ca ea să se apere în vreun fel, dar era atât de șocată încât nu putu să-și acționeze mușchii feței și să-și deschidă gura.

— Când ai continuat să mă suni, m-ai cam surprins. Când ieșeam împreună, se vedea clar că n-aveai niciun chef de mine, dar după aceea mă sunai din nou! Așa că vreau să te anunț în mod oficial că renunț. M-am purtat destul ca un idiot.

Vocea lui suna pe jumătate iritată, pe jumătate resemnată. Carmen începu să aibă o bănuială că Porter nu era chiar așa cum îl crezuse ea. Dar, de fapt, ea nu stătuse până acum să se gândească ce fel de om era el. Cântărise de multe ori potențialul lui ca prieten, dar nu luase în considerați că el chiar ar putea să țină la ea sau, și mai rău, să vorbească despre asta. Era doar un băiat, un posibil iubit, un accesoriu de invidiat, foarte asemănător unei genți la modă. Sau nu?

— Știu că te-a zăpăcit povestea cu mama ta și pot să

înțeleg lucrul acesta. Dar mi-am imaginat că, după ce s-a terminat, am fi putut ieși împreună cu-adevărat.

„Poate nu chiar ca o geantă...”

Obrajii lui Carmen erau în flăcări. Se înșelase atât de mult în privința lui, încât îi venea să râdă de propria naivitate:

— Porter?

Numele lui suna diferit acum, parcă ar fi fost un prieten vechi.

— Da.

— Să știi că eu pot să mă comport ca o proastă mult mai mult decât tine.

Porter râse, poate prea tare. Sau poate așa râdea el. Ei nu mai râseseră până acum. Nu-i dăduse niciodată ocazia s-o facă.

— Nu știu cum aș putea să mă scuz, decât pur și simplu prin faptul că nu m-am gândit la tine ca la o persoană.

— Și cam ce ți-ai imaginat că sunt?

— Habar n-am. Un pinguin, poate?

— Nu știu sigur cum ar trebui să reacționez.

— Dar am greșit.

— Adică nu sunt un pinguin?

— Nu.

— Ce ușurare!

— Îmi pare tare rău!

Carmen și-ar fi dorit să nu se afle atât de des în situația de a-și cere scuze din adâncul inimii, la atâtea persoane.

— Nu-i nimic.

— Mulțumesc.

— Ai grijă de tine, Carmen!

Vocea lui sima foarte intim, ceea ce îi plăcu.

— Da, spuse ea foarte încet, în timp ce el închidea.

Când închise, știa deja că primise ceea ce merita.

Partea proastă era că acum, pentru prima dată, Porter îi era cu adevărat simpatic.

Carmen zâmbi apatică și se îmbracă în pijamaua ei cea roșie pe care o purta când era bolnavă. Îi era rușine de modul în care se purtase, dar totodată parcă întrezărea și o rază de speranță.

În dimineața următoare, după ce călătorise toată noaptea, Bridget coborî din autobuz în Bethesda, Maryland, dar nu se duse acasă. Se îndreptă spre casa lui Lena. Când Ari îi deschise ușa, o îmbrățișă fără să-i spună vreun cuvânt, apoi urcă la etaj.

Lena era în pat, îmbrăcată în pijamaua ei cu măslina verzi și negre pe ea. Când o văzu pe Bridget, se ridică în capul oaselor. Bridget țipă de bucurie și o sufocă într-o îmbrățișare zdravănă, apoi se retrase ca să o privească mai bine. Se așteptase să descopere urmele unei tragedii grecești în toată regula pe chipul prietenei sale, dar nici vorbă de așa ceva. Era ceva mult mai complicat de-atât.

— Ai auzit despre bapi?

Bee dădu cu solemnitate din cap.

— Ai auzit despre Kostos?

Bee răspunse din nou afirmativ.

— Sunt un dezastru, nu-i așa?

— Nu știu. Tu cum te simți?

— Nici nu știu.

Lena se trânti din nou pe pat, iar Bridget se aruncă lângă ea.

— Îl iubeam atât de mult!

— Știu și îmi pare tare rău.

Își închise ochii și începu să plângă. Nici măcar nu era sigură despre care „el” era vorba. Apoi simiți brațele lui Bee care o înconjurau protector. Când se ridică să tragă aer în piept, Bee părea să fi căzut pe gânduri.

— Te-ai schimbat, Lenny!

Lena râse printre lacrimi și răsfiră ușor pletele blonde ale lui Bee.

— Tu ești aceeași. Adică ai redevenit Bee.

— Sper să fie versiunea rezistentă la intemperii.

Lena își întinse picioarele ei cele lungi:

— Știi ceva?

— Ce?

— M-am întrebat dacă aș șterge cu buretele toată vara asta, în cazul în care aș avea de ales.

— Și?

— Până aseară răspunsul ar fi fost „da”. Aș fi ales ca totul să fie ca înainte.

— Și acum?

— Acum cred că nu mai vreau același lucru. Vreau să rămân exact unde am ajuns.

Lena începu să plângă iar. Înainte, dacă i se întâmpla să plângă de trei ori pe an, era deja mult. Acum plângea de trei ori înainte de micul dejun. Era oare un progres sau dimpotrivă?

Se rezemă de Bee, care o susținu. Ce schimbare ciudată de roluri - ea să treacă printr-o criză, iar Bee să aibă grijă de ea!

Vara aceasta învățase totodată cum să iubească și cum să primească ajutor de la cei dragi.

Să înceapă epoca noastră de glorie!

Beck

Bee le sună pe Tibby și pe Carmen de la Lena. Cele două se prezentară imediat la datorie. Carmen își pusese tricoul pe dos și se încălțase în papucii mamei ei, iar Tibby venise desculță. Când se văzură, începură să țipe toate de bucurie.

Câteva ore mai târziu, soarele apunea deja pe cerul trandafirii, iar ele nu ieșiseră încă din cameră. Stătură

mult de vorbă înghesuite toate la Lena pe pat. Carmen ştia că niciuna dintre ele n-ar fi vrut să rupă vraja, dar li se făcuse foame.

Tibby şi Lena se aventurară în bucătărie, ca să scoţoască după provizii şi să le ducă sus. În câteva secunde, se năpusteau înapoi în cameră.

— Am auzit pe cineva prin bucătărie, le explică Tibby încântată.

— Veniţi şi voi să vedeţi, dar să nu faceţi gălăgie!

Nefiind încălţate, partea cu gălăgia nu era prea greu de respectat. Tibby se opri în pragul uşii de la bucătărie, iar celelalte se înghesuiră în spatele ei.

Toate cele trei mame stăteau în jurul mesei. Vorbeau încet, ţinându-şi capetele plecate. Christina spunea ceva amuzant, pentru că Ari şi Alice râdeau. Ari îşi acoperi faţa cu mâinile exact aşa cum făcea Lena atunci când i se părea că râde prea tare.

Carmen observă că pe masă erau două sticle de vin: una goală, cealaltă pe jumătate plină. Când se uita la ele, avea atâtea sentimente contradictorii, începând de la tristeţe şi până la o bucurie incredibilă, încât renunţă în cele din urmă să mai analizeze situaţia. Imaginea familiară a celor trei femei împreună îi aduse aminte de sentimentul de linişte care o însoţise toată copilăria. La masă mai era un scaun gol, unde ar fi trebuit să stea Marly. Poate că acolo ar fi trebuit să stea, de fapt, Greta.

Carmen se uită în jur şi remarcă aceleaşi emoţii, şi poate chiar altele la fel de complexe, pe chipurile prietenelor ei. Fără să scoată un cuvânt, o urmară pe Tibby în grădină. Carmen îşi dădu seama că zâmbea. Imaginea mamelor care erau din nou prietene era ceva ce îţi doreai atât de mult, încât nici nu erai în stare s-o recunoşti cu voce tare.

Stătură toate patru pe iarbă până când soarele apuse

cu totul și apărură stelele. Carmen deveni conștientă de legătura puternică ce se năștea între oameni atunci când tăceau împreună. Era mai puternică decât orice cuvânt.

În noaptea aceea, sărbătoarea de la Gilda a fost dulce-amară. Se ținură de mâini și închinare reîntâlnirea lor tuturor celor dragi care muriseră: Marly, Bailey, bapi. Tibby îl menționează și pe tatăl lui Brian, iar Lena pe Kostos. În fond, el reprezenta un episod încheiat în viața ei, dar trebuia să îl jelească. Bee îl menționează și pe bunicul ei, iar Tibby se gândi la Mimi, dar fără s-o mai spună cu voce tare.

După ce își cinstiră morții, ele hotărâră să sărbătorească iubirea. Deschiseră o sticlă de șampanie pe care Tibby o furase de la părinții ei. Carmen ar fi vrut să închine în onoarea iubirii romantice, dar situația deveni cam periculoasă. Lena vru să-l includă pe Brian, dar Tibby refuză. Carmen îl incluse pe Paul, dar protestă Lena. Astfel că deciseră să închine în onoarea iubirii pur și simplu și induseră pe toată lumea: Greta, Brian, Paul, Valia, Effie, Krista, Billy. Carmen se simți foarte generoasă adăugându-l și pe David pe listă.

Apoi închinare și pentru mamele lor, iar ochii lui Bee se umplură de lacrimi. Le întrebă dacă Marly putea intra la două categorii și toate căzură de acord că da. Apoi întrebă dacă și Greta putea să intre la două categorii, și fetele încuviințară din nou.

Pentru final, Tibby le pregătise o surpriză. Dezveli cu atenție fotografia pe care i-o trimisese Ari mamei ei și o puse în mijlocul cercului, peste Pantalonii Călători. Toate se aplecară să vadă mai bine.

Patru tinere stăteau pe un zid de cărămidă. Se țineau de mână una pe alta și păreau gata-gata să încingă un cancan de toată frumusețea. Toate râdeau. Una dintre ele avea un păr blond tare frumos. Alta avea părul negru și

ondulat și zâmbea din tot sufletul. Una avea pistrui și un păr rebel, iar cealaltă avea părul negru și trăsături obișnuite. Era o imagine a prieteniei, dar nu era cu membrele Frăției. Erau mamele lor. Tibby observă încântată că toate erau îmbrăcate în blugi.